

creație sau Evoluție are importanță ce crezi?

@ 2000 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională. Tipărită în SUA. Toate drepturile rezervate. Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword © copyright 2000-2005 Rick Myers, www.e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: Mario Seiglie. *Autori contributivi:* Scott Ashley, Bill Jahns, Cecil Maranville, John Ross Schroeder.

Critici Editoriali: John Bald, Bill Bradford, Roger Foster, Jim Franks, Bruce Gore, Roy Holladay, Paul Kieffer, Paul Luecke, Graemme Marshall, Arnold Mendez, Burk McNair, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Schimbarea dramatică a societății

Dece a ajuns evoluția să fie acceptată atât de mult și dece a ajuns Biblia să fie privită cu atâta dușmănie? Ce s-a schimbat?

Numai cu câteva generații în urmă legile au prevenit predarea teoriei evoluției în unele comunități și regiuni din Statele Unite. Biblia a fost acceptată în mod obișnuit ca o relatare adevărată și de încredere a originii noastre. Dar acum este adevărat aproape contrariul. Biblia este interzisă în clasă în școlile americane și sunt interzise orice discuții serioase a părerii biblice cu privire la crearea universului nostru și a originii noastre omenești. În același timp, critica teoriei evoluției este uneori suprimată fără scrupule în cercurile academice și științifice.

Cu siguranță că nu toți oamenii de știință sunt de acord că nu există un Creator și că noi, ca ființe omenești, suntem produsul unei șanse întâmplătoare. În 1972 Ministerul Învățământului Statului California a cerut directorului Werner von Braun dela NASA, care a fost numit „părintele programului de spațiu american,” să-și exprime gândurile asupra originii universului, vieții și a rasei omenești. Iată ce a răspuns el:

„Pentru mine, ideea unei creații este de neconceput fără invocarea necesității unui desen . Cineva nu poate fi expus legii și ordinii universului fără să conchidă că trebuie să existe un desen și un scop. Putem contempla în lumea din jurul nostru manifestările evidente ale unui plan sau desen ordonat sau structurat...

„Și noi suntem mișcați de forțele puternice la lucru pe scară galactică, și ordinea intenționată a naturii care înzestrează o sămânță mică și urâtă cu puterea de a se dezvolta într-o floare frumoasă. Cu cât înțelegem mai bine complexitatea universului și tot ceea ce găzduiește, cu atât mai mult am găsi motiv să ne minunăm de desenul intrinsec pe care se bazează...

„Să fii forțat să crezi numai o singură concluzie – că totul în univers a avut loc din întâmplare – ar viola chiar obiectivitatea științei însăși. Desigur că vor fi aceia care vor argumenta că universul a evoluat printr-un proces întâmplător, dar ce proces la întâmplare a putut produce creierul unui om sau sistemul ochiului omenesc?

„Unii oameni spun că știința nu a fost capabilă să dovedească existența unui Desenator. Ei admit că multe din minunile lumii din jurul nostru sunt greu de înțeles, și ei nu tăgăduiesc că universul, așa cum îl vede știința modernă, este într-adevăr cu mult mai uimitor decât creația pe care ar fi conceput-o omul medieval. Dar ei încă susțin că știința ne-a dat atât de multe răspunsuri încât în curând va sosi ziua când vom putea înțelege legile fundamentale ale naturii fără o intenție Divină. Ei provoacă știința să dovedească existența lui Dumnezeu. Dar este necesar ca noi să aprindem o lumânare pentru a vedea soarele?...

„Ce raționament straniu îi lasă pe unii oameni de știință să accepte neconceputul electron ca fiind real în timp ce refuză să accepte realitatea unui Desenator pe motiv că ei nu

Îl pot pricepe?” (Scott Huse, *Colapsul evoluției* [The Collapse of Evolution], 1997, pp. 159-160).

Multă lume educată acceptă teoria evoluției. Dar este adevărată? Este destul de curios faptul că existența noastră ca oameni este una dintre cele mai bune dovezi împotriva ei. Conform teoriei evoluționiste, caracterele care oferă cele mai mari avantaje pentru supraviețuire sunt transmise din generație în generație. Dar chiar reproducerea omului este dovada cea mai bună împotriva acestei premise fundamentale a evoluției.

Dacă evoluția a fost forța conducătoare în dezvoltarea omului, cum a fost posibil ca formele superioare de viață să evolueze cu sexe separate, feminine și masculine? Dacă oamenii sunt apogeul procesului de evoluție, cum se face că avem dezavantajul de a necesita un membru de sex opus pentru a ne reproduce, în timp ce formele inferioare de viață – cum sunt bacteriile, virusurile sau protozoarele – sunt fără sex și cu mult mai prolifică? Dacă ele se pot înmulți prin mijloace cu mult mai simple, de ce nu putem și noi? Dacă evoluția este adevărată, unde s-a greșit?

Să mergem un pas mai departe. Dacă oamenii sunt rezultatul evoluției întărind continuu caracteristicile care oferă avantaje pentru supraviețuire în timp ce le elimină pe cele care împiedică perpetuarea, cum putem explica copilul omenesc?

Între miile de specii noi născuți (sau cloțiți) sunt capabili de a supraviețui într-o chestiune de zile sau, în unele cazuri, numai de minute. Totuși, între oameni, un copil este total fără ajutor – nu pentru zile ci pentru câțiva ani după naștere.

Un nou născut omenesc depinde de un adult pentru hrana, locuința și îngrijirea de care el sau ea are nevoie pentru a supraviețui. Între timp, îngrijirea aceluși copil neajutorat este un *dezavantaj* clar pentru supraviețuirea adulților, pentru că dând din timpul și energia lor le micșorează propria lor perspectivă de supraviețuire.

Dacă evoluția ar fi adevărată, și oamenii sunt apogeul procesului de evoluție, de ce un proces atât de bază ca reproducția omenească este contrariu la tot ceea ce evoluția pretinde să fie adevărat?

Regretabil, asemenea defecte evidente ale teoriei sunt prea adesea ne-menționate.

Chiar și Charles Darwin, a cărui teorii asupra evoluției a surprins lumea, a avut gânduri secundare. În ultimii săi ani, el a reflectat asupra ceea ce stărnise: „Am fost un tânăr fără idei formate. Am aruncat întrebări, sugestii, minunându-mă tot timpul asupra oricărui lucru, și spre uimirea mea, ideile mele au prins ca un foc de paie. Lumea a făcut o religie din ele” (William Federer, *Dumnezeul și țara Americii* [America's God and Country], 1996, p. 199, accentuarea adăugată).

Acum, aproape un secol și jumătate după publicarea „*Originea speciilor*” a lui Darwin, unde a condus gândirea lui. În special în Europa, credința într-un Dumnezeu personal a decăzut. În Statele Unite, hotărârile juridice au interpretat garanțiile constituționale de libertate a religiei ca libertate de religie, în efect interzicând expresia publică a credinței religioase și tăgăduind moștenirea religioasă bogată a țării.

Între timp, lumea zace în durere și suferință rezultate din refuzarea absolută a standardelor morale. Fără standarde absolute, nu avem nici un motiv să ne preocupe ce se întâmplă cu concetățeanul nostru. Noi am căuta numai câștigul nostru personal fără să ne intereseze la ce preț pentru alții – acționând exact cum susține teoria evoluției. Poate omul crea o religie fără Dumnezeu? Acceptarea largă a evoluției arată că noi am făcut exact așa. Biblia ne învață că Dumnezeu l-a creat pe om. Evoluția ne învață că omul l-a creat pe Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu l-a creat pe om, atunci noi nu avem nici un drept să nu-L băgăm în seamă. Dacă omul l-a creat pe Dumnezeu, atunci Îl putem ignora cu ușurință. Ceea ce a creat omul, tot el poate să și distrugă. Astfel suntem liberi să acționăm ca și cum Dumnezeu nu ar exista, liberi de a elimina Biblia, liberi să ne determinăm pentru noi ce este drept și ce nu și cum vom alege să trăim.

Ce este un mit, Dumnezeu sau evoluția? Louis Bounoure, directorul Muzeului Zoologic Francez din Strassbourg și profesor de biologie la Universitatea din Strassbourg, a declarat: „Evoluția este o poveste pentru oamenii mari. Teoria aceasta nu a ajutat cu nimic în progresul științei. Este fără folos” (Federer, p. 61).

Profesorul Bounoure, deși corect asupra evoluției, a greșit asupra unui lucru. În loc de a fi fără folos, evoluția este foarte folositoare dacă vrei să respingi ideea lui Dumnezeu.

În broșura aceasta vom examina premisele fundamentale ale evoluției. Vom considera dovezile pe care evoluționiștii le citează în susținerea acestei teorii. Poate cel mai important, ne vom uita la faptele științifice pe care evoluționiștii nu le discută în public – pentru motive ce vor deveni foarte clare.

Putem ști dacă evoluția este adevărată sau nu. Sperăm că vei analiza dovezile cu atenție. Ceea ce credem noi nu contează în fața adevărului obiectiv!

Știința, Biblia și Presupuneri greșite

Teorie evoluției, predată mult timp în școli și presupusă de mulți în comunitatea științifică a fi adevărată, este din ce în ce mai mult pusă la îndoială de oamenii de știință și de profesorii universitari în diferite câmpuri de specialitate.

Dece se pun întrebările? Răspunsul este pentru că pe măsură ce cunoștințele științifice au crescut, cercetătorii nu au putut să confirme presupunerile de bază ale teoriei evoluției – de fapt unele au fost de-a dreptul respinse.

Pe măsură ce mai mulți oameni de știință și educatori devin conștienți de lipsurile din teorie, ei devin mai circumspecți în evaluarea ei. În Statele Unite unele ministere de educație statală au devenit conștiente de înmulțirea dovezilor științifice împotriva evoluției și au început să insiste ca teoria să fie mai puțin accentuată sau să fie tratată în clasele școlare cu mai multă imparțialitate.

Totuși, există o insistență puternică din partea multor indivizi din comunitatea științifică de a nu pune la îndoială teoria, pentru că este prea mult în joc.

Phillip Johnson, profesor de lege la Universitatea din California în Berkley, a scris câteva cărți despre dezbaterile evoluției. El consideră dovezile pentru și contra evoluției ca și cum ar evalua un caz legal. El observă interesele puternic investite în dezbateri: „Evoluția naturalistă nu este numai o simplă teorie științifică; este povestea oficială a creației a culturii moderne. Preoția științifică pentru că are autoritatea de a interpreta povestea oficială a creației câștigă deci influențe culturale imense, pe care le-ar pierde dacă povestea ei ar fi pusă la îndoială. Experții deci, au un interes investit în protejarea poveștii...” (*Darwin la judecată* [Darwin on Trial], 1993, p. 159).

Profesorul Johnson examinează critic logica și raționamentul pe care evoluționiștii le folosesc în dezbateri. El compară teoria protejată cu multă grijă, cu un vas de război căruia i-a apărut o spărtură. „Evoluția darwiniană...mă face să gândesc la un mare vapor de război pe oceanul realității. Laturile îi sunt armate cu multe bariere filozofice contra criticii, și punțile îi sunt înzestrate cu mari tunuri retorice gata să intimideze pe oricare atacanți în devenire.

„În aparență este tot atât de impregnabil cum a apărut Uniunea Sovietică numai cu câțiva ani în urmă. Dar vasul a suferit o spărtură metafizică, și ofițerii vasului care sunt mai perceptivi au început să simtă că toată puterea de foc a vaporului nu-i va putea salva dacă spărtura nu este astupată. Desigur că vor fi eforturi eroice de a salva vaporul...Spectacolul va fi fascinant, și lupta va dura un timp îndelungat. Dar până la urmă realitatea va învinge” (Johnson, pp. 169-170).

Dar ce este în culisele dezbaterii? Cum a ajuns o teorie nedovedită să aibă o asemenea popularitate? Cum au ajuns ca teoriile alternative să fie înlăturate sumar fără nici

o audiență? Cum a ajuns ca relatarea biblică a originii universului și a omului să piardă atâta credibilitate?

Originea luptei dintre evoluție și Biblie merg înapoi secole.

Interpretările diferite ale Bibliei

Este o rușine că oamenii de știință și personalitățile religioase au perpetuat atât de multe mituri despre creație și natură. În ultimele câteva secole, știința a respins unele noțiuni religioase despre natură și univers pe care conducătorii religioși le-au atribuit eronat Bibliei. Trist, dar aceasta a cauzat ca unii conducători și unele instituții religioase să ia poziții dogmatice inutile care au fost în timp și mai dăunătoare.

În același timp, neînțelegeri despre ceea ce Biblia zice, și ce nu zice, a condus pe unii în toate laturile dezbaterii să accepte concluziile greșite.

Spre exemplu, târziu în 1996, Papa Ioan Pavel II a șocat atât catolicii cât și pe cei ne-catolici, când a declarat că teoria evoluției ar părea să fie validă pentru evoluția fizică a omului și a altor specii, prin selecție naturală și adaptări ereditare. Cum s-a ajuns la această declarație uimitoare? Ce factori au condus la această concluzie cu efecte de durată?

Revista *Time*, a comentat asupra declarației papei: „[Papa] Pius (în 1950), a fost sceptic asupra evoluției dar a tolerat studiul și discuția ei; declarația Papei Ioan reflectă acceptarea teoriei evoluției de către Biserică. Totuși, el nu s-a separat mult de Pius în ce privește originea sufletului omenesc: care vine de la Dumnezeu, chiar dacă corpul omenesc este aflat în materialul viu care a existat înainte lui.”

„Declarația este puțin probabil că va influența planul de învățământ al școlilor catolice, unde elevii au studiat evoluția încă din 1950. Într-adevăr, luând Biblia literal nu a fost a un semn distinctiv pentru Catolici prin cea mai mare parte a secolului 20. Întrebat despre declarația Papei, Peter Stravinkas, editor al 1991 Enciclopedia Catolică, a spus: „Este important ce a scris Augustin. El ne-a spus că noi nu trebuie să-l interpretăm literal Genesa, și că este un limbaj poetic și teologic” (*Time*, ediția internațională, 4 Noiembrie, 1996, p. 59).

Teologul catolic Augustin a trăit în 354-430. Enciclopedia Britanică îl descrie ca „o personalitate dominantă a Bisericii Occidentale a epocii lui, în general fiind recunoscut ca cel mai mare gânditor al Creștinismului din antichitate.” Adaugă: „El a legat religia Noului Testament cu tradiția Platonică a filozofiei grecești” (ediția 15, 1975, Micropaedia vol. 1, „Augustin din Hippo, Sfânt.” Pp. 649-650).

Augustin nu și-a dat seama ce deserviciu grav le-a făcut discipolilor săi privind parte din Biblie ca fiind alegorică în timp ce simultan a încorporat în învățăturile lui părerile filozofilor greci. Pentru următorii 1300 de ani, acoperind în general epoca evului mediu, părerile acestor filozofi păgâni au devenit standardul Bisericii Catolice a explicării universului.

Mai mult, conducătorii ecleziastici au adoptat părerea universului centrat pe pământ susținută de Ptolemeu, un astronom de origine egipteană din secolul al doilea. „A fost ... din lucrările astronomilor anteriori (greci), spune Enciclopedia Britanică, că Ptolemeu a dezvoltat descrierea lui amănunțită a universului centrat pe pământ (geocentrism), o idee revoluționară, dar greșită, care a guvernat gândirea astronomilor pentru mai mult de 1300 de ani...

„În concluzie, este o sinteză a rezultatelor obținute de astronomia greacă...Asupra mișcărilor Soarelui, a Lunii, și a planetelor, Ptolemeu și-a extins din nou observațiile și concluziile lui Hipparchus – de data aceasta pentru a formula teoria lui geocentrică, care este cunoscută popular ca sistemul Ptolemaic” (Britanica, ediția 15, 1975, Macropaedia vol. 15, „Ptolemy,” p. 179).

Mărturia Noului Testament

Multe pasaje ne arată că Hristos și apostolii au acceptat în întregime relatarea creației din Geneză. Isus a vorbit despre „începutul lumii, pe care a făcut-o Dumnezeu” (Marcu 13:19, vezi și Matei 24:21).

El l-a întrebat odată pe cineva care îl întrebase: „Oare n-ați citit că Ziditorul, dela început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască?” (Matei 19:4, Marcu 10:6). Mai târziu Hristos reînviatul s-a referit la El însuși ca „începutul zidirii lui Dumnezeu” (Apocalipsa 3:14).

Mulți sunt surprinși să afle că Biblia îl dezvăluie pe Hristos ca Creatorul! Mai mult de o dată apostolul Pavel a explicat Creștinilor dela început că Dumnezeu a creat toate lucrurile prin Isus

Hristos (Efeseni 3:9, Coloseni 1:16). Evrei 1:2 ne spune că Dumnezeu „la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul...și prin care a făcut și veacurile.”

Pavel, de asemenea, le-a spus Atenienilor că Dumnezeu „a făcut dintr-un sânge tot neamul omenesc” (Faptele Apostolilor 17:26); toți suntem descendenți din Adam și Eva. Pavel a crezut tot ce a fost scris în Lege și Profeti (Faptele Apostolilor 24:14), inclusiv relatarea creației.

În final, atât specificele cât și tendința ultimei scrisori a lui Petre ne spune că și el a crezut în creație (vezi 2 Petre 3:4-7).

Biblia și universul

Aceasta nu a fost perspectiva *biblică* ci părerea *Greacă* a cosmosului – în care totul se învârtea în jurul unui pământ staționar – ceea ce avea să ghideze concepția omului despre univers pentru următoarele secole. Biserica Catolică Romană a făcut greșeala de a lega concepția ei despre univers cu aceea a filozofilor și astronomilor păgâni dela început, după care a forțat părerea aceasta eronată asupra tuturor.

Deși Grecii au crezut că Atlas (o figură mitologică) a susținut mai întâi cerul și după aceea pământul, iar Hindu au crezut că pământul este susținut pe spatele a patru elefanți giganți, Biblia a dezvăluit de mult timp adevărata explicație. Citim în Job 26:7 o concepție științifică uimitor de modernă, că Dumnezeu „spânzură pământul pe nimic.” Știința a demonstrat că acest „nimic” este forța invizibilă a gravitației care menține planeta în orbita sa.

Au trecut secole până când Nicholas Copernicus a calculat că pământul nu era centrul universului. Totuși, el a fost atent să nu provoace Biserica Romană în această credință. Avea să treacă mai mult de un alt secol înainte ca cineva să fie suficient de cutezător și să aibă destule dovezi ca să contrazică autoritățile religioase existente.

În 1690, după ce a observat printr-un telescop lunile orbitând Jupiter, astronomul italian Galileo Galilei a avut dovada clară că pământul se învârtea în jurul soarelui și nu

altminteri. Autoritățile catolice au considerat ideea ca eretică, și Galileo a fost amenințat cu moartea dacă nu o retracta. Până la urmă a făcut-o, deși legenda zice că, pe când pleca din prezența papei, el a murmurat sub bărbie: „Dar el (pământul) încă se mișcă.”

„Când biserica Romană i-a atacat pe Copernicus și Galileo,” zice filozoful Creștin Francis Schaeffer, „nu a fost pentru că învățăturile lor conțineau ceva împotriva Bibliei. Autoritățile bisericii au crezut-o, dar a fost din cauza elementelor Aristoteliene care deveniseră parte din ortodoxia bisericii, și noțiunile lui Galileo au fost clar în conflict cu ele. De fapt, Galileo a apărut compatibilitatea lui Copernicus și a Bibliei, și acesta a fost unul din factorii care au contribuit la judecarea lui” (How Shall We Live? [Cum să trăim?], 1976, p.131).

Ironie, neînțelegerile acestea inițiale între oamenii de știință și Biblie au fost asupra interpretării greșite a Bibliei și nu a ceea ce Biblia zicea în actualitate.

Biblia și avansurile științifice

Câteva secole mai târziu, o înțelegere mai potrivită a Bibliei actualmente a favorizat avansurile și realizările științifice. Savantul englez Robert Merton menține că valorile promovate de Puritani în Anglia secolului XVII au promovat activitățile științifice. Un Creștin trebuia să-L glorifice pe Dumnezeu și să-L servească prin participarea în activitățile cu valoare practică din comunitatea sa. El nu trebuie să se retragă în viața contemplativă a mănăstirilor și schitelor.

Creștinii trebuiau să aleagă o vocație care oferea cea mai bună utilizare a talentelor lor. Gândirea și educația erau apreciate în contextul educării oamenilor cu cunoștințe practice, nu cu clasicii literari ai antichității păgâne, pentru că fiecare credincios trebuia să fie în stare să citească Biblia pentru sine și să nu depindă de ce ziceau alții că însemna.

Istoricii observă că invenția presei de tipărit și distribuția răspândită a Bibliei care a urmat în 1500 a jucat un mare rol în apariția științelor moderne. „Nașterea științelor moderne,” zice Francis Schaeffer, „nu a contrazis ceea ce învață Biblia; într-adevăr, la un moment crucial Revoluția Științifică s-a bazat pe ce învață Biblia.

„Atât Albert North Whitehead cât și J. Robert Oppenheimer au accentuat că știința modernă s-a născut din punctul de vedere Creștin...Pe câte știu nici unul dintre acești oameni de știință nu sunt Creștini...Pentru că oamenii de știință de la început au crezut că lumea a fost creată de un Dumnezeu înțelept, ei nu au fost surprinși să descopere că oamenii pot găsi ceva adevărat despre natură și univers pe baza rațiunii” (Schaeffer, pp.132-133).

Pe măsură ce această știință bazată pe Biblie s-a extins, conducătorii ecleziastici au trebuit să admită că unele poziții susținute de multă vreme au fost greșite. Cu poziția respectată că pământul era în centru universului dovedită falsă, biserica a pierdut atât prestigiu cât și credibilitate cu științele care apăreau. Pe măsură ce a trecut timpul, studiul științific s-a separat din ce în ce mai mult de religia dominantă, care era înglodată în gândirea greacă și medievală. Cu timpul acest spațiu s-a mărit și mai mult.

Rădăcinile de început ale evoluției

Deși evoluția nu a fost popularizată până în 1859, cu publicarea *Originea Speciilor* a lui Charles Darwin, rădăcinile ideii merg mult mai înainte în istorie.

„Filozofii greci antici,” explică fizicianul englez Alan Hayward, „au fost primii gânditori să considere noțiunea evoluției. Împună cu multe alte idei din Grecia antică a reapărut în Europa occidentală în secolele XV și XVI...Dar o mare dificultate le-a stat în cale. Nimeni...nu a putut să explice convingător cum ar fi putut evoluția să aibă loc. Fiecare specie părea să fie fixă. Părea să nu fie nici un mod în care o specie ar fi putut să dea naștere una alteia...

„Darwin a schimbat totul cu teoria lui, că modul prin care lucrează evoluția este prin „selecția naturală.” El a propus că variații mici în fiecare generație – de tipul variațiilor naturale care permit crescătorilor să producă varietăți noi de câini și vaci, mere și trandafiri – eventual s-ar cumula rezultând în deosebiri mari, și astfel, după milioane de ani, pot fi responsabile pentru fiecare specie pe pământ” (Creation and Evolution: Rethinking the Evidence From Science and the Bible [*Creația și evoluția: re-gândind dovezile din Știință și Biblie*], 1985, pp. 4-5).

Astfel, târziu în secolul XIX, savanții și educatorii, au fost abătuți dela descoperirea adevărului despre originea și semnificația vieții când au adoptat gândirea lui Darwin. Acceptarea lor universală a unei explicații alternative pentru existența omenească și creație, diferită de raportul din Geneză, a condus în curând la o neîncredere generală în Biblie. Această schimbare masivă de gândire a fost plină de consecințe. „Darwinismul,” spune Dr. Hayward, „începe să apară ca un labirint enorm fără ieșire, unde omenirea a rătăcit fără țintă pentru un secol și jumătate” (Hayward, p. 58).

Între timp bisericile, care încorporaseră cu secole mai devreme concepțiile filozofice grecești neștiințifice, nebiblice în vederile lor, nu au putut să explice satisfăcător și să apere aspectele învățăturilor lor. Ele, de asemenea, au fost deraiate până la urmă de amestecarea filozofiei păgâne cu Biblia. Atât știința cât și Biblia și-au clădit explicațiile lor pe fundații greșite.

Savanți, creație și evoluție

Nimeni nu trebuie să presupună că toți savanții sunt de acord uniform că nu există Dumnezeu și că lumea din jurul nostru este produsul unui proces de evoluție întâmplător, fără minte. Consideră ce au de spus unii savanți despre creație și evoluție:

„Îmi dau pe deplin seama că aproape nici un punct nu este discutat în cartea aceasta (Originea Speciilor) căruia să nu i se poată aduce fapte, care adesea conduc în aparență la concluzii direct opuse acelorora la care am ajuns eu.” (Charles Darwin (1809-1882), naturalist englez care a popularizat teoria evoluției prin selecția naturală).

„Cu cât studiez natura mai mult, cu atât sunt mai uimit de lucrarea Creatorului. În cele mai mici creaturi, Dumnezeu a pus proprietăți extraordinare care le transformă în agenți de distrugere a materiei moarte.”

„Puțină știință îl distanțează pe om de Dumnezeu, dar multă știință îl apropie.”

(Louis Pasteur (1822-1895), savant francez, descoperitor al procesului de pasteurizare a laptelui și a vaccinilor contra antraxului, holera păsărilor și turbării, decanul Facultății de Științe al Universității din Lille).

„Zborul spațial cu oameni la bord este o realizare extraordinară, dar a deschis omenirii până acum numai o portiță foarte mică pentru a vedea extraordinarele întinderi ale spațiului. O privire prin această ferestruică la misterele vaste ale universului ar trebui numai să ne confirme credința noastră în certitudinea unui Creator.”

„Este din integritate științifică să aprob prezentarea de teorii alternative pentru originea universului, vieții și a omului în clasele de știință. Ar fi o eroare să trecem cu vederea posibilitatea ca universul să fi fost planificat în loc să fi fost la întâmplare.”

„Ateiștii prin toată lumea au...chemat știința ca martorul lor încoronat împotriva existenței lui Dumnezeu. Dar pe cât încearcă ei, cu abuz arogant al gândirii științifice, să producă dovada că Dumnezeu nu există, adevărul simplu și iluminant este că argumentele lor au lovit înapoi. Pentru că una dintre cele mai fundamentale legi ale științelor naturale este că nimic în lumea fizică nu se întâmplă vreodată fără o cauză.”

„Simplu pus, nu poate fi o creație fără un Creator Spiritual...În lumea din jurul nostru putem contempla manifestările evidente a planului Divin al Creatorului.”

(Dr. Werner von Braun (1912-1977), director la NASA și „părintele” Programului Spațial American).

„Teoriile evoluției, cu care tineretul nostru studios a fost înșelat, constituie de fapt o dogmă pe care întreaga omenire continuă să o propovăduiască: dar fiecare, în specialitatea lui, zoologul sau botanistul, constată că nici una din explicațiile furnizate nu este satisfăcătoare.”

„Teoria evoluției este imposibilă. La bază, în ciuda aparențelor, nimeni nu mai crede în ea...Evoluția este un fel de dogmă pe care preoții nu o mai cred, dar pe care ei o mențin pentru poporul lor.”

(Paul Lemoine (1878-1940), directorul Muzeului de Istorie Naturală din Paris, președintele Societății Geologice Franceze și editor al Enciclopediei Franceze).

„Să postulezi că dezvoltarea și supraviețuirea celui mai adaptat este în întregime o consecință a mutațiilor la întâmplare mi se pare o ipoteză bazată pe nici o dovadă și incompatibilă cu faptele. Aceste teorii evoluționare clasice sunt o supra-simplificare izbitoare a unei cantități de fapte imens de complexe și complicate, și mă uimește că ele sunt acceptate fără critică și în grabă, pentru atât de mult timp, de atât de mulți savanți, fără un murmur de protest.”

(Sir Ernst Chain (1906-1979), co-premiat al Premiului Nobel 1945 pentru izolarea și purificarea Penicilinei, director al Centrului de Cercetări Internaționale pentru Microbiologia Chimică din Roma, profesor de biochimie la Colegiul Imperial, Universitatea din Londra).

Acceptarea evoluției

Unele dintre motivele pentru care teoria lui Darwin a fost acceptată au fost condițiile epocii respective. Secolul XIX a fost o epocă de neliniște socială și religioasă. Știința se afla la un apogeu de popularitate. Descoperiri și invenții impresionante apăreau tot timpul.

Darwin însuși a avut o reputație impecabilă de naturalist dedicat, dar lungimea și monotonia cărții lui ascund multe din slăbiciunile teoriei lui (el și-a descris propria sa carte ca „un argument lung”). Teoria lui Darwin și-a câștigat acceptarea în această atmosferă.

În același timp, biserica dela Roma a fost afectată de propriile ei greșeli cumulative despre științe cât și de atacul nemilos al criticilor contra învățăturilor ei și a Bibliei. Însăși biserica a început să accepte presupusele explicații științifice în locul celor divine. O părtinire contra supranaturalului a început să se strecoare încet înăuntru.

Momentul a crescut în secolul XX când mulți catolici și protestanți au acceptat teoria *evoluției teiste*. Aceasta este credința că Dumnezeu intervine ocazional într-un proces în general evoluționar prin pași cum ar fi crearea primei celule după care permițând să aibă loc întregul proces al evoluției sau simplu așteptând ca să apară primul om din procesul gradat al vieții și atunci dându-i un suflet.

„Evoluția darwiniană pentru ei” spune Dr. Hayward, „este numai metoda prin care Dumnezeu, stând discret în culise, a creat fiecare lucru viu...Majoritatea evoluționiștilor teiști au o părere liberală a Bibliei, și adesea consideră primele capitole ale Genesei ca o colecție de mituri Ebraice” (Hayward, p. 8).

Implicația pentru credibilitatea Bibliei este enormă. Este Cuvântul lui Dumnezeu inspirat și fără greșală, sau porțiuni din El sunt numai legende bine intenționate? Sunt secțiuni din ea inexacte și de necrezut? Au fost greșiți Isus Hristos și apostolii când și-au exprimat credința lor că Adam și Eva au fost primii bărbat și femeie, creați direct de Dumnezeu? (Matei 19:4; 1 Corinteni 15:45).

A greșit Hristos, și i-a indus El în eroare și pe alții? Este 2 Timotei 3:16 adevărat că „Toată Scriptura este însoflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe...”? Este clar că implicația pentru credința și învățăturile Creștin este profundă (vezi „Mărturia Noului Testament, p. 7).

Poate că efectul teoriei sale asupra propriei credințe a lui Darwin poate ilustra daunele pe care le pot aduce convingerilor religioase. Darwin a început ca student de teologie și a avut un respect considerabil pentru Biblie. Dar, pe măsură ce își formula teoriile, el și-a pierdut credința în Vechiul Testament. Mai târziu el nu a mai putut să creadă nici în minunile Noului Testament.

Un pericol zace în urmatul în pașii lui Darwin. Ar trebui să ne reamintim vorba din bătrâni: „Dacă înveți un copil că el nu este decât un animal, să nu fii surprins când el se va comporta ca unul. Putem noi să nu punem parte din vina pentru imoralitatea și crima rampantă pe valorile și credințele prevalente ale societății – derivate într-o mare măsură din teoria evoluției?

Concepții ale creației din anticul Orient Apropiat

Este relatarea Genesei numai un mit vechi, cu nimic mai bun decât poveștile originare în diferitele culturi în decursul mileniilor? Multă lume crede astfel. Observă ce are de spus despre relatarea Biblică, Richard Dawkins, Profesor de

Zoologie la Universitatea Oxford și ateist declarat:

„Approape toate popoarele și-au dezvoltat propriile lor mituri despre creație, și povestea Genesei s-a întâmplat să fie aceea adoptată de un anumit trib dintre păstorii Orientului Mijlociu. Nu are o situație mai specială decât credința unui

anumit trib din Africa de vest că lumea a fost creată din excrementele furnicilor” (Richard Dawkins, *Ceasornicarul orb: de ce evidența evoluției dezvăluie un univers fără un desen* [The Blind Watchmaker: Why the Evidence of Evolution Reveals a Universe Without Design], 1986, p. 316).

Dar este adevărată presupunerea Profesorului Dawkins? Este înregistrarea Genesei o poveste de basm diferită cu puțin de acelea ale altor culturi?

Cu circa 5000 de ani în urmă, Sumerienii din Mesopotamia au lăsat povestirile miturilor lor ale creației înscrise pe tablete cuneiforme. Sumerienii au conceput că pământul este plat și cerul ca un baldachin de nori și stele. Ei au crezut că pământul și cerul au fost create de doi zei: An, zeul masculin cerul, și Ki, zeița feminină pământul.

Aceștia doi au dat naștere la o mulțime de alți zei, fiecare cu o anumită putere și răspundere asupra unei părți a creației sau a fenomenelor fizice (trăsnetul, pomii, munții, bolile, etc.). Ei au trăit într-o curte împărătească în cer, cu An, zeul suprem, înconjurat de patru zei creatori subordonați. Sub ei a fost un consiliu de șapte zei și, în sfârșit, 50 de zei mai mititei.

Toate întâmplările fizice puteau fi interpretate de preoți ca rezultatul unei anumite toane sau capriciu al unuia din zeii aceștia. Ei puteau să fie plajați prin oferte și sacrificii. Deși zeitățile acestea erau considerate nemuritoare, comportarea lor era prin nimic divină. Ei erau descriși ca certându-se adesea între ei, plini de invidii și poftes meschine și supuși foamei și chiar morții.

Câteva secole mai târziu Babilonienii au cucerit Sumeria și au schimbat miturile acestea pentru a exalta civilizația lor proprie. Acum a fost zeul Babilonian Marduk care a fost

responsabil; el a făcut cerul și pământul omorând o zeiță femeie, Tiamat. Corespunzător cu relatarea Babiloniană a creației:

„Zeul Apsu și zeița Tiamat au făcut alți zei. Mai târziu Apsu s-a certat cu zeii aceștia și a încercat să-i omoare dar în schimb a fost omorât el însuși de zeul Ea. Tiamat a căutat să se răzbune și a încercat să-l omoare pe Ea, în schimb a fost ea însăși omorâtă de Marduk, fiul lui Ea. Marduk i-a tăiat corpul în două jumătăți, și dintr-o jumătate a făcut cerul, iar din cealaltă jumătate pământul. Atunci Marduk, cu ajutorul lui Ea, a făcut omenirea din sângele unui alt zeu, Kingu” (*Viața: Cum am ajuns aici?* [Life: How Did We Get Here?], 1985, p. 35).

Poartă povestea aceasta bizară a creației vre-o asemănare cu relatarea biblică a creației? Nici de cum. Primele civilizații ale Semilunii Fertile au avut relatări asemănătoare ale creației, dar singura fără mituri ultragioase și cu un Dumnezeu moral și perfect este versiunea biblică.

Prin contrast cu luptele crude politeistice găsite în asemenea mituri antice, relatarea Genesei este netedă, sistematică și rațională, și – da – științifică.

Observă reacția astrofizicianului Hugh Ross la prima citire a relatării biblice a creației: „(Biblia) m-a lovit distinctiv imediat. A fost simplă, directă și specifică. Am fost uimit de cantitatea de referințe istorice și științifice și de amănuntele din ele.

„Mi-a luat o întreagă seară numai ca să investighez primul capitol. În loc de un alt mit bizar al creației, aici a fost o înregistrare a condiției inițiale a pământului – descrisă corect din punctul de vedere al astrofizicii și a geofizicii – urmată de un rezumat al secvențelor de schimbări prin care Pământul a ajuns să

fie locuit de lucruri vii și până la urmă de oameni.

„Relatarea a fost simplă, elegantă și precisă științific. Din ce a înțeles să fie părerea declarată a unui observator pe suprafața pământului, atât ordinea cât și descrierea evenimentelor creației se potriveau perfect cu înregistrarea stabilită a naturii. Am fost uimit” (*Creatorul și cosmosul* [The Creator and the Cosmos], 1993, p. 15).

Consideră o mărturisire din The Columbia History of the World [Istoria Columbiei a Lumii]: „Într-adevăr, cunoștințele noastre curente cele mai bune, lipsindu-le farmecul poetic al scripturii, par într-un fel mai puțin credibile decât relatarea din Biblie...” (John Garraty și Peter Gay, editori, 1972, p. 3).

Este natural să conchizi, pe măsură ce națiunile s-au distanțat treptat de adevăratul Dumnezeu Creator și s-au scufundat în imoralitate și politeism, că înțelegerea lor a creației să devină coruptă și eventual să fie folosită să suporte vederile lor politice, sociale, filozofice și religioase.

Vernon Blackmore și Andrew Page scriu: „Astăzi, diferența dintre

Geneză și relatarea Babiloniană este evidentă. Prima vorbește despre un singur Dumnezeu creând lumea și omenirea la porunca sa proprie; cealaltă descrie haos și războiul între mulți zei, după care un zeu, Marduk, a creat omenirea din lut și sânge. Profunzimea și demnitatea spirituală a Genezei depășesc pe departe ideea politeistă a Babilonului. Totuși până când nu se reconstruie povestea completă, savanții neprevăzători au vorbit despre relatarea din Biblie ca fiind o copie după aceea din Babilon. Cu siguranță, s-au dezbătut ei, Genesa ar trebui consemnată în categoria legendelor, și scrierea ei a fost datată cu mult după Moise la vremea când Israelul a fost captiv în Babilon.

„Mult din liberalismul secolului XIX a fost demonstrat acum ca fiind excesiv. Vechiul Testament nu este o reflectare săracăcioasă a poveștilor mai vechi Babiloniene sau Canaanite. Sunt mai multe diferențe decât asemănări între texte. Capitolele de început ale Bibliei sunt unice. Cu toate acestea, mulți savanți încă folosesc categoria de mit în relație cu unele materiale biblice” (Evoluția: marea dezbateră [Evolution: the Great Debate], 1989, p. 130).

Darwinismul și moralitatea

Dacă nu există un Dumnezeu drept care să judece acțiunile oamenilor, nu-i este mai ușor pentru om să facă cum îi place? Aldous Huxley, un avocat fervent al evoluției, a recunoscut de ce mulți au îmbrățișat repede evoluția, cu atâta fervoare: „Am avut motive pentru a nu voii ca lumea să aibă însemnătate...Eliberarea pe care am dorit-o a fost...de un anumit sistem de moralitate. Am obiectat moralității pentru că s-a amestecat cu libertatea noastră sexuală” (*Scopuri și Mijloace* [Ends and Means], 1946, p. 70).

Julian Huxley, fratele lui Aldous Huxley, de asemenea și el un susținător al evoluției, a scris mai târziu: „Sensul de ușurare spirituală care vine dela respingerea ideii că Dumnezeu este o ființă supra-omenească este enorm” (*Eseuri ale unui umanist* [Essays of a Humanist], 1966, p. 223).

Este posibil ca perspectiva aceasta să aibă ceva de a face cu imoralitatea rampantă din multe școli și universități unde Dumnezeu este interzis din clase și evoluția este predată ca fapt?

Este posibil ca raportul Genesei să fie împăcat cu ideea unui pământ vechi? Dar cum rămâne cu evoluția? Cât de solid este cazul ei? Să cântărim cu atenție evidența?

Concepția greacă a creației

Grecii antici nu duceau lipsă de mituri ale creației, cu multe elemente luate după modelul babilonian. Doi poeți, Homer și Hesiod, au descris sistemul religios grec, cu zeii lor naționali în control, în timp ce trăiau într-o curte regală plină de intrigi și de poftă.

În versiunea sa, Hesiod, a văzut originea universului ca derivând din Haos, întinderea spațiului care a produs prima zeiță, Gea (pământul). Ea l-a creat pe Uranus (cerul), care a devenit soțul ei, și ei au produs o mulțime de zei mai mici. Separarea dintre cer și pământ a avut loc când unul dintre fiii lor, Cronos, într-un atac de gelozie, l-a atacat pe tatăl său, Uranus. Zeus, acel care avea să devină zeul șef, s-a născut din mâniatul Cronos și soția lui, Rhea.

Trist, dar singurele scrieri despre Creștinism, care au supraviețuit din primul secol după apostoli, au venit în cea mai mare parte de la oameni afundați în gândirea și filozofia greacă. Aceștia au fost Iustin Martirul (110-165), Clemente (160-220), Origen (185-254) și Augustin (354-430), toți foști discipoli ai gândirii lui Plato și Aristotel. În felul acesta filozofia greacă a intrat în biserică

Romană și a format marea parte a teologiei ei.

„Problema cu Creștinii Gentili,” observă istoricul bisericii Samuel Bacchiocchi, „a fost nu numai lipsa lor de familiaritate cu Scripturile, dar de asemenea, fascinația lor cu speculațiile lor filozofice grecești, care au condiționat înțelegerea lor, a adevărilor Biblice. În timp ce Creștinii Evrei adesea greșeau în direcția strictei respectări a legii (legalism), Creștinii Gentili greșeau adesea în direcția speculațiilor filozofice care au separat Creștinismul de rădăcinile sale istorice” (*Sărbătorile lui Dumnezeu în Scriptură și Istorie* [God's Festivals in Scripture and History], 1995, pp.102-103).

În special Origen și Augustin au început să interpreteze mare parte din cartea Genezei ca alegorie. Ei au privit raportul Genezei ca fiind plin cu figuri fictive simbolice reprezentând adevărul, comportarea sau experiența omenească. Treptat, metoda aceasta alegorică a devenit normă în înțelegerea Catolică a cărții Genezei. Aceste concepții greșite urmau să influențeze mult autoritățile bisericii de-a lungul anilor.

Ce ne arată registrul fosilelor?

Poate fi dovedită teoria evoluției? La urma urmei, este numită *teoria* evoluției în recunoașterea că este numai o ipoteză în loc de un fapt științific confirmat.

Unde am putea găsi dovada suportând evoluția ca o explicație a varietății abundente a vieții pe pământ?

Pentru că evoluționiștii pretind că tranziția dela o specie la una nouă are loc în schimbări minuscule, crescând progresiv de-a lungul a milioane de ani, ei recunosc că nu putem observa procesul având loc astăzi. Durata vieții noastre este prea scurtă ca să putem observa direct o asemenea schimbare. În schimb, spun ei, trebuie să privim la trecut – registrul fosilelor, care ar arăta multe forme de viață care au existat de-a lungul istoriei pământului – pentru a găsi tranzițiile dela o specie la alta.

Problema cea mai mare a lui Darwin

Când Charles Darwin a propus teoria sa la mijlocul secolului XIX, a avut încredere că descoperirile fosilelor vor produce dovada clară și convingătoare că presupunerile lui erau corecte. Teoria lui a prezis că ne-numărate forme tranziționale trebuie să fi existat, toate amestecându-se treptat aproape imperceptibil dela un pas minuscul la următorul, pe măsură ce speciile au evoluat progresiv la forme superioare, mai bine adaptate.

Într-adevăr, acela ar fi trebuit să fie cazul. Astăzi sunt în viață în exces de un milion de specii. Pentru ca toate acestea să fi evoluat dintr-un strămoș comun ar trebui să fim capabili să găsim milioane dacă nu sute de milioane de forme intermediare evoluând treptat în alte specii.

Nu sunt numai fosilele de specii tranziționale între maimuțe și oameni care ar trebui să fie descoperite pentru a dovedi teoria lui Darwin. Golurile sunt enorme.

Scriitorul de știință Richard Milton observă că verigile care lipsesc „includ fiecare parte a regnului animal: dela melci la balene și dela bacterii la cămile. Darwin și succesorii lui, au întrezărit un proces care ar începe cu organisme marine simple, trăind în oceanul primordial, progresând prin pești, la amfibieni – trăind parte în mare și parte pe uscat – și de aici la reptile, mamifere și eventual la primate, inclusiv oamenii” (*Spulberând miturile darwinismului* [Shattering the Myths of Darwinism], 1997, p. 253).

Totuși, chiar Darwin însuși s-a luptat cu faptul că registrul fosilelor nu a reușit să-i susțină concluziile. „...Dece, dacă speciile au descins din alte specii, dar prin schimbări minuscule, nu găsim peste tot nenumărate forme în tranziție?” ...Dece nu le găsim încrustate în numere fără număr în scoarța pământului?” (*Originea speciilor* [Origin of Species], 1958 ediția Masterpieces of Science, pp. 136-137).

„...Numărul varietăților intermediare, care au existat mai înainte, [trebuie] să fie cu adevărat enorm,” a scris el. „Dece atunci, nu este fiecare formație geologică și fiecare strat

plin de asemenea legături intermediare? Geologia cu siguranță că nu dezvăluie nici un asemenea lanț organic fin gradat; și aceasta, poate, este cea mai vizibilă și seroasă obiecție care poate fi adusă împotriva teoriei [evoluției]” (Darwin, pp. 260-261).

Darwin a recunoscut că registrul fosilelor nu a reușit să-i suporte concluziile. Dar, pentru că el a crezut că teoria lui evident era explicația corectă pentru multele și variatele forme de viață de pe pământ, el, și alții, au crezut că era numai o chestiune de timp înainte ca legăturile care lipseau aveau să fie găsite fosilizate pentru a umple golurile. Răspunsul lui pentru lipsa dovezilor fosilelor care să suporte teoria lui a fost că oamenii de știință nu au căutat suficient de mult și nu au căutat în locurile corecte. Eventual ei vor găsi rămășițele fosilelor prezise, care vor dovedi părerea lui. „Explicația zace, cred eu, în imperfecțiunea extremă a registrului geologic,” a scris el (p. 261).

El a fost convins că explorările și descoperirile de mai târziu aveau să umple numeroasele goluri unde lipseau speciile tranzitionale pe care se baza teoria lui. Dar acum, un secol și jumătate mai târziu, după ce literal sute de mii de fosile de plante și animale au fost descoperite și catalogate și cu puține colțuri ale pământului rămânând ne-explorate, ce ne arată registrul fosilelor?

Ce ne dezvăluie înregistrarea?

David Raup este un credincios convins al evoluției și un paleontolog (om de știință care studiază fosilele) la Universitatea din Chicago și Muzeul de Teren. Totuși el admite că registrul fosilelor a fost interpretat greșit dacă nu de-a dreptul caracterizat eronat. El scrie: „Un mare număr de oameni de știință, bine pregătiți, în afara biologiei și paleontologiei evoluționare, au acceptat din nefericire ideea că registrul fosilelor este cu mult mai Darwinian decât este. Aceasta probabil provine de la supra simplificare inevitabilă a surselor secundare: manuale de nivel jos, articole semi populare, ș.a.m.d. De asemenea, probabil că a fost amestecată și o gândire dornică. În anii după Darwin, avocații lui au sperat să găsească progresele prezise. În general, *acestea nu au fost găsite* – totuși optimismul a murit cu greutate, și *o fantezie pură s-a strecurat în manuale* (Știința [Science], vol. 213, p. 289, accentuarea adăugată).

Niles Eldredge, custode în departamentul de intervertebrate la Muzeul American de Istorie Naturală și profesor adjunct la Universitatea Orașului New York, este un alt susținător viguros al evoluției. Dar el s-a aflat forțat să admită că registrul fosilelor nu a reușit să suporte părerea tradițională a evoluției.

„Nu-i de mirare că paleontologii s-au ferit de evoluție pentru atâta timp,” scrie el. „*Se pare că nu are loc niciodată.*” Colectări asidue de pe fețe de dealuri, produc zigzaguri, oscilații minore și, foarte rar, mici acumulări de schimbări – de a lungul a milioane de ani, la o rată prea înceată ca să dea socoteală cu adevărat de schimbarea prodigioasă care a avut loc în istoria evoluționară.

„Când vedem introducerea unei noutăți evoluționare, *de obicei apare deodată, cu un bang*, și adesea fără nici o dovadă că animalul s-ar fi dezvoltat în altă parte! *Evoluția nu poate mereu să se întâmple într-altă parte!* Totuși în felul acesta i-a impresionat pe mulți paleontologi desperați căutând să afle câte ceva despre evoluție” (*Reinventându-l pe Darwin: Marea dezbatere la masa înaltă a evoluției* [Reinventing Darwin: The Great Debate at the High Table of Evolution], 1995, p. 95, accentuarea adăugată).

După o căutare imensă prin toată lumea de geologi și paleontologi, „verigile lipsă” prezise de Darwin că vor întări teoria sa încă lipsesc.

Paleontologul Stephen Jay Gould dela Universitatea Harvard poate că este azi cel mai cunoscut scriitor popular despre evoluției. Un evoluționist pasionat, el a colaborat cu Profesorul Eldredge în propunerea de alternative pentru părerea tradițională a Darwinismului. Ca și Eldredge, el a recunoscut că registrul fosilelor este în conflict fundamental cu ideea de gradualism a lui Darwin.

„Istoria celor mai multe specii de fosile,” scrie el, „include două caracteristic în special de inconsistente cu gradualismul [evoluția treptată dintr-o specie în alta]:

„[1] *Stagnarea*. Cele mai multe specii nu demonstrează nici o schimbare direcțională [evoluționară] în timpul cât au stat pe pământ. Ele apar în înregistrarea fosilelor la fel ca atunci când dispar; schimbările morfologice [anatomice și structurale] sunt de obicei limitate și fără direcție.

„[2] *Apariția bruscă*. În oricare zonă locală, o specie *nu apare treptat* printr-o transformare continuă a strămoșilor: *apare deodată și complet formată*” (Gould, Ritmul erratic al evoluției [Evolution’s Erratic Pace], Istoria Naturii, Mai 1977, pp. 13-14).

Fosilele lipsesc în locurile esențiale

Francis Hitching, membru al Institutului Regal de Arheologie, Societatea Preistorică și Societatea de Cercetări Fizice, vede de asemenea probleme în folosirea fosilelor în suportul Darwinismului.

„Sunt aproape 250.000 de specii diferite de fosile de animale și plante în muzeele lumii,” scrie el. „Aceasta se compară cu circa 1.5 milioane de specii care sunt cunoscute a fi în viață pe Pământ astăzi. Cunoscând ratele de schimbare evoluționară, s-a estimat că au trăit cel puțin 100 de ori mai multe fosile decât au fost descoperite...Dar lucrul curios este că este o consistență a golurilor dintre fosile: *fosilele lipsesc în toate locurile importante*.

„Când cauți legături între grupurile principale de animale, *ele (legăturile) pur și simplu că nu există*; cel puțin nu în numere suficiente pentru a pune situația lor în afara oricărui dubiu. Fie că ele *nu există deloc*, sau sunt *atât de rare* încât discuții interminabile continuă dacă o anumită fosilă este, sau nu este, sau ar putea să fie, o formă de tranziție între grupul acesta și acela.

„...Ar trebui să existe dulapuri pline cu forme intermediare – într-adevăr, fosilele ar trebui să se amestece unele cu altele atât de delicat încât ar fi greu de spus unde s-au terminat nevertebratele și au început vertebratele. *Dar nu este aceasta situația*. În schimb, grupuri bine definite, ușor de clasificat de pești, sar în registrul de fosile *în aparență de nicăieri*: misterios, brusc, bine formate, și în cel mai ne-darwinian mod. Și înaintea lor *sunt spații ilogice, nebunești acolo unde ar trebui să fie strămoșii lor*” (*Gâtul girafei: Darwin, Evoluția și Biologia nouă* [The Neck of the Giraffe: Darwin, Evolution and the New Biology], 1982, pp.9-10, accentuarea adăugată).

Recunoscând că registrul fosil contrazice, în loc să suporte Darwinismul, profesorii Eldredge și Gould au propus o teorie radical diferită pe care ei au numit-o „echilibru punctat”: în care explozii ale evoluției au avut loc în populații mici, izolate și care au devenit atunci dominante și n-au arătat nici o schimbare pentru milioane și milioane de ani. Acesta, zic ei, este singurul mod de a explica lipsa dovezilor pentru evoluție în registrul fosilelor.

După cum explică *Newsweek*: „Gould și Niles Eldredge au colaborat în 1972, la o lucrare științifică intenționată la epoca aceea numai să rezolve o încurcătură profesională pentru paleontologi: neputința lor de a găsi fosile în forme de tranziție între specii, așa numitele „legături lipsă.” Darwin, și cei mai mulți care l-au urmat, au crezut că lucrul evoluției este încet, treptat și continuu și că o linie completă de strămoși, schimbându-se imperceptibil din unii în alții, ar putea să fie reconstruită în teorie pentru toate animalele în vii...*Dar un secol de săpat de atunci a făcut absența lor mai sclipitoare...*A fost ideea lui Eldredge și Gould să oprească cercetarea și să accepte dovada registrului fosilelor în propriile lui condiții” („*Enigmele Evoluției*” [„Enigmas of Evolution”], 29 martie, 1982, p. 39, accentuarea adăugată). După cum au indicat unii observatori, aceasta este o teorie inerentă de ne-dovedit pentru care dovada principală în suport este lipsa dovezilor în registrul fosil care să suporte formele de tranziție între specii.

Registrul fosil nu mai este incomplet

Registrul fosil a fost complet explorat și documentat. Scuză lui Darwin de „imperfecțiune extremă a înregistrării geologice” nu mai este credibilă.

Cât de complet este registrul fosil? Michael Denton este un doctor de medicină și cercetător de biologie. El scrie că „atunci când se fac estimări de procentajele formelor vii [de acum] găsite ca fosile, procentajul apare surprinzător de ridicat sugerând că registrul fosilelor poate că nu este atât de rău cât s-a susținut adesea” (*Evoluția: o teorie în criză* [Evolution: a Theory in Crisis], 1985, p. 189).

El explică cum „din cele 329 de familii de vertebrate terestre în viață [mamifere, păsări, reptile și amfibiene] 261 sau 79.1 la sută au fost găsite ca fosile și, când păsările (care sunt prost fosilizate) sunt excluse, procentajul se ridică la 87.8 la sută” (Denton, p.189).

Cu alte cuvinte, aproape 88 la sută din varietățile de mamifere, reptile și amfibiene care populează pământul au fost găsite în registrul fosil. Atunci, câte forme de tranziție s-au găsit?

„...Deși fiecare din clasele acestea [pești, amfibieni, reptile, mamifere și primat] sunt reprezentate bine în registrul fosil, până acum încă *nu s-a descoperit nici o creatură fosilă care să fie tranzițională fără nici un dubiu între o specie și altă specie. Nu s-a găsit nici măcar o singură „legătură lipsă” fără dubiu în toate pietrele expuse ale crustei pământului, în ciuda celor mai atente și extinse cercetări*” (Milton, pp. 253-254, accentuarea adăugată).

Dacă teoria lui Darwin era adevărată, creaturi tranziționale cum ar fi nevertebrate cu coloana vertebrală dezvoltată parțial, pești cu picioare rudimentare, reptile cu aripi primitive și alte nenumărate creaturi cu caracteristici anatomice dezvoltate parțial, ar trebui să fie găsite în mod obișnuit, răspândite prin tot stratul fosil. Dar ele sunt inexistente.

Dar despre dovezile fosilelor?

Uneori diferite specii de fosile au fost prezentate ca dovadă a evoluției la lucru. Poate cea mai faimoasă este presupusa evoluție a calului așa cum este prezentată în multe texte de biologie. Dar este ea ceea ce pretinde să fie?

Observă ce are de spus profesorul Eldredge despre această „dovadă” clasică a evoluției: „George Gaylord Simpson a petrecut un segment considerabil al carierei sale

asupra evoluției calului. Concluzia lui generală: Evoluția calului nu a fost în nici un fel simplă, liniară și directă cum a fost făcută să apară...Evoluția calului nu a procedat într-o singură serie, dela punctul A la punctul B, și așa mai departe, culminând cu calul modern, mare, cu o singură copită. Evoluția calului, i-a părut lui Simpson mult mai neclară, cu multe specii în viață în același timp – specii care au diferit unele de altele foarte mult, și care au avut un număr variabil de degete (copite), mărimi a dinților, ș.a.m.d..

„Cu alte cuvinte, este ușor, și prea tentant, să observi istoria fosilă a unui grup și să alegi exemplele care par să exemplifice cel mai bine schimbările lineare în timp...Dar alegând numai acele specii care exemplifică stagiile intermediare de-a lungul unei singure tendințe, în timp ce alte specii, care par să nu se potrivească la fel de bine, nu sunt băgate în seamă, este altceva. Tabloul este deformat. Tipicul evoluționar actual nu este reprezentat complet” (Niles Eldredge, *The Great Debate* [Marea Dezbateri], p. 131).

În fapt, Eldredge admite că paleontologii au ales care dintre specii au crezut ei că se potrivesc cel mai bine cu teoria lor și nu băgat în seamă restul. George Gaylord Simpson a fost mai direct: „Transformarea uniformă continuă a *Hyracotherium* [o specie de fosilă crezută să fie strămoșul calului] în *Equus* [calul modern], atât de dragă inimilor generațiilor de scriitori de manuale, nu a avut loc nici odată în natură” (*Viața în trecut* [Life in the Past], 1953, p. 119).

Profesorul Raup elaborează asupra problemei întâmpinate de paleontologul care încearcă să demonstreze evoluția din înregistrarea fosilă: „...Suntem acum aproape 120 de ani după Darwin, și cunoștința despre registrul fosil a fost mult mărită. Acum avem un sfert de milion de specii de fosile dar situația nu s-a schimbat cu mult. Înregistrarea evoluției este încă surprinzător de neregulată și, ironic, *avem acum mai puține exemple de tranziție evoluționară decât am avut în epoca lui Darwin*.

„Prin aceasta am înțeles că unele din cazurile clasice ale evoluției schimbate în epoca fosilă, cum ar fi evoluția calului în America de Nord, au trebuit să fie *abandonate sau modificate ca rezultat al informațiilor mult mai amănunțite* – ceea ce a apărut să fie o progresie simplă atunci când a fost puțină data, acum apare să fie mult mai complexă și mult mai treptată [evoluționară]” (*Conflictele între Darwin și Paleontologie* [Conflicts Between Darwin and Paleontology],” Muzeul de Istorie Naturală Buletinul #50, Ianuarie 1979, pp. 22-25, accentuarea adăugată).

Cazul contra Evoluției

Multe cărți excelente au fost publicate în anii recentți detalînd descoperirile și concluziile științifice care demonstrează convingător imposibilitatea evoluției ca o explicație a vieții inteligente pe pământ. Ajută de asemenea să ne amintim că evoluția nu poate oferi o explicație pentru originea minunatului nostru univers; evoluția caută numai să explice cum viața ar fi putut să înceapă într-un univers care *deja exista*.

Dacă vrei să cercetezi mai profund cazul împotriva evoluției, recomandăm următoarele cărți, multe scrise de oameni cu baze științifice:

- *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution* [Cutia neagră a lui Darwin: Provocarea biochimică a evoluției], Michael Behe, profesor asociat de biochimie, Universitatea Lehigh, Pensilvania, 1996. Demonstrează că minusculele

- blocuri de clădit ale vieții – celulele și miile lor de componente – sunt cu mult prea complexe pentru ca părțile și procesele lor co-dependente să fi evoluat fără să fi existat un desen extern, inteligent.
- *Mere Creation: Science, Faith & Intelligent Design* [Numai creație: știință, credință și desen inteligent], editată de William Dembski, 1998. O colecție de scrieri academice din câmpurile de fizică, astrofizică, biologie, antropologie, inginerie mecanică și matematică, care provoacă Darwinismul și oferă dovezi suportând desenul inteligent al universului.
  - *Evolution: A Theory in Crisis* [Evoluția: o teorie în criză], Michael Denton, cercetător senior, Universitatea Otago, Noua Zeelandă, 1996. Examină aspecte ale lumii naturale care nu pot fi explicate prin mutații și selecția naturală și arată imposibilitatea formelor tranziționale necesare pentru ca evoluția darwiniană să aibă loc.
  - *Creation and Evolution: Rethinking the Evidence From Science and the Bible* [Creația și Evoluția: Reconsiderând dovezile din știință și Biblie], Alan Hayward, 1985. Scrisă de un fizician englez, o carte profundă despre pentru și contra controversei evoluției contra științei.
  - *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong* [Gâtul girafei: unde a greșit-o Darwin], Francis Hitching, 1982. Indică multe din problemele vederii tradiționale a evoluției.
  - *Darwin on Trial* [Darwin în judecată], Phillip Johnson, profesor de lege, Universitatea Californiei, Berkley, 1993. Examinează amănunțele științifice care pledează convingător împotriva teoriei evoluției.
  - *Reason in the Balance: The Case Against Naturalism in Science, Law and Education* [Rațiunea în balanță: Cazul împotriva Naturalismului în Știință, Lege și Educație], Phillip Johnson, 1995. Discută implicațiile culturale ale credinței în evoluție; adică, filozofia din spatele evoluției darwiniene a devenit în efect religia stabilită dominantă în multe societăți.
  - *Defeating Darwinism by Opening Minds* [Înfrângând darwinismul prin deschiderea minților], Phillip Johnson, 1997. Scrisă specific pentru studenții mai maturi și părinții și profesorii lor ca să-i prepare pentru discriminarea antireligioasă inerentă în cea mai avansată educație.
  - *Bones of Contention: A Creationist Assessment of the Human Fossils* [Oasele discuției: Evaluarea unui creaționist a fosilelor omenesti. Marvin Lubenow, 1992. Documentează problemele serioase cu presupusele legături dintre om și maimuțe.
  - *Shattering the Myths of Darwinism* [Sfărâmând miturile darwinismului], Richard Milton, 1997. Dl. Milton, un jurnalist științific și ne-creaționist dezvăluie gândirea ocolită de care Darwiniștii trebuie să depindă pentru argumentele lor, în timp ce

discută informații recunoscute în cercurile științifice.

- *What is Creation Science?* [Ce este știința creației?], Henry Morris and Gary Parker, 1987. Doi oameni de știință creaționiști oferă o examinare critică a argumentelor principale folosite să suporte evoluția.
- *Tornado in a Junckyard: The Relentless Myth of Darwinism* [Ciclone într-o curte de vechituri: Mitul neconținut al darwinismului], James Perloff, 1999. Un vechi ateist oferă o vedere ușor de citit a dovezilor contrazicând darwinismul, inclusiv multe citate de evoluționiști și creaționiști. (Titlul este luat după evaluarea unui astronom englez că probabilitatea ca forme superioare de viață să poată apărea prin mutații la întâmplare este comparabilă cu a spune că un ciclone trecând printr-o curte cu vechituri ar putea construi un avion Boeing 747).
- *Not by Chance: Shattering the Modern Theory of Evolution* [Nu

la întâmplare: Distrugând teoria modernă a evoluției], Lee Spetner, Ph.D., Institutul Tehnologic din Massachusetts, 1998.

Demonstrează că premisa fundamentală a neo-darwinismului – că mutații la întâmplare creează modurile de variație care permit macroevoluției să aibă loc – este greșită fatal și nu s-ar fi putut întâmpla niciodată cum au pretins-o darwiniștii.

- *Icons of Evolution: Science or Myth?* [Icoane ale evoluției: Știință sau Mit?], Jonathan Wells, PhD, Universitatea Yale și Universitatea din California, Berkeley, 2000. Un biolog după doctorat documentează că cele mai folosite exemple pe care darwiniștii le citează ca să suporte evoluția sunt mincinoase și înșelătoare.

Deși editorii acestei broșuri nu sunt de acord cu fiecare concluzie prezentată în cărțile acestea, noi credem că ele reprezintă un caz convingător că teoria evoluției este cu defect fundamental și fatal.

Cel mai bine păstrat secret al Paleontologiei

Ce înseamnă aceasta? În limbaj simplu, dacă evoluția înseamnă schimbarea treptată dela o formă de organism la alta, caracteristica proeminentă a registrului fosilei este *absența* dovezii pentru evoluție – și *dovada abundentă* pentru opoziție. Singurul loc logic unde să găsească dovada pentru teoria evoluționară este în registrul fosil. Dar, în loc să arate schimbările treptate, încete, peste eoni de timp, cu specii noi apărând continuu, *fosilele arată exact opusul*.

Profesorul Eldredge a atins magnitudinea problemei când a recunoscut că Darwin „în esență a inventat un nou câmp de cercetare științifică – ceea ce este numit acum „tafonomia” — ca să explice de ce registrul fosilelor este *atât de deficient, atât de plin de goluri*, încât șabloanele prezise de schimbări treptate *pur și simplu nu apar*” (Eldredge, pp. 95-96, accentuarea adăugată).

Profesorul Gould de asemenea recunoaște că „raritatea extremă” a dovezilor pentru evoluție în registrul fosilelor este „secretul profesional al paleontologiei.” El continuă să recunoască cum că „arborii evoluționari care decorează manualele noastre au informații

numai la vârfuri și la nodurile ramurilor; restul este numai presupunere, oricât de rezonabilă, *dar nu de dovezi de fosile*” (*Ritmul eratic al evoluției* [Evolution’s Erratic Pace], Istoria Naturii, Mai 1977, p.14, accentuarea adăugată).

Dar împărtășesc paleontologii acest secret profesional cu alții? Nicidecum. „Citind introducerile la textele populare și chiar la manuale despre evoluție...ai putea ghici cu greutate că ele [golurile fosilelor] există, cu atâta ușurință și încredere alunecă printre ele cei mai mulți autori. În absența dovezii fosilelor, ei scriu ceea ce s-au numit povești „exact așa.” O mutație potrivită tocmai s-a întâmplat să aibă loc la momentul oportun, și așa deodată, s-a ajuns la o nouă treaptă de evoluție” (Hitching, pp. 12-13).

Privitor la această reprezentare falsă a dovezilor, Phillip Johnson scrie: „Aproape oricine a luat un curs universitar de biologie în timpul ultimilor șaizeci de ani a fost făcut să creadă că registrul fosilelor a fost un bastion de suport pentru teza Darwinistă clasică, și nu o piedică ce trebuia să fie explicată...

„Registrul fosilelor arată un tipar consistent de apariție bruscă, urmată de stagnare, că istoria vieții este mai mult o istorie a variației în jurul unor desene de bază decât una de îmbunătățiri acumulative, că extincția a fost predominantă prin catastrofe în loc de dispariție treptată, și că interpretările ortodoxe ale registrului fosil adesea datorează mai mult preconcepțiilor darwiniste decât a dovezilor în sine. Paleontologii se pare că au crezut ca fiind de datoria lor să ne protejeze pe noi ceilalți de concluziile eronate pe care le-am putea trage dată am fi știut adevărata stare a dovezilor” (*Darwin la judecată* [Darwin on Trial], 1993, pp. 58-59).

Secretul pe care evoluționiștii nu-l vreau dezvăluit este că, chiar prin interpretările lor proprii, registrul fosilelor arată specii complet formate apărând pentru un timp și apoi dispărând fără să se fi schimbat. Alte specii au apărut în alte epoci, după care și ele au dispărut cu puțină sau fără schimbare.

Registrul fosil pur și simplu nu susține teza centrală a darwinismului, că speciile evoluează încet și treptat dintr-o formă în alta.

Fapt sau speculație interesantă?

Profesorul Johnson observă că „Darwiniștii consideră evoluția să fie fapt, nu numai o teorie, pentru că oferă o explicație satisfăcătoare pentru șabloanele relațiilor care leagă toate creaturile vii – un șablon atât de identificat în mințile lor cu ce consideră ei a fi *cauza* necesară a tiparului – descendență cu modificare – că, pentru ei, relația biologică *înseamnă* relație evoluționară” (Johnson, p. 63, accentuarea adăugată).

Limbajul înșelător al evoluției se învârtă pe larg în jurul clasificării speciilor vii. Darwiniștii încearcă să explice relațiile naturale pe care le observă în lumea animalelor și plantelor catalogând viața animală și vegetală conform asemănarilor fizice. S-ar putea spune că teoria lui Darwin nu este nimic altceva decât observarea educată a evidentului; adică, concluzia că cele mai multe animale apar că sunt înrudite unele cu altele pentru că cele mai multe animale au una sau mai multe caracteristici în comun.

Spre exemplu, ai putea avea o clasificare superficială a balenelor, pinguinilor și rechinelor într-un grup clasificat ca animale marine. De asemenea ai putea avea păsările, liliacul și albinele ca creaturi zburătoare. Acestea nu sunt clasificările finale pentru că sunt alte diferențe mai vădite. Practica darwinistă este de a folosi asemănările generale vădite

pentru a arăta, nu că animalele sunt *asemănătoare* în multe feluri, dar că ele *sunt înrudite unele cu altele* prin descendența dintr-un strămoș comun.

Profesorul Johnson o exprimă în felul acesta: „Darwin a propus o explicație naturalistă pentru atributele esențiale ale lumii vii care a fost atât de uimitoare în logica ei încât a cucerit lumea științifică chiar dacă au rămas dubii asupra unora dintre părțile importante ale teoriei lui. El a teoretizat că grupurile discontinue ale lumii vii au fost descendenți ai unor strămoși comuni dispăruți de mult. Grupuri înrudite relativ apropiat (cum ar fi reptilele, păsările, și mamiferele) împart un strămoș comun relativ recent; toate vertebratele împart un strămoș și mai îndepărtat; și toate animalele împart un strămoș comun încă și mai îndepărtat. El a propus atunci că strămoșii trebuie să fi fost legați de descendenții lor prin lanțuri lungi tranzitionale intermediare, de asemenea dispărute” (Johnson, p. 64).

Evoluționiștii exercită *percepția selectivă* când privesc dovezile – cum ar decide să vadă un pahar cu apă fie jumătate gol, fie pe jumătate plin. Ei preferă să stăruie asupra asemănarilor în loc de a diferențelor. Prin aceasta ei ce conduc departe de adevărul subiectului: că asemănările sunt dovezi ale unui *Desenator comun* în spatele fiecărei forme și structuri a formelor de viață. Fiecare specie de animale a fost creată și desenată pentru a exista și înflori într-un anumit fel. Darwin și preponenții părerii de viață evoluționară s-au concentrat asupra asemănarilor în cadrul clasificărilor majore a animalelor și au ajuns la presupunerea că asemănările acelea dovedesc că toate animalele sunt înrudite unele cu altele printr-un strămoș comun.

Totuși, sunt diferențe majore în formele de viață pe pământ. Dacă, cum presupune evoluția, toate formele de viață au un strămoș comun și lanțuri de forme intermediare legând acei strămoși, registrul fosilelor ar trebui să se reverse cu multe asemenea forme intermediare între specii. Dar, după cum am constatat mai devreme, paleontologii înșiși admit că nu se află un asemenea lucru.

Fosile neobișnuite

Coloana geologică reprezentată în multe manuale de știință și muzee presupune să arate care forme de viață au existat într-un anumit moment al istoriei planetei noastre. Trilobiții, spre exemplu, sunt crezuți că au trăit în timpul perioadei Cambriene și au dispărut mai târziu. Dinosaurii au umblat pe pământ în timpul a ceea ce se numește perioadele Jurassic și Triassic și de asemenea au dispărut mai târziu.

Conform cu gândirea tradițională științifică, asemenea creaturi nu ar trebui să se găsească pe pământ astăzi pentru că coloana geologică arată că au căzut victime dispariției cu multe milioane de ani în urmă. Totuși, mai multe descoperiri de „fosile vii” au aruncat un dubiu asupra acestei interpretări acceptată de mult timp a registrului fosilelor.

O captură uimitoare

Poate că cea mai uimitoare – și faimoasă – a acestor fosile vii este coelacanthul. Fosile ale acestui pește neobișnuit apar mai întâi în stratele din perioada Devoniană, cu o vârstă de aproximativ 350 milioane de ani.

Ani de zile paleontologii au crezut că coelacanthul a devenit extinct cu circa 70 de milioane de ani, pentru că ei nu au găsit nici o rămășiță fosilă a peștelui în depozitele formate după perioada Cretacee.

Cel puțin așa au crezut până în decembrie 1938, când un trauler de pescuit a prins un coelacanth *viu* în afara coastei de est a Africii de Sud. Savanții au fost împietriți. La urma urmei, descoperirea a fost la fel cu descoperirea unui dinosaur viu într-o parte îndepărtată de junglă.

De când s-a făcut prima descoperire șocantă, pescarii și savanți au prins mai multe specimene, toate lângă insulele Comoro. Cercetătorii au fost consternați să afle că locuitorii insulelor folosiseră coelacanti pentru mâncare pentru ani de zile, uscând și sărând carnea acestui pește rar.

Descoperirea coelacanților vii s-a dovedit a fi o încurcătură profundă pentru acei care încercau să folosească evoluția ca să interpreteze registrul geologic. A fost particular de stânjenitor pentru acei care, bazat pe speciemenle fosilizate, propuseseră mai devreme coelacanti ca fiind candidați perfecți pentru felul de pește care s-ar fi târât afară din oceane ca să trăiască pe pământ uscat. Totuși, descoperirea unui pește care se presupunea să fi fost dispărut de milioane de ani, un pește care unii paleontologi speraseră să fie catena lipsă din presupusul lanț al evoluției, nu i-a condus pe prea mulți să pună la îndoială presupunerile lor privitor la așa zisul orar al evoluției.

Dacă coelacanti erau singurele creaturi găsite în viață care erau presupuse să fi fost dispărute de mult, am mai fi putut accepta descoperirea lor ca o ciudățenie care a dovedit puțin sau nimic. Dar lista unor asemenea fosile vii a crescut considerabil în ultimii ani.

Un arbore de vârstă dinozaurilor

O asemenea fosilă vie este un pin care, conform cu interpretarea tradițională a coloanei geologice, era presupus să fie dispărut de 100 de milioane de ani. Dar aceea s-a schimbat odată cu descoperirea remarcabilă din 1994: „David Noble era afară pentru o excursie când a pășit deodată de pe poteca bătătorită în epoca preistorică. Aventurându-se într-un boschet izolat din pădurea tropicală a unei rezervații 125 de mile de Sydney, ofițerul Parcurilor și Animalelor Sălbatică s-a aflat deodată într-un „Parc Jurassic” real – stând în mijlocul unor arbori presupuși să fi dispărut 125 milioane de ani în urmă...Descoperirea a fost echivalentă cu găsirea unui dinozaur mic încă în viață pe Pământ, a spus Carrick Chambers, director al Grădinii Regale Britanice...

„Cel mai mare arbore se înalță 180 de picioare [cca. 60 de metri], cu o grosime de 10 picioare [3.5 metri], indicând că era de cel puțin de 150 de ani vârstă. Arborii sunt acoperiți cu frunze dese, ceroase și au o scoarță nodulară care îi face să apară ca și cum erau acoperiți cu ciocolată...Barbara Briggs, directorul științific al grădinii botanice, a salutat descoperirea ca fiind una din descoperirile cele mai remarcabile ale Australiei în secolul acesta, comparabilă cu găsirea fosilelor vii a pomului sequoia din China în 1944 și a peștelui coelacanth lângă Madagascar în 1938...Cea mai apropiată rudă a Pinului Wollemi a murit în perioada Jurasică, cu 190 de milioane – 135 de milioane de ani în urmă, și în perioada Cretacee, 140 de milioane – 65 milioane de ani în urmă” (Salt Lake City Tribune, decembrie 15, 1994, p. A10).

Fosile vii din lumi dispărute de mult

Ce urmează este o informație despre câteva din aceste fosile vii care fie că nu s-au schimbat în timp sau au fost presupuse să fi dispărut de mult.

O descoperire asemănătoare cu descoperirea australiană a avut loc cu jumătate de secol mai devreme când un arbore de sequoia căzut (specia *Metasequoia glyptostroboides*) a fost descoperit în China în 1944. Encyclopedia Britanica zice despre pomul acesta: „Descoperit mai întâi ca fosilă în depozitele din Miocen (23.7 la 5.3 milioane de ani în urmă), era presupus să fi fost dispărut până când a fost descoperit crescând în provincia Sechuan din China. Distribuția lui în ultima parte a Mezozoicului și perioade Tertiare (66.4 la 1.6 milioane de ani în urmă) a fost prin toată emisfera nordică” (versiunea de Internet, 2000, „Gymnosperm”).

O altă fosilă vie a fost tuatara, un animal ca o șopârlă găsită numai pe câteva insule din afara Noii Zeelande. Conform cu Encyclopedia Britanică, creatura aceasta stranie „are două perechi de membre bine dezvoltate și o creastă solzoasă în jos pe gât și spate. Spre deosebire de șopârle, are o a treia pleoapă, membrana nictinantă, care se închide orizontal, și un ochi pineal, un organ cu funcție dubioasă, între cei doi ochi normali. Tuatara are de asemenea un arc osos, jos pe craniu înapoia ochilor, care este format de prezența a două deschideri mari... în regiunea tâmpiei.

„Este arcul acesta osos care nu se află în șopârle, care a fost citat ca dovadă că tuatarele sunt supraviețuitoare ale ordinului, de altfel acum dispărut, al *Rhynchocephalia* și nu sunt șopârle. Și într-adevăr, tuatarele sunt cu puțin diferite de formele înrudite ale *Homeosaurus*, care au trăit cu cca. 150 de milioane de ani în urmă în timpul Perioadei Jurasic” (versiunea de Internet, „Tuatara”).

Encyclopedia Britanica adaugă că tuatara este „o reptilă care a arătat puțină evoluție morfologică pentru aproape 200 de milioane de ani, dela începutul epocii Mezozoice” („Evoluția”).

Un alt exemplu este o moluscă marină cunoscută sub numele științific *Monoplacophoran*. În 1952 mai mulți monoplacophorani vii au fost dragați de pe fundul mării la o adâncime de 3,750 metri (cca. 11,700 de picioare) în afara coastei Costa Rica. Până atunci fusese crezut că ei fuseseră dispăruți pentru 400 de milioane de ani” (Britanica „Monoplacophoran”).

În nici un caz nu sunt acestea singurele exemple de fosile vii. Acestea sunt numai exemple de animale și plante care, bazat pe unde se află în înregistrarea fosilelor, savanții au presupus că muriseră cu milioane de ani în urmă. Alte creaturi, cum sunt nautilus, brahiopodul, racul potcoavă, chiar și universalul gândac negru de bucătărie, sunt virtual neschimbate dela fosilele pe care paleontologii le datează cu sute de milioane de ani în urmă.

Întrebări stânjenitoare pentru evoluționiști

Descoperirile acestea arată că evoluționiștii nu pot explica satisfăcător registrul fosil prin teoria evoluției. Fapte esențiale lipsesc din interpretările date publicului general.

Asemenea descoperiri ridică o întrebare importantă. Conform cu interpretarea evoluționară tradițională a registrului fosilelor, omul a apărut târziu („târziu” fiind definit ca în straturile de sus ale coloanei geologice) în timp ce trilobiții și dinosaurii, apărând mai jos în coloana geologică, au murit cu multe milioane de ani în urmă. Totuși coelacanthul – evident este încă în viață și bine – nu apare nicăieri în registrul fosil pentru ultimii 70 de milioane de ani.

Ce ne spune aceasta despre registrul fosilelor? Evident că registrul nu este atât de precis cum am fost lăsați să credem. Când se ajunge la osemintele omenești, și ale creaturilor pe care evoluționiștii pretind că sunt strămoșii îndepărtați ai omului modern, lucrurile devin în special de tulbure.

Fosile „oameni” au fost descoperite în staturi în care nimic omenesc nu trebuia să fi existat. Alte specii crezute să fi fost strămoși îndepărtați ai rasei omenești au fost datați la ani cu mult mai recent, mult spre perplexitatea oamenilor de știință.

Spre exemplu, oseminte ale *Homo erectus* – presupus un strămoș evoluționar al omului modern care a trăit 1.6 la 4 milioane de ani în urmă – a fost găsit în Australia fiind datat la numai câteva sute sau câteva mii de ani în urmă. Deși conform cu orarul evoluționar specia se zice că ar fi dispărut cu câteva sute de mii de ani în urmă, osemintele a cel puțin 62 de indivizi au fost datate la mai puțin de 12,000 vechime (Marvin Lubenow, Oase de discuție [Bones of Contention], 1992, pp. 131-132, 153, 180).

Între timp, oseminte ale oamenilor moderni anatomic au fost datate în straturi atât cu mult înainte cât și de-a lungul rămășițelor fosile ale creaturilor care erau presupuse strămoșii evoluționari ai oamenilor moderni (Lubenow, pp. 56-58, 139-140, 170-171).

Nu este surprinzător că aceste descoperiri sunt rareori raportate. De sigur, asemenea fosile sunt contestate cu aprindere și în cea mai mare parte sunt destituite de evoluționiști. Cu toate acestea, descoperirile acestea neașteptate arată că registrul fosil, este departe de a suporta vederea tradițională a evoluției Darwiniste, de fapt expune multe inconsistențe și contradicții în cadrul acelei vederi.

Deși evoluționiștii nu voiesc s-o admită, metodele de datare folosite ca să suporte construcția lor evoluționară acoperind milioane de ani, sunt ele însele supuse discuției. Pentru a ilustra gravitatea problemei, „în 1984 Science a raportat că scoicile trăind în izvoarele arteziene din Nevada au fost datate ca 27,000 vechime (James Perloff, *Cyclon într-o curte de vechituri* [Tornado in a Junckyard], p. 141).

Alte metode de datat au și ele problemele lor. Folosind metoda potasiu-argon, lava havaiană dintr-o erupție acum două sute de ani a fost datată între 160 de milioane la trei miliarde de ani vechime. În Noua Zeelandă, lava datată la 465,000 de ani vechime printr-o metodă conținea lemn datat la mai puțin de 1000 de ani vechime prin altă metodă (Milton, pp. 47-48). James Perloff observă că lava domului Muntelui Sfânta Helena, care a izbucnit în 1980, „a fost radometric datată la 2.8 milioane de ani” (Perloff, p. 146).

Știință sau iluzii

Sir Solly Zuckerman, un anatomist la Universitate din Birmingham a Angliei, a spus despre studiul științific al presupusei istorii fosile evoluționare a omului:

„...Nici un om de știință nu poate contrazice logic propunerea că omul, fără să fi fost amestecat în vre-un act de creație divină, a evoluat într-un timp foarte scurt – vorbind în termeni geologici – dintr-o creatură ca o maimuță fără să lase nici o urmă de fosilă a pașilor transformării. După cum am implicat deja, studenții primatelor fosile nu s-au distins prin grijă când au lucrat în cadrul restricțiilor logice ale subiectului lor. Recordul este atât de uimitor încât *este legitim să întrebi dacă urmează să fie găsită încă multă știință în acest câmp*. Povestea farsei Omului din Piltdown oferă un răspuns suficient de bun” (Dincolo de turnul de fildeș: Frontiere ale științei publice și particulare [Beyond the Ivory Tower: The Frontiers of Public and Private Science], 1970, p. 64, accentuarea adăugată).

Farsa la care se referă – implicând părți ale unui craniu omenesc și osul maxilar al unui urangutan tratate chimic de falsificator să dea asemănarea unei vârste înaintate – nu a fost detectată pentru 44 de ani, dela descoperirea ei în 1912 și până în 1956. În timpul acesta mulți dintre cei mai mari antropologi ai lumii au acceptat fosila aceasta falsă ca un strămoș autentic al omului.

„Osemintele au fost aclamate de antropologi ca fiind aproximativ 500.000 de ani vechime...Peste 500 de disertații de doctorate au fost scrise asupra Omului din Piltdown...[dar] mai multă investigație critică a dezvăluit că osul maxilei a aparținut actualmente unei maimuțe care murise cu numai cincizeci de ani mai înainte. Dinții au fost piliți, și atât dinții cât și osul au fost decolorate cu bicromat de potasiu ca să ascundă identitate lor adevărată. Și așa, Omul din Piltdown a fost creat pe o minciună care i-a păcălit complet pe „experții” care l-au promovat cu cea mai mare încredere” (Huse, p. 137).

În ciuda multor dorințe iluzorii din partea evoluționiștilor, registrul fosilelor nu este de acord și nu poate fi făcut să fie de acord cu Darwinismul. Întrebarea este, Cum este registrul fosil de acord cu povestirea aflată în Biblie? Și întrebarea aceasta, de asemenea, cere un răspuns. Pentru ca să vezi care este mai bine suportată de registrul fosil – creația sau evoluția – vezi schema „Ce ne arată registrul fosil?” dela pagina 28).

Forme simple de viață?

Pentru că registrul fosilelor nu suportă vederea evoluționară tradițională, ce arată atunci?

Am văzut deja cum mai mulți paleontologi renumiți admit că registrul fosilelor arată *aparitia bruscă* a formelor de viață. Așa cum o prezintă Stephen Jay Gould: „În oricare regiune locală, o specie nu apare treptat printr-o transformare continuă a strămoșilor: apare în întregime de odată și „complet formată” (Gould, *Ritmul eratic al evoluției* [Evolution's Erratic Pace], Istoria Naturii, mai 1977, pp. 13-14).

Când dăm la o parte părtinirea evoluționară, inerentă în cele mai multe puncte de vedere, registrul fosil nu arată o creștere dela simplu la complex. Unele dintre cele mai timpurii fosile găsite au fost bacteriile. Ce este interesant despre bacterii este că ele nu sunt deloc organisme simple.

În realitate, nu există forme simple de viață. Tehnologia modernă a arătat că chiar și o singură celulă este extraordinar de complexă.

Michael Behe este profesor asociat de biochimie la Universitate Lehigh din Pensilvania. Notând schimbarea percepțiilor oamenilor de știință a celor mai elementare forme de viață, el scrie: „Noi oamenii avem tendința să avem o părere exagerată despre noi, și acea atitudine poate colora percepția noastră a lumii biologice. În special, atitudinea noastră despre ce este mai sus sau mai jos în biologie, ce este un organism avansat și ce este un organism primitiv, începe cu supoziția că noi suntem apogeul naturii...Totuși, alte organisme, dacă ar putea vorbi, ar susține cu tărie superioritatea lor. Aceasta include bacteria, despre care gândim adesea ca fiind cea mai rudimentară formă de viață” (*Cutia neagră a lui Darwin* [Darwin's Black Box], 1996, pp. 69-70).

Când Darwin a scris *Originea Speciilor*, aproape un secol și jumătate în urmă, nu s-a știut despre celulă (și organismele uni-celulare) atât cât știm noi astăzi. Darwin a crezut că organismele uni-celulare sunt foarte primitive. În fapt, la vremea aceea, mulți încă credeau

că viața poate să se ivească în mod natural din materia moartă –spre exemplu carnea în descompunere a produs spontan muște.

Au trecut ani înainte ca un om de știință francez, Louis Pasteur, să demonstreze convingător, printr-o serie de experimente meticuloase, imposibilitatea acelei noțiuni. Totuși chiar și Pasteur a avut o adevărată luptă cu oamenii de știință din epoca sa ca să-i convingă că viața vine numai din forme de viață preexistente.

Astfel ideea lui Darwin – că unicelular a însemnat simplu – nu a fost pusă în dubiu la epoca aceea. Descoperiri ulterioare au arătat că chiar și organismele unicelulare găsite devreme în registrul fosilelor sunt cu mult mai complexe decât și-ar fi putut închipui Darwin și alții.

Ce ne arată registrul fosil?

Teoria evoluționară tradițională prezice că un registru al fosilelor ar trebui să conțină:

- Forme simple de viață apărând treptat cu predecesori asemănători;
- Forme simple de viață schimbându-se treptat în timp în forme mai complexe;
- Nenumărate legături tranziționale între diferitele forme de creaturi;
- Începuturi și caracteristici completate parțial cum ar fi membre, oase și organe noi.

Relatarea Biblică a creației prezice că registrul fosilelor ar trebui să conțină:

- Forme complexe de viață apărând deodată fără predecesori evoluționari;
- Forme complexe înmulțindu-se „după felul lor” (Genesa 6:20), dar cu varietate limitată în cadrul acelor feluri.
- Fără legături tranziționale între diferitele feluri de creaturi;
- Fără caractere parțiale cum ar fi membre, oase și organe noi; toate părțile sunt complete și total funcționale.

Ce ne arată registrul fosilelor după ani de studii și cercetări?

- Forme complexe de viață apar de odată fără predecesori evoluționari;
- Forme complexe de viață înmulțindu-se „după felul lor” dar cu varietate limitată în cadrul fiecărei specii;
- Nu există legături tranziționale între diferitele feluri de creaturi;
- Nu există caractere parțiale cum ar fi membre, oase și organe noi; toate părțile sunt complete și total funcționale.

O explozie de forme de viață

Paleontologii în general consideră perioada Cambriană, una dintre cele mai vechi după părerea lor, a fi cea mai devreme în care sunt prezervate forme numeroase de viață. Pentru că numai forme de viață marină se găsesc în stratul Cambrian, paleontologii interpretează aceste depozite ca datând înainte de evoluarea animalelor de pământ uscat.

Encyclopedia Encarta zice despre această perioadă: „La începutul Erei Paleozoice, creșterea continuă a conținutului de oxigen din atmosferă și oceane... făcuse posibil pentru mediul marin să suporte forme noi de viață care ar putea să obțină energie prin respirație. Deși viața nu invadase deja pământul uscat și aerul, mărilor Perioadei Cambriene erau pline de o mare varietate de intervertebrate marine, incluzând bureți, viermi, bryozoani („animale

de mlaștină”), moluște (între ele gastropode și specii strămoșești pentru nautilus), artropode primitive cum ar fi trilobiții, și câteva specii de echinoderme.

„Singura formă de plantă în perioada aceea a fost reprezentată de o algă marină. Pentru că multe din aceste organisme noi erau relativ mari, *intervertebrate marine complexe* cu carapace tari și schelete de chitină sau calciu, ele au avut o șansă mai bună de a fi păstrate decât creaturile cu corpul moale al precedentei Ere Precambriană” (1997, „Perioada Cambriană,” accentuarea adăugată).

Observă că intervertebratele marine *complexe* sunt găsite în depozitele din perioada Cambriană. Mulți nu-și dau seama, dar chiar și paleontologii recunosc că viața nu începe numai cu câteva creaturi simple. La nivelul cel mai jos al stratului geologic, registrul fosilelor constă din creaturi complexe cum ar fi trilobiții.

Revista *Time* zice într-un articol lung de fond descriind creaturile fosilizate găsite în stratul Cambrian: „Într-o explozie de creativitate asemănată cu nimic înainte sau de atunci, natura pare să fi schițat practic șablonul întregii împărțiri animale. Explozia aceasta de diversitate biologică este descrisă de oamenii de știință ca Marea Explozie a biologiei” (Madeleine Nash, „*Când viața a explodat* [When Life Exploded], 4 decembrie, 1995, p. 68).

Contrar cu presupunerile primilor evoluționiști, viața nu începe numai cu câteva specii rudimentare. Chiar și acei care se țin de interpretarea tradițională a registrului fosilelor admit că începe cu multe forme de viață asemănătoare cu cele găsite astăzi. În același timp, ei nu pot explica o asemenea „explozie” vastă de forme de viață într-un timp geologic atât de scurt, care teoria evoluționară prezice că a dura cu mult mai mult.

Întrebări nerăspunse

Susținătorii evoluției au trebuit să se dea înapoi dela pretențiile exprimate de Darwin și de alții. „De-a lungul decadelor, teoreticienii evoluționari începând cu Charles Darwin au încercat să argumenteze că apariția animalelor multicelulare în timpul Cambrianului pare numai să fie bruscă, și în fapt a fost precedată de o perioadă lungă de evoluție pentru care registrul geologic nu există. Dar explicația aceasta, în timp ce a petecit o gaură într-o teorie altfel măiastră, acum apare din ce în ce mai nesatisfăcătoare” (*Time*, p.68).

Din nou, faptele săpate în piatră nu se potrivesc cu presupunerile și prezicerile gândului evoluționar. Chiar dacă acceptăm interpretarea evoluționiștilor a registrului fosilelor, vedem viața începând la nivelul cel mai de jos cu creaturi complexe, cu organe și alte caractere elaborate – dar fără strămoși cunoscuți. Viața nu începe cum a fost prezisă de evoluție, cu forme simple schimbându-se treptat în specii mai complexe.

Deși urmând linia evoluționară, articolul revistei *Time* admite: „Desigur, înțelegând ce a făcut posibilă explozia Cambriană nu se adresează întrebării mai generale ce a făcut-o să aibă loc atât de rapid. Aici oamenii de știință alunecă delicat peste data-gheață subțire, sugerând scenarii care sunt bazate mai mult pe intuiție decât dovezi solide” (*Time*, p. 73).

Evoluționiștii sunt știuți să critice Creștinii pentru că nu au dovezi științifice pentru minunile înregistrate în Biblie. Totuși aici este un eveniment geologic de importanță supremă cu implicații profunde pentru teoria evoluției – dar una pentru care oamenii de știință nu au nici o explicație. Desigur, ei trebuie să presupună că viața a venit dela fără viață – în violare a legilor biogenesei. Dar atunci presupunerile lor fundamentale nu sunt și ele bazate pe credință?

O explicație rezonabilă este că formele de viață găsite în stratul Cambrian au fost create de Dumnezeu, care nu a făcut nimic la întâmplare ci prin desen?

Registrul fosil este singura dovadă obiectivă pe care o putem examina să vedem dacă evoluția este adevărată sau nu. Dar, în loc să suporte darwinismul, arată organisme extraordinar de complexe în ceea ce evoluționiștii interpretează ca fiind stratul fosil cel mai vechi, fără forme intermediare între specii, cu puține sau fără schimbări în specii de-a lungul întregii lor existențe în registrul fosil, și apariția bruscă a formelor noi de viață în loc de transformările treptate așteptate de Darwin și discipolii lui.

Dacă ne uităm obiectiv la evidență, ne dăm seama că povestea creației din Genesa 1 – descriind apariția bruscă a formelor de viață – este o explicație credibilă.

Evoluția: Fapt sau Ficțiune?

Ce am aflat de când tratatul lui Charles Darwin asupra evoluției, Originea Speciilor, a fost publicat prima dată în 1859? Știința a avansat mult din zilele trăsirii cu cai. Adăugată la o explorare deplină a registrului fosilelor, o mare cantitate de alte informații stau imediat la dispoziție.

După cum am văzut când am discutat registrul fosilelor, controversa despre evoluție crește.

Francis Hitching dă o vedere generală a dezbaterii până la momentul curent: „În aprilie 1882, Charles Darwin a murit în pace de un atac de inimă în casa familiei în Kent, Anglia. Marea lui teorie, baza pentru tot învățământul biologic modern, ajunsese să fie acceptată cu o fervoare aproape de reverență... Totuși pe măsură ce 1982 se apropia, și cu centenarul decesului lui, schimbări erau pe drum. Discuții privitor la teoria evoluției au explodat cu patimă în jurnalele științifice, altfel cumpătate și politicoase.

„Poziții întărite, pentru și contra, au fost stabilite în locuri sus puse, și insulte aruncate dintr-o parte în alta ca bombe de branduri. Între timp, doctrina creației Divine, presupusă de cei mai mulți oameni de știință să fi fost trimisă cu mult timp în urmă pe amvoanele unor secte fundamentaliste obscure, a alunecat înapoi în clasele școlilor americane. Darwinismul este atacat pe numeroase fronturi” (*Gâtul Girafei* [The Neck of The Giraffe], 1982, p. 7).

Dece confuzia și cearta? Pusă simplu, după cum am văzut în registrul fosilelor, dovezile științifice crescând nu se potrivesc cu modelul Darwinist – și evoluționiștii sunt din ce în ce mai des aflați în defensivă.

Cum s-a ajuns la aceasta? S-a întâmplat în special pentru că principalele presupuse dovezi ale teoriei nu au rezistat descoperirilor și a inspecțiilor atente.

Dar despre selecția naturală?

După registrul fosilelor, a doua presupusă dovadă a evoluției oferită de Darwiniști este selecția naturală, care ei sperau că biologii aveau s-o confirme. „Tot așa cum crescătorii de vite aleg pe indivizii cei mai potriviți pentru nevoile crescătorului să fie părinții generației următoare,” a explicat filozoful englez Tom Bethell, „tot așa, a pledat Darwin, natura selecționează acele organisme care sunt cele mai potrivite să supraviețuiască luptei pentru existență. În felul acesta evoluția va avea loc inevitabil. Astfel, aici a fost un fel de mașină de îmbunătățire inevitabilă la lucru în natură, „examinând zilnic și în fiecare ceas,” a scris Darwin, „lucrând în tăcere și insensibil... la îmbunătățirea fiecărei ființe organice.”

„În felul acesta, a crezut Darwin, un tip de organism s-ar transforma într-un altul – spre exemplu, a sugerat el, urșii în balene. Astfel a fost cum am ajuns să avem cai și tigri și alte lucruri – prin selecția naturală” (Tom Bethell, „*Greșeala lui Darwin*” [Darwin's Mistake], The Craft of Prose, Robert Woodward și Wendell Smith, editori, 1977, p. 309).

Darwin a văzut selecția naturală ca factorul principal în determinarea schimbărilor evoluționare. Dar cum i-a mers acestui al doilea pilon al teoriei evoluției din zilele lui Darwin? În adevăr, a fost renunțată pe tăcute de un număr din ce în ce mai mare de teoreticieni din comunitatea științifică.

Ideea lui Darwin că supraviețuirea celui mai adaptat ar explica cum au evoluat speciile a fost relegată la o declarație vădit redundantă. Geneticistul Conrad Waddington dela Universitatea din Edinburgh definește problema fundamentală a promovării selecției naturale ca dovadă a Darwinismului: „Selecția naturală...la o inspecție mai în de aproape devine o tautologie, o declarație de o relație inevitabilă deși nerecunoscută mai înainte. Declară că cel mai adaptat individ dintr-o populație...va lăsa cele mai multe progeneruri” (Bethell, p. 310).

Cu alte cuvinte, cine sunt cei mai adaptați? Sunt cei care supraviețuiesc, bine-nțeles. Și cine supraviețuiesc? Natural, cei mai adaptați. Problema este că raționamentul acesta circular nu indică nici un criteriu independent care poate evalua dacă teoria este adevărată.

Selecția nu schimbă speciile

Darwin a citat un exemplu despre modul în care selecția naturală era presupusă să lucreze: Un lup care a moștenit puterea de a alerga special de repede era mai bine echipat pentru supraviețuire. Avantajul lui în a alerga mai repede decât oricare din haită când mâncarea era rară însemna că el avea să mănânce mai bine și deci să supraviețuiască mai mult.

Totuși tocmai schimbările care l-au ajutat pe lup să alerge mai repede putea ușor să devină un impediment dacă nu aveau loc și alte modificări ale corpului care să acompanieze mărirea vitezei. Spre exemplu, efortul în plus cerut de fugitul mai repede ar pune în mod natural un efort în plus pe inimă, și eventual ar putea să cadă din cauza unui atac de inimă. Supraviețuirea celui mai potrivit ar cere ca orice schimbări anatomice sau biologice să fie în armonie și sincronizate cu alte modificări ale corpului, sau schimbările nu ar fi de nici un folos.

Selecția naturală, au descoperit oamenii de știință, are de a face în realitate numai cu *numărul* speciilor, nu cu *schimbările* speciilor. Are de a face cu *supraviețuirea* și nu cu *formarea* speciilor. Selecția naturală păstrează numai informația genetică existentă (DNA); nu creează material genetic nou care ar permite unui animal să încolțească un organ, membru sau alt caracter anatomic nou.

„Selecția naturală” a zis profesorul Waddington, „este că unele lucruri lasă mai mulți urmași decât altele; și tu întrebi, cine lasă mai mulți urmași decât alții? Nu este nimic mai mult decât aceasta. Întregul miez al evoluției – care este cum de am ajuns să avem cai și tigri și lucruri – este în afara teoriei matematice [a neo-Darwinismului]” (Simposiul Wistar, Moorehead și Kaplan, 1967, p. 14).

Tom Bethell ajunge la inima problemei cu selecția naturală ca bază a evoluției: „Aceasta nu a fost deloc bună. Cum a remarcat cu multă claritate T. H. Morgan (1933 câștigătorul Premiului Nobel pentru medicină pentru experimentele lui cu *Drosophila* musca de fruct): „Selecția, atunci, nu a produs nimic nou, ci numai mai multe din anumite feluri de indivizi. Evoluția, dimpotrivă, înseamnă *producerea de lucruri noi*, nu *mai mult din ceea ce există deja*” (Bethell, pp. 311-312, accentuarea adăugată).

Bethell conchide: „Teoria lui Darwin, cred eu, este pe muchia de a se prăbuși. În cartea sa renumită (*Originea Speciilor*), Darwin a făcut o greșeală suficient de serioasă ca să-i submineze teoria. Și greșeala aceea a fost recunoscută ca atare numai recent ...Nu am fost surprins să citesc...că în unele dintre ultimele teorii evoluționare „selecția naturală nu mai joacă deloc nici un rol.” Darwin, am sugerat, este în procesul de a fi aruncat la o parte, dar poate că din respect pentru un domn bătrân și venerabil...este făcută atât de discret și cu blândețe pe cât posibil, cu un minim de publicitate” (Bethell, pp. 308, 313-314).

Trist, examinarea critică a selecției naturale a fost făcută atât de discret încât cei mai mulți oameni nu-și dau seama de ea – astfel înșelăciunea care s-a răspândit peste tot acum mai mult de 140 de ani încă continuă.

O privire la mutațiile întâmplătoare

Dacă selecția naturală nu este răspunsul, ce să spunem despre a treia presupusă dovadă – mutațiile întâmplătoare – ca piatră fundamentală a evoluției?

Destul de curios, însuși Darwin a fost unul dintre primii care să nu dea crezare efectelor binefăcătoare din rarele schimbări pe care el le-a observat în cadrul speciilor. Nici măcar nu le-a inclus în teoria lui. „El nu le-a considerat importante,” zice Maurice Caullery în cartea sa *Genetica și Ereditatea* [Genetics and Heredity], „pentru că *ele reprezintă aproape întotdeauna un dezavantaj vădit* din punctul de vedere al luptei pentru existență; în consecință ele ar fi cel mai probabil să fie eliminate repede în starea sălbatică prin operația procesului de selecție naturală” (1964, p.10, accentuarea adăugată).

În timpul vieții lui Darwin principiile de genetică nu au fost înțelese prea clar. Gregor Mendel publicase descoperirile sale asupra principiilor de genetică în 1866, dar descoperirea sa nu a fost băgat în seamă la epoca aceea. Mai târziu, la începutul secolului XX, Hugo De Vries a redescoperit principiile acestea, pe care evoluționiștii le-au acaparat la iușeală ca să susțină teoria evoluționară. Sir William Huxley, unul dintre vorbitorii principali ai teoriei evoluționare în secolul 20, a comentat despre neputința de a prezice mutațiile: „Mutațiile...produc materialul brut al evoluției; este o treabă la întâmplare și are loc în toate direcțiile” (*Evoluția în acțiune* [Evolution in Action], 1953, p. 38).

Astfel, „la scurt timp după tranziția secolului [dela XIX la secolul XX], teoria lui Darwin deodată a părut din nou plauzibilă,” scrie Hitching. „S-a găsit că din când în când, absolut la întâmplare (aproximativ odată în zece milioane în timpul diviziunii celulare, după cum știm noi acum) genele fac o greșeală de copiat. Greșelile acestea sunt cunoscute ca mutații, și în cea mai mare parte sunt dăunătoare. *Ele conduc la o plantă slăbită sau o creatură bolnavă sau diformă.* Ele nu persistă în cadrul speciei pentru că sunt eliminate datorită selecției naturale...”

„Totuși, discipolii lui Darwin au ajuns să creadă că este mutația ocazională, bună, rar cum se întâmplă, care contează în evoluție. Ei spun că mutațiile acestea favorabile, împreună cu amestecul sexual, sunt suficiente să explice cum întreaga varietate uimitoare de viață pe Pământ astăzi a originat dintr-o sursă genetică comună” (Hitching, p. 49, accentuarea adăugată).

Mutațiile: povară și nu beneficiu

Ce a descoperit aproape un secol de cercetări? Că mutațiile sunt erori patologice și nu schimbări ajutătoare în codul genetic.

C. P. Martin dela Universitatea McGill în Montreal scrie: „Mutația este un proces patologic care are de a face nimic, sau prea puțin, cu evoluția” (*Un non-geneticist privește la evoluție* [A Non-geneticist Looks at Evolution], *Savantul American* [American Scientist], 1953, p. 100). Cercetările profesorului Martin au dezvăluit că mutațiile sunt *copleșitor de negative* și niciodată creative. El a observat că o mutație în aparență favorabilă a fost probabil numai o corectare a unei precedente dăunătoare, asemănător cu lovitul unui om cu un umăr dislocat și punându-l pe neașteptate înapoi la loc.

Scriitorul științific Milton explică problema astfel: „Rezultatele copierii acestor erori sunt tragic de familiare. În celulele corpului erorile de multiplicare se manifestă drept cancer. Puterea mutagenă (producerea mutației) a soarelui cauzează cancerul de piele; puterea mutagenă a țigărilor cauzează cancerul de plămâni. În celulele sexuale, reproducerea deficientă a cromozomului 21 rezultă într-un copil cu sindromul Down” (Richard Milton, *Spulberând miturile darwinismului* [Shattering the Myths of Darwinism], 1997, p. 156). Și totuși evoluționiștii ar vrea să credem că asemenea greșeli genetice nu sunt numai dăunătoare creaturii afectate, dar sunt cu timpul benefice.

Phillip Johnson observă: „Să presupui că un asemenea eveniment întâmplător ar putea reconstrui chiar și un singur organ complex cum ar fi ficatul sau rinichiul este aproape la fel de rezonabilă ca și presupunerea că se poate crea un ceas de mână îmbunătățit aruncând vechiul ceas de un perete” (*Darwin la Judecată* [Darwin on Trial], p. 38).

Putem fi recunoscători că mutațiile au loc foarte rar. În medie are loc o greșală spontană în zece milioane de copii corecte ale codului genetic. Oricine sau orice ar bătea la mașină zece milioane de litere cu numai o singură greșală ar fi cu ușurință cel mai bun dactilograf din lume și probabil că nu ar fi un om. Totuși aceasta este precizia uimitoare al presupusului codului genetic orb când se replică pe sine.

Dacă, însă, erorile acestea de copiat s-ar acumula, o specie, în loc să se îmbunătățească, eventual ar degenera și ar pieri. Dar geneticiștii au descoperit un sistem de corecție proprie.

„Codul genetic în fiecare ființă vie are propriile sale limitări,” zice Hitching. „Se pare menit să oprească o plantă sau o creatură de a devia prea mult dela medie...Fiecare serie de experimente de reproducere a animalelor a avut loc întotdeauna de-a lungul unor limite finite stabilite de posibilități de reproducere. Genele au o influență puternică de conservatism, și permit numai modificări modeste. Lăsate de capul lor, speciile reproduse artificial, de obicei pier (pentru că sunt sterile sau mai puțin robuste) sau se reîntorc repede la normal (Hitching, pp. 54-55).

Minunea ochiului

Charles Darwin a descris ochiul ca una dintre cele mai mari impedimente ale teoriei sale. Cum ar putea el să-l explice?

Ochiul, la urma urmei, este pur și simplu incompatibil cu evoluția. „Să presupui,” a admis el, „că ochiul cu toate mecanismele neimitabile...ar fi putut să fie format prin

selecția naturală, pare, mărturisesc sincer, absurd în cel mai mare grad” (Originea speciilor, p. 146).

Isus a spus că „ochiul este lumina trupului” (Matei 6:22). Jacob Bronowski a scris că, „dacă compari o ființă omenească cu maimuțele mari, cu cea mai evoluată privire, să zicem cimpanzeul, vederea noastră este de necrezut mai delicată...Puterea lor de a discerne amănuntele fine (lucru care poate fi verificat într-un mod foarte simplu) nu este comparabilă cu cea a ființelor omenești” (*Originea cunoștinței și a imaginației* [Origin of Knowledge and Imagination], 1978, pp. 12-13).

Ochiul omenesc are 130 de milioane de bastoane și conuri care convertesc lumina în impulsuri chimice. Semnalele acestea sunt transmise creierului la o rată de un bilion pe secundă.

Problema esențială pentru Darwiniști este cum au putut să evolueze independent atât de multe componente complicate ca să poată lucra împreună perfect când, dacă un singur component nu funcționează perfect nimic nu va funcționa deloc.

Gândește-te. Structuri parțial tranziționale nu sunt de nici un ajutor supraviețuirii unui individ ba chiar ar putea să-i fie un impediment. Dacă ele sunt un impediment, evoluarea treptată nu va mai avea loc pentru că individul, conform cu prepoziției selecției naturale, va fi mai puțin capabil să supraviețuiască decât ceilalți indivizi din jurul lui. La ce bun este jumătate de aripă sau un ochi fără retină? În consecință, fie că asemenea structuri ca aripi cu pene trebuie să fi apărut toate dintr-o dată, ori prin absurdele neplauzibile mutații masive („monștrii cu speranță,” cum se referă oameni de știință la aceste creaturi ipotetice) sau prin creație.

„Acum este foarte clar,” spune Francis Hitching, „că dacă cel mai mic lucru se greșește pe parcurs – dacă corneea devine neclară, sau pupila nu se dilată, sau lentila se opacifiază, sau focarul este greșit – atunci nu se va forma o imagine recunoscută. Ochiul fie că funcționează ca un întreg, sau nu funcționează deloc.

„Deci cum a ajuns să evolueze prin îmbunătățiri darwiniene încete, continue, infinitezimal de mici? Este cu adevărat posibil ca mii după mii de mutații întâmplătoare norocoase să fi avut loc din coincidență astfel ca lentilele și retina care nu pot lucra una fără cealaltă, au evoluat în sincronism? Ce valoare pentru supraviețuire poate avea un ochi care nu vede?

„Nu e de mirare că l-a preocupat pe Darwin. Până în ziua de azi ochiul mă face să mă cutremur,” (Darwin) a scris prietenului lui botanistul Asa Gray în februarie 1860” (*Gâtul girafei* [The Neck of The Giraffe], 1982, p. 86).

Cât de necrezut este ochiul, consideră că avem nu unul dar doi. Această pereche potrivită, cuplată cu un centru interpretativ din creier, ne permite să determinăm distanțele la obiectele pe care le vedem. Ochiul nostru au de asemenea capacitatea de se pune în focar automatic prin alungirea sau compresiunea lor. Ei sunt situați într-o orbită osoasă care, împreună cu obloanele automate sub formă de pleoape, oferă protecție acestor organe complicate și delicate.

Darwin ar fi trebuit să considere două pasaje din Biblie. „Urechea care aude, și ochiul care vede, și pe una și pe cealaltă, Domnul le-a făcut,” a scris Regele Solomon (Proverbe 20:12). Psalmul 94:9 întreabă: „Cel ce a sădit urechea, s-ar putea să n-audă? Cel ce a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă?”

La fel se poate spune despre creier, nas, palat și duzini de alte organe complexe și extraordinar de dezvoltate în orice om sau animal. Ar fi necesară o săritură cuantică de credință să crezi că totul numai a evoluat. Și totuși aceasta este ceea ce este predat și acceptat.

După ce a revăzut improbabilitatea unor asemenea organe să apară în natură printr-un proces evoluționar, Profesorul H. S. Lipson, un membru al Institutului

Britanic de Fizică, a scris în 1980: „...Trebuie să mergem mai departe decât atât și să recunoaștem că singura explicație acceptabilă este creația. Știu că aceasta este anatema pentru fizicieni, după cum într-adevăr este pentru mine, dar noi nu trebuie să respingem o teorie care nu ne place dacă dovezile experimentale o susțin” (Buletinul Fizic [Physics Bulletin], vol. 30, p. 140).

Unii oameni de știință admit cu greutate că mutațiile nu explică tranziția propusă de Darwin dela o specie la cea următoare. Scriind despre zoologul Pierre-Paul Grasse, Hayward spune: „În 1973 a publicat o carte importantă despre evoluție...Mai întâi și-ntâi, cartea țintește să expună Darwinismul ca o teorie care nu lucrează pentru că este în conflict cu prea multe descoperiri experimentale.

„După cum spune Grasse în introducere: „Astăzi datoria noastră este să distrugem mitul evoluției...Unii oameni, datorită sectarismului lor, nu observă intenționat realitatea și refuză să recunoască insuficiența și falsitatea credințelor lor”...

„Ia mutațiile mai întâi. Grasse a studiat aceasta extensiv atât înăuntrul laboratorului lui cât și în natură. În tot felul de lucruri vii, dela bacterii la plante și animale, el a observat că mutațiile nu iau generațiile succesive mai departe și mai departe dela punctul lor de plecare. În loc, schimbările au loc ca zborul unui fluture într-o seră de flori, care zboară mii și mii de mile fără să se miște mai mult de câțiva metri dela punctul lui de plecare. Sunt limite invizibile dar bine stabilite pe care mutațiile nu le pot traversa...El insistă că mutațiile sunt numai schimbări triviale, că ele sunt numai rezultatul unor gene foarte puțin alterate, pe când evoluția creatoare...pretinde producerea de gene noi” (Hayward, p. 25).

Jenant pentru evoluționiști, nici mutația nu este răspunsul. Dacă se poate spune, sistemul de corecție proprie de eliminare a mutațiilor arată că o mare inteligență a fost la lucru când întreg sistemul genetic a fost desenat în așa fel ca mutațiile la întâmplare să nu poată distruge genele favorabile. Ironic, mutațiile arată opusul a ceea ce evoluționiștii propovăduiesc: În viața reală mutațiile întâmplătoare sunt răufăcătoare și nu binefăcătoare.

Aceasta ne conduce la ultimul punct asupra mutațiilor: neputința evoluției de a explica apariției vieții simple și a organelor complexe.

Fenomenala celulă

Celulele sunt lucruri vii minunate și necrezut de complicate. Ele sunt independente și funcționează ca fabrici chimice în miniatură. Cu cât examinăm mai îndeaproape celulele, cu atât mai mult ne dăm seama de complexitatea lor extraordinară.

Spre exemplu, peretele celulei este o minunăție prin el însuși. Dacă ar fi prea poros soluții dăunătoare ar putea intra în celulă și ar face-o să se umfle până pleznește. Pe de altă parte, dacă peretele este prea impermeabil, nici un nutriment nu ar putea intra iar substanțele dăunătoare nu ar putea ieși, și celula ar muri repede.

Biochimistul Behe, profesor asociat de biochimie la Universitatea Lehigh, rezumă una dintre lipsurile fundamentale ale evoluției ca o explicație a oricărei forme de viață. „Teoria lui Darwin întâlnește dificultățile ei cele mai mari când ajunge la explicarea dezvoltării celulei. Multe sisteme celulare sunt ceea ce eu denumesc „complexe ireductibile.” Aceasta înseamnă că sistemul are nevoie numai de câteva componente înainte să poată lucra corect.

„Un exemplu de fiecare zi de un complex ireductibil este o cursă de șoarece, construită din câteva piese (platforma, arcul ș.a.m.d). Un asemenea sistem probabil că nu poate fi asamblat într-o manieră darwiniană, îmbunătățindu-i treptat funcția. Nu poți prinde un șoarece numai cu platforma și după aceea să prinzi câțiva mai mulți adăugând arcul. Toate piesele trebuie să fie împreună înainte de a putea prinde vre-un șoarece.”

Ideea lui Michael Behe este că o celulă lipsindu-i a zecea parte din componenții ei nu funcționează numai zece la sută mai puțin decât o celulă completă; *nu funcționează deloc*. El conchide: „Concluzia este că celula -- însăși baza vieții -- este extraordinar de complexă. Dar nu are știința deja răspunsurile, sau răspunsuri parțiale, de cum au originat aceste sisteme? No” (*Darwin sub microscop* [Darwin Under the Microscope], New York Times, octombrie 29, 1996, p A25).

Minunății tehnologice în miniatură

Michael Denton, microbiolog și cercetător cu vechime la Universitatea din Otago în Noua Zeelandă, contrastează cum a fost privită celula în zilele lui Darwin cu ce pot vedea cercetătorii astăzi. În vremea lui Darwin celula putea fi observată în cel mai bun caz cu o magnitudine de numai câteva sute de ori. Folosind cea mai bună tehnologie a zilelor lor, când oamenii de știință au privit celula ei au văzut „un spectacol relativ dezamăgitor apărând numai ca un sistem, care se schimba continuu și în aparență dezordonat, de vezicule și particule care, sub influența unor forțe nevăzute turbulente, erau aruncate la întâmplare în toate direcțiile” (*Evoluția: o teorie în criză* [Evolution: a Theory in Crisis], 1985, p. 328).

Anii, de atunci și până acum, au adus avansuri tehnologice uimitoare. Acum cercetătorii pot privi în cele mai mici părți ale celulei. Văd ei încă numai vezicule fără formă sau sunt martori la ceva cu mult mai uimitor?

„Pentru a prinde realitatea vieții cum a fost dezvăluită de biologia moleculară,” scrie Dr. Danton, „trebuie să mărim celula de un bilion de ori până devine 20 de kilometri în diametru și apare ca o navă spațială uriașă suficient de mare să poată acoperi un oraș ca New York sau Londra. Ce am vedea atunci ar fi un obiect de o complexitate și desen fără paralel.

„Pe suprafața celulei am vedea nenumărate deschizături, ca hublourile unui mare vas spațial, deschizându-se și închizându-se continuu ca să lase un curent continuu de materiale să intre și să iasă. Dacă ar fi să intrăm într-una din deschizăturile acestea ne-am găsi într-o lume de o tehnologie supremă și complexitate uimitoare. Am vedea coridoare și conducte nesfârșite extrem de organizate, ramificându-se în toate direcțiile dela perimetrul celulei, unele conducând la banca centrală de memorie din nucleu iar altele la fabrici de asamblare și unități de prelucrare.

„Nucleul însuși o cameră sferică mare de un diametru mai mult de un kilometru, asemănătoare înăuntru cu o cupolă geodezică din care am vedea, aranjate în rânduri ordonate kilometri de lanțuri încolăcite ale moleculelor de DNA...

„Ne-am minuna de nivelul de control implicat în mișcarea atâtor obiecte de-a lungul atâtor conducte în aparență fără de sfârșit, toate în perfect unison. Am vedea peste tot în jurul nostru, oriunde ne-am uita, tot felul de mașinării ca roboții. Am observa că chiar și cea mai simplă din componentele funcționale ale celulei, moleculele de proteine, sunt uimitoare, piese complexe de mașinărie moleculară, fiecare consistând din cca. trei mii de 3-D conformații spațiale extrem de organizate.

„Ne-am minuna chiar și mai mult dacă am privi activitățile pline de scop ale acestor ciudate mașinării moleculare, în special când ne-am da seama că, în pofida întregii noastre cunoștințe acumulate de fizică și chimie, sarcina de a desena o asemenea mașinărie moleculară – adică numai a unei singure molecule funcționale de proteină – ar fi mai presus de puterea noastră... Totuși viața celulei depinde de activitatea integrată a mii, cu siguranță zeci, și probabil sute de mii de molecule de proteine diferite” (Denton, pp. 328-329).

Aceasta este descrierea unui microbiolog a *unei singure* celule. Corpul omenesc conține aproximativ 10 trilioane (10.000.000.000.000) de celule ale creierului, nervilor, mușchi și alte tipuri.

Darwinismul nu este același cu evoluția

Un cuvânt de precauție în folosirea cuvântului *evoluție*: poate să însemne lucruri diferite pentru oameni diferiți. Dictionarul definește *evoluția* mai întâi ca un proces de schimbare dela o stare inferioară la una superioară și, în al doilea rând, ca teoria pledată de Darwin. Dar ele nu sunt aceleași. Evoluția înseamnă literal pur și simplu, apariția succesivă ale formelor de viață perfect formate indiferent de cum au ajuns acolo. Nu trebuie să se refere la Darwinism, care este doctrina că schimbări treptate au condus ca o specie să devină o alta prin procesul de selecție naturală.

O specie este definită ca un lucru viu care se reproduce numai după felul său propriu. Astfel, deși cei mai mulți oameni de știință înțeleg Darwinismul când folosesc termenul, cele două definiții ale termenului nu sunt sinonime și trebuie să fie definite cu atenție din context.

„Dece este,” întrebă fizicianul Alan Hayward, „că termenii „Darwinism” și „evoluție” sunt folosite (greșit) adesea ca și cum ar însemna același lucru? Simplu pentru că a fost Darwin care a pus pe picioare vechea idee a evoluției.

Înainte lui Darwin, evoluția a fost privită de cea mai multă lume ca o noțiune periculoasă, de necrezut. După Darwin, evoluția a apărut ca o idee atât de rezonabilă încât publicul general a luat-o în curând de bună.

„Multă lume din vremea lui Darwin încoace a încercat să găsească o explicație alternativă a evoluției, dar nimeni nu a avut succes. Exact ca atunci când Darwin a propus-o prima dată, teoria lui Darwin apare singura metodă posibilă de evoluție. Deci se pare că darwinismul și evoluția trebuie să stea sau să cadă împreună” (*Creația și Evoluția* [Creation and Evolution], 1985, p. 5).

Acesta este motivul pentru care mulți Darwiniști sunt atât de implacabili asupra teoriei lor. Ei cunosc implicația dacă greșesc: explicația alternativă a vieții pe pământ este Dumnezeu Creator. Profesorul L. T. More a admis candid în cartea sa *Dogma evoluției* [The Dogma of Evolution]: „Încrederea noastră în doctrina Evoluției depinde asupra reluctanței noastre de a accepta doctrina antagonistă a unei creații speciale [creația lui Dumnezeu]” (citată de Francis

Hitching, *Gâtul Girafei* [The Neck of the Giraffe], p. 109).

A sosit aceasta la întâmplare?

Totuși, atât de complexe pe cât sunt celulele, cele mai mici lucruri vii sunt cu mult mai complicate. Sir James Gray, un profesor de zoologie de la Universitatea din Cambridge, declară: „Bacteriile sunt cu mult mai complexe decât orice sistem inanimat cunoscut de oameni. Nu există nici un laborator în lume care să poată concura cu activitatea biochimică a celor mai mici creaturi vii” (Marshall și Sandra Hall, *Adevărul: Dumnezeu sau Evoluția?* [The Truth: God or Evolution?], 1974, p. 89).

Cât sunt de complexe cele mai mici lucruri vii? Chiar și cea mai simplă celulă trebuie să aibă o cantitate copleșitoare de material genetic pentru a funcționa. Spre exemplu, bacteria *R. Coli* este una dintre cele mai mici creaturi unicelulare din natură. Oamenii de știință au calculat că are circa 2000 de gene, fiecare cu aproximativ 1000 de enzime (catalitici organici, chimicale care accelerează alte reacții chimice). O enzimă este făcută din un bilion de nucleotide, fiecare echivalentă cu o literă din alfabetul chimic, comparabilă cu un byte în limbajul de computer. Aceste enzime dirijează organismul cum să funcționeze și cum să se reproducă. Informația de DNA numai din această extraordinar de mică celulă este „aproximativ echivalentul a 100 de milioane de pagini ale *Enciclopediei Britanice*” (John Whitcomb, *Pământul la început* [The Early Earth], 1972, p. 79).

Care ar fi șansele ca enzimele necesare producerii celei mai simple creaturi vii – cu fiecare enzimă având o funcție chimică specifică – să se adune împreună din întâmplare? Astrofizicistul Sir Fred Hoyle și Chandra Wickramasinghe au calculat probabilitățile unei asemenea șanse la una din $10^{40,000}$ (adică, 10 la puterea 40,000, o prescurtare matematică pentru 10 urmat de 40,000 de zerouri, un număr destul de lung ca să umple șapte pagini ale acestei publicații).

Notează că o probabilitate mai mică de 10^{50} este considerată de matematicieni a fi o imposibilitate completă. (Hayward, pp. 35-37). Comparativ, Sir Arthur Eddington, un alt matematician, a estimat că nu sunt mai mult de 10^{80} de atomi în univers” (Hitching, pp. 70).

Atâta timp cât evoluționiștii își mențin concepțiile lor ca abstracții vagi, ei pot părea plauzibili. Dar, când matematică riguroasă este aplicată generalităților lor, și afirmațiile lor sunt specific cuantificate, temeliile evoluției darwiniene sunt expuse ca atât de neplauzibile și nerealiste încât să fie imposibile.

Coagularea sângelui: o minune biologică

Un proces relativ simplu necesar vieții animale este calitatea sângelui de a se coagula ca să sigileze o rană și să prevină animalul (sau persoana) rănită de a sângera până la moarte. Totuși, singurul mod în care sistemul acesta complicat lucrează este numai când mai multe substanțe chimice complicate interacționează. Dacă numai un singur

component lipsește sau reacționează incorect – ca în condiția genetică a sângelui hemofilia – procesul nu mai are loc, și victima poate sângera până la moarte.

Cum pot apărea substanțe complexe exact la momentul cel mai potrivit, în cantitățile necesare și amestecate corect ca să coaguleze sângele și să prevină moartea? Fie că ele

funcționează fără greș dela început sau coagularea nu lucrează de loc.

În același timp, științele medicale își dau seama de coagularea la momentul greșit. Coagulii de sânge care opresc cursul oxigenului la creier sunt cauzele principale ale accidentelor cerebrale adesea rezultând în paralizie și moarte.

Când sângele se coagulează, fie că totul lucrează perfect sau rezultatul este moarte.

Pentru evoluție ca să ajungă la acest fenomen extraordinar, mutații multiple de felul cel mai potrivit au trebuit să aibă loc simultan sau mutațiile ar fi fost fără folos. Evoluționiștii nu pot oferi nici o explicație realistă despre cum ar fi fost posibil aceasta.

Reacția dezvăluită de oamenii de știință

Biochimistul molecular Behe comentează asupra curioaselor reacții academice și științifice la descoperirile complexității celulare: „În cursul ultimelor patru decade, biochimia modernă a descoperit secretele celulei. Progresul a fost obținut cu mari eforturi. A cerut ca zeci de mii de oameni să-și dedice cea mai mare parte a vieților lor muncii migăloase de laborator...

„Rezultatul acestor eforturi cumulative de a analiza celula – de a analiza viața la nivelul molecular – este un strigăt puternic, clar, penetrant de „*desen!*” Rezultatul este atât de neîndoielnic și semnificativ că trebuie clasificat ca una dintre realizările cele mai de seamă din istoria științei. Descoperirea rivalizează cu acelea ale lui Newton și Einstein, Lavoisier și Schrodinger, Pasteur și Darwin. Observația desenului inteligent al vieții este la fel de monumentală ca și observația că pământul se rotește în jurul soarelui sau că boala este cauzată de bacterie sau radiația este emisă în cuante.

„Magnitudinea victoriei, câștigată la un cost atât de mare, prin efortul susținut de-a lungul decadelor, s-ar fi așteptat să trimită dopurile de șampanie zburând în laboratoarele întregii lumi. Acest triumf al științei ar trebui să evoce strigăte de „*Evrika!*” din zece mii de gâtlejuri, ocazia are trebui să dea loc la îmbrățișări și poate chiar la o scuză de a lua ziua liberă.

„Dar sticlele nu au fost destupate, mâinile nu au fost strânse. În loc, s-a așternut o tăcere curioasă, jenantă, înconjurând complexitatea evidentă a celulei. Când subiectul este abordat în public, picioarele încep să se târâie, și respirația devine puțin mai greoaie. Oamenii sunt puțin mai relaxați în particular, mulți admit explicit ceea ce este evident dar atunci privesc la pământ, dau din cap și se opresc.

„Dece comunitatea științifică nu a îmbrățișat bucuroasă această extraordinară descoperire? Dece este observația desenului mânăuită cu mânuși intelectuale? Dilema este că dacă o parte a elefantului este numită desen inteligent, cealaltă parte ar putea fi numită Dumnezeu” (Behe, pp. 232-233, accentuarea în original).

Aceste descoperiri dezvăluie că și cea mai simplă celulă vie este atât de complexă și complicată în desenul ei că chiar și posibilitatea ca ea să vină în existență accidental este de negândit. Este clar că evoluționiștii nu au un răspuns rațional despre cum s-au format primele celule. Aceasta este numai una din multele lor probleme încercând să explice o creație minunată pe care ei o argumentează ca ar fi apărut la întâmplare.

Două exemple, presupuse, ale evoluției darwiniene

Cauți dovada evoluției? Manualele de biologie citează frecvent două exemple ca să arate că evoluția darwiniană poate avea loc în lumea reală.

Primul exemplu oferit în mod obișnuit, implică o specie de molii în Anglia secolului 19. Specia avea două varietăți, una de culoare deschisă și alta de culoare închisă. Ani de zile varietatea de culoare deschisă a predominat, pentru că colorația sa se asemena mai mult cu scoarța copacilor pe care se odihnea.

Însă, pe măsură ce funinginea din numeroasele fabrici a înnegrit treptat scoarța copacilor, moliile de culoare deschisă erau mai vizibile pe scoarța acum înnegrită a copacilor. Păsările au putut să vadă mai bine moliile de culoare deschisă și le-au mâncat pe cele mai multe. Nu după mult timp moliile de culoare închisă, fiind camuflate mai bine pe fondul închis de culoare al scoarței de copac au devenit varietatea cea mai obișnuită. „De fapt aceasta este prima dovadă directă obținută actual,” zice un manual de biologie, „care să susțină teoria lui Darwin că selecția naturală are loc” (Biologia Contemporană [Contemporary Biology], 1973, p. 567). Dovadă convingătoare, – sau nu-i chiar așa?

Acesta ar mai fi putut să fie un caz de selecție naturală darwiniană schimbând speciile să confere un avantaj de supraviețuire – dacă moliile deschise la culoare s-ar fi transformat în cele închise la culoare. Dar nu s-a întâmplat așa ceva. De fapt, ambele tipuri au fost deja în existență. Moliile de culoare deschisă nu au evoluat în molii de culoare închisă. Ele au fost mâncate. Proporția de molii de culoare închisă a crescut în timp ce cele de culoare deschisă au scăzut.

Cum a admis o publicație științifică: „Studentii trebuie să înțeleagă

că acesta nu este un exemplu de schimbare evoluționară a moliilor dela culoarea deschisă la culoarea închisă, pentru că ambele feluri erau deja în populație” (Cadrul Științific [Science Framework], 1990, p. 103).

Așa dar nimic nou nu a venit în existență. Ce s-a schimbat nu au fost moliile însăși, dar numai proporția celor două tipuri de molii. Este ironic că acum, cu reguli mai stricte privitor la poluția industrială, populația moliilor deschise la culoare a făcut o reîntoarcere dramatică. Totuși această presupusă dovadă a evoluției în lucru încă este inclusă în multe din manualele de biologie.

Al doilea exemplu citat în mod obișnuit are de a face cu cintezoii aflat în insulele Galapagos. Numai o mică autoritate decât însuși Darwin a fost primul care să-i ofere ca un exemplu de evoluție în acțiune.

Darwin a măsurat mărimea ciocurilor cintezoilor și a observat o mică diferență a ciocurilor păsărilor dela o insulă la alta. El a scris: „Văzând gradarea și diversitatea aceasta a structurii într-un grup mic de păsări, intim înrudite, cineva ar putea crede că dela sărăcia originală a păsărilor în acest arhipelag, o specie a fost aleasă și modificată pentru scopuri diferite” (din Călătoria pe Beagle [The Voyage of the Beagle], Darwin's, citată din Biologia Contemporană [Contemporary Biology], 1973, p. 560).

Aceasta a fost considerată ca o dovadă vie „a evoluției în acțiune,” cum a chemat-o Julian Huxley.

Dar a fost chiar așa? În realitate, nu a fost creat nimic nou în diversitatea mărimii ciocurilor cintezoilor. Totuși, mărimea și forma ciocurilor cintezoilor a variat într-o-câtva conform cu condițiile

mediului și a împărțirii bazinului de gene prin distanțare geografică.

Spre exemplu, în 1977 o secetă mare s-a abătut asupra Daphne, una dintre insulele Galapagos. În timp ce mulți cintezoii au murit, cercetătorii au observat că generația următoare urmașilor supraviețuitorilor, au avut ciocurile cu 4-5 la sută mai mari. Părinții lor cu ciocurile mai puternice au fost capabili să deschidă ultimele semințe tari care rămăseseră pe insulă. Supraviețuitorii cu ciocurile mai puternice au produs o generație de urmași cu ciocurile mai mari, care au moștenit caracteristicile părinților lor.

Atunci, în 1983, ploii torențiale au produs inundații pe aceeași insulă. Acum a fost o abundență de semințe mai mici, și în timp cercetătorii au aflat că mărimea ciocurilor cintezoilor insulei s-au micșorat într-o măsură, ajustându-se la sursa de mâncare deosebită. Acum păsările cu ciocurile mai mici au putut concura pentru mâncare la fel de ușor și mai multe păsări cu ciocurile mici au supraviețuit să producă urmași.

Dar este aceasta evoluție darwiniană în acțiune sau altceva?

Adaptarea aceasta în cadrul aceleiași specii se numește micro-evoluție. Este același fenomen în lucru când media înălțimii bărbaților și femeilor a crescut cu câțiva centimetri în lumea occidentală în cursul anilor 1900. Sănătate și nutriție îmbunătățite au jucat un rol mare în producerea unei populații de mărime mai mare. În același fel, lucrează micro-evoluția când crescătorii produc dela Chihuahua la Great Danes dintr-o specie *Canis familiaris* – câinele domestic.

Exemplele acestea arată, ca și în restul naturii, că toate speciile au o margine de schimbări în cadrul bazinului lor genetic pentru a se adapta diverselor condiții. Trăsătura aceasta se găsește în om, care se poate adapta dela vremea

înghețată, cum o fac eschimoșii, sau la soarele dogoritor al deșertului, cum au făcut-o beduinii. Dar atât beduinii cât și eschimoșii încă sunt ființe omenești, dacă ei schimbă mediul din nou eventual urmașii lor vor trece de asemenea prin schimbări minore pentru a se adapta mai bine la noul mediu.

Ceea ce nu a fost demonstrat niciodată științific – în ciuda a multe exemple de dorințe visate – este macro-evoluția, sau schimbarea dela o specie distinctă la alta. Câinii nu au evoluat niciodată în păsări sau ființe omenești.

Phillip Johnson merge la miezul problemei: „Criticii teoriei evoluționare sunt foarte conștienți de exemplele obișnuite ale micro-evoluției, inclusiv a crescătorilor de câini și de variațiile ciclice care au fost observate în lucruri ca ciocurile cintezoilor și populațiile de molii. Diferența este că noi interpretăm observațiile acestea ca exemple ale capacității câinilor și cintezoilor de a varia în anumite limite, dar nu ca un proces capabil de a crea câini și cintezoii, cu mult mai puțin grupe principale de plante și animale, în primul rând...

„După cum orice creaționist (și mulți evoluționiști) ar vedea problema, pledând cazul pentru evoluție ca o teorie generală a istoriei vieții cere cu mult mai mult decât citarea unor exemple de variații pe scară mică. Se cere să arate cum structurile biologice extrem de complexe au putut fi construite dela începuturi simple prin procese naturale fără nevoia de informație și ajutor dela un Creator supranatural” (*Rațiunea în balanță* [Reason in Balance], p. 74).

Astfel aceste două exemple de presupusă evoluție în acțiune în fond nu dovedesc nimic – și mai puțin cum oricare din creaturile acestea – molii, câini, cintezoii sau oameni – au ajuns să existe în primul rând.

Ciudățeni care sfidează evoluția la animale

Când Darwin a propus teoria lui faimoasă în 1859, el a fost conștient că una dintre slăbiciunile izbitoare ale speculațiilor sale a fost cum să explice caracterele complexe în animale prin pași evoluționari mici și treptați. El a admis, „Dacă s-ar putea demonstra că orice organ complex existent, care nu ar fi fost posibil să se fi format prin numeroase, minuscule, succesive modificări, întreaga mea teorie s-ar destrăma fără discuție” (Originea speciilor, p. 149).

Aproape cu 150 de ani mai târziu, cercetarea a oferit numeroase exemple în natură în care organe complexe în animale nu s-ar fi putut dezvolta prin pași mici, succesivi. Dela știința moleculară în sus, multe sisteme complexe trebuiau să apară simultan, cu toate componentele lor intacte, sau ele nu ar fi funcționat, fără să ofere nici un avantaj pentru supraviețuire.

Biochimistul molecular Behe explică: „S-a sperat odată ca baza vieții avea să fie extraordinar de simplă. Speranța aceea a fost spulberată. Vederea, auzul, mișcarea și alte funcții biologice au trebuit să fie nu mai puțin sofisticate decât aparatele de televiziune sau automobilele. Știința a făcut progrese enorme înțelegând cum lucrează biochimia vieții, dar complexitatea și eleganța sistemelor biologice la nivelul molecular au paralizat încercările științei de a explica originile lor” (*Cuția neagră a lui Darwin* [Darwin's Black Box], 1998, p. x).

Arma chimică a cărăbușului bombardier

Un exemplu al acestui fel de complexitate biologică este mecanismul de apărare al cărăbușului bombardier. Are atâtea părți și chimicale esențiale încât, dacă unul lipsește, sistemul întreg nu ar funcționa. Mai mult, dacă totul nu ar funcționa exact cum trebuie, amestecul chimic mortal dinăuntru s-ar dovedi fatal în loc de favorabil.

Acest cărăbuș mic, mai puțin de doi centimetri lungime, apare ca o bucățică gustoasă pentru multe feluri de animale. Dar, cum se apropie de el ca să-l înghită, sunt stropiți deodată cu o soluție fierbinte și nocivă care îi obliga la o retragere rapidă. Cum poate această insectă nepretențioasă să producă un asemenea sistem de apărare complex și efektiv?

Componentii formând arma chimică efektivă a cărăbușului au fost analizați de chimiști și biologi până la nivel molecular. Când cărăbușul simte un pericol, secretă două substanțe chimice, hidrogen peroxid și hidrochinonă, care ajung într-un rezervor aflat înăuntru corpului. Încordând anumiți mușchi, el mută chimicalele într-un alt rezervor numit camera de explozie.

Dar ca orice armă încărcată nu va lua foc fără un sistem de aprindere, astfel că nu vor exploda fără să fie adăugat catalizatorul potrivit. Acest catalizator este injectat înăuntru corpului cărăbușului în camera de explozie. Ca rezultat, un lichid toxic și fierbinte la

punctul de fierbere, este țâșnit dela spatele cărăbușului spre fața prădătorului. Toate trei elementele chimice și camere trebuie să existe pentru ca sistemul acesta de apărare să poată funcționa.

Cum a putut un asemenea sistem complex să evolueze prin pași treptați? Numai cu amestecul celor două chimicale nu s-ar întâmpla nimic. Dar, când catalizatorul este adăugat în cantitatea potrivită și la momentul corect, cărăbușul este echipat cu un uimitor tun chimic. A fost posibil ca toți componenții aceștia să apară printr-un proces treptat, pas cu pas?

Francis Hitching comentează asupra sistemului de apărare al cărăbușului bombardier: „Lanțul de evenimente care ar putea conduce la evoluția unui asemenea proces complex, coordonat și subtil, este mai presus de explicația biologică a unei baze de pas cu pas. Cea mai mică schimbare în balanța chimică ar rezulta imediat într-o rasă de cărăbuși explozați. Problema noutăților evoluționare este larg acceptată între biologi... În fiecare caz, dificultatea este mărită de lipsa dovezilor fosilelor. Prima dată că planta, creatura sau organul apar este într-o stare finită, ca să zic așa” (*Gâtul girafei* [The Neck of The Giraffe], 1982, p. 68).

Cu toate acestea, evoluționistul Richard Dawkins încearcă să anuleze caracterele complexe ale cărăbușului bombardier, spunând simplu: „În ce privește precursorii evoluționari ai sistemului, atât apa oxigenată cât și diferitele feluri de hidrochinone sunt folosite în alte scopuri de chimia corpului. Strămoșii cărăbușului bombardier simplu au forțat într-un serviciu diferit substanțe care deja se întâmplau să fie în jur. Astfel lucrează uneori evoluția” (*Ceasornicarul orb* [The Blind Watchmaker], 1986, p. 87).

Aceasta nu este de loc o explicație convingătoare pentru Dr. Behe, care a studiat componenții acestui cărăbuș până la nivelul lor molecular. „Explicația lui Dawkins pentru evoluția sistemului,” zice el, „se sprijină pe faptul că elementele sistemului „se întâmplă să se afle în jur”... Dar Dawkins nu a explicat cum ajung hidrogenul peroxid și hidrochinona să fie excretate împreună în concentrații mari într-un singur compartiment care este conectat... cu un al doilea compartiment care conține enzima necesară pentru reacția rapidă a chimicalelor” (Behe, p. 34).

Acum că întreg sistemul de apărare al cărăbușului a fost studiat, chiar dacă chimicalele „se întâmplă să fie în jur,” acest tun chimic elaborat nu ar funcționa fără ca totul dela nivelul molecular în sus să lucreze împreună și exact la momentul potrivit. Explicația lui Dawkins este la fel de absurdă cum ai spune că dacă pulbere, un fitil, o țevă și o ghiulea de tun „s-ar întâmpla să fie prin jur,” eventual ele s-ar putea pune împreună singure, încărcă cu atenție toți componenții în mărimile și proporțiile optime, și atunci să ia foc în direcția potrivită fără să explodeze singure undeva de-a lungul procesului. Nu, toți componenții trebuie să fie asamblați cu atenție și inteligent pentru ca să funcționeze.

Dr. Behe notează: „Unii biologi evoluționari – ca Richard Dawkins – au imaginații foarte fertile. Dându-le un punct de plecare, aproape întotdeauna pot produce o poveste ca să ajungă la orice structură biologică dorită... Știința, totuși, până la urmă nu poate să ignore amănuntele relevante, și la nivelul molecular, toate „amănuntele” devin decisive. Dacă o piuliță sau șurub molecular lipsesc, întreg sistemul poate să se prăbușească” (Behe, p. 65).

Cooperare sau competiție: Simbioză contra Evoluție

Conform teoriei evoluției, toate animalele de pe pământ au evoluat dintr-un strămoș comun. Acest proces se presupune că a avut loc peste o imensă perioadă de timp și a urmat secvențe, pas cu pas, dela forme de viață primitive la forme avansate. Aceasta ar însemna că viața plantelor a apărut și s-a dezvoltat mai întâi, urmată cu mult mai târziu de apariția vieții animale.

Ideea aceasta este contrazisă de registrul fosilelor, care arată viața complexă de animale și plante apărând împreună în coloana geologică în timpul erei Cambriene.

Un alt obstacol al acestei teorii este relația interdependentă dintre ființele vii, numită simbioză, în care forme complet diferite de viață depind unele de altele pentru existență.

Teoria lui Darwin a schimbării biologice a fost bazată pe competiție, sau supraviețuirea celui mai adaptat, între indivizii formând o specie. El a recunoscut că: „Dacă ar putea fi dovedit că orice parte a structurii oricărei specii a fost formată pentru beneficiul exclusiv al altei specii, ar anihila teoria mea, pentru că așa ceva nu s-ar fi putut produce prin selecția naturală” (Darwin, p. 164).

Relațiile simbiotice pun o asemenea provocare teoriei lui Darwin, pentru că ele au animale și plante de specii diferite cooperând pentru beneficiul ambelor. Spre exemplu, pasărea *dodo* mânca semințele și frunzele unei plante numite *calvaria major*. Pasărea beneficia având planta ca sursă de mâncare, dar planta beneficia din zgâriatul semințelor sale în stomacul păsării în timp ce ele treceau prin sistemul ei digestiv. Când pasărea a dispărut, planta aproape că a dispărut și ea, pentru că numai dacă

semințele ei erau zgâriate puteau ele să germineze și să crească într-o plantă matură.

Tipul acesta de relație este găsit în plante și animale. Evoluționiștii îl numesc co-adaptare, dar ei încă nu au venit cu explicație plauzibilă de cum ar fi putut evolua în stagii relația aceasta.

Cum pot plantele care au nevoie de anumite animale să supraviețuiască să fi existat înainte ca să fi apărut animalele acelea în primul rând? Cum pot animalele, care au nevoie de alte animale să supraviețuiască, să apară fără ca cealaltă creatură să nu fie deja acolo?

Simbioza între formele mai inferioare de viață

Un exemplu de simbioză beneficiară (numită mutualism) este între alge și ciuperca lichenului. În timp ce ciupercile oferă protecție și umezeală vitală pentru alge, algele hrănesc ciupercile cu nutrienții fotosintetici care îi țin în viață. După cum o prezintă un text de biologie: „Nici una din populații nu ar putea exista fără cealaltă, deci mărimea fiecăreia este determinată de cea a celeilalte” (Mary Clark, *Biologie Contemporană [Biology Contemporary]*, 1973, p. 519).

Așa dar, care a venit primul, algele sau ciuperca? Pentru că nici una nu ar fi putut exista fără cealaltă, conform evoluției, ambele ar fi trebuit să se dezvolte independent una de cealaltă, totuși exact în același timp și cu caracteristici exacte.

Cum ar putea două complet diferite specii să evolueze separat din strămoși diferiți, totuși să existe depinzând una de alta? Cinstit, ideea că relația

aceasta a evoluat întinde imaginația dincolo de punctul ei de rupere.

Simbioză între animale și plante

O altă formă remarcabilă de simbioză este relația dintre albine și plante.

În timp ce colectează nectarul prețios, care furnizează stupii lor cu mâncare, albinele polenizează duzini de specii de flori și recolte agricole. Fără această polenizare vitală, livezile nu ar putea produce decât puține, sau mai deloc, fructe, iar pomii fructiferi nu ar putea supraviețui pentru mult timp. Cum ar putea aceste plante să existe fără să fie mai întâi polenizate de albine? Pe de altă parte, cum au putut albinele exista fără să le fie furnizat nectarul necesar pentru hrană? Este clar că ambele forme de viață depind una de cealaltă pentru existență.

În plus, albina trebuie să facă polenizarea într-o manieră specifică de precisă pentru ca procesul să fie efectiv. Dacă albina ar vizita alte specii de flori la întâmplare polenizarea nu ar putea avea loc, pentru că polenul unei specii de flori nu ar fertiliza o altă specie. Cumva albina știe să viziteze numai o singură specie de plantă, la un anumit moment și în anotimpul corect.

Fiecare lucru în relația aceasta simbiotică trebuie să se întâmple la momentul cel mai potrivit pentru ca să aibă loc – și noi putem fi recunoscători pentru că este așa. Ne putem bucura de fructe delicioase mulțumită în mare parte neobositei munci a acestei creaturi minuscule care fără să știe participă în modul corect de polenizare care ajută multe fructe să se dezvolte.

Unul dintre exemplele cele mai uimitoare de simbioză este relația dintre yucca și molia de yucca. Fiecare este

dependentă de cealaltă pentru supraviețuire.

Planta yucca este fizic incapabilă de a se poleniza singură să producă mai multe semințe și să se reproducă. Molia de yucca (*Pronuba*) polenizează planta de yucca în timp ce își depune ouăle în plantă.

Acesta este un proces în trei trepte. Mai întâi molia se așează pe staminele (partea masculină a plantei, cea care produce polenul) unei flori de yucca. Atunci molia face o bilă lipicioasă de polen pe care o poartă sub gâtul ei cu un apendice special unic pentru specia aceasta de molie.

A doua treaptă, molia zboară la o altă floare de yucca, se așează pe pistil (parte feminină, care crește fructul și semințele) și inseră unul din ouăle ei înăuntrul bazei pistilului, ovarul florii.

Al treia treaptă, molia se cațără pe pistil și cu atenție pune polen de pe bila ei înăuntrul tubului stigmei la vârful ei, astfel polenizând partea aceasta a florii. Molia repetă prima și a doua parte a procesului pentru o floare până când fiecare ovul are un ou de molie în el și fiecare stigma are polen depus în ea.

După ieșire, larvele de molie se hrănesc cu semințele de yucca. Este remarcabil că molia calibrează numărul de larve care cresc înăuntrul fiecărei flori astfel ca larvele să nu consume toate semințele de yucca – pentru că dacă larvele ar mânca toate semințele planta de yucca nu s-ar mai reproduce, astfel condamnând-o eventual și pe molia de yucca.

Polenizând planta, molia dezvoltă mâncare (semințele de yucca) pentru larvele sale în timp ce asigură că planta poate să-și continue reproducerea ei.

Dar aceasta nu este totul. Ciclul vieții moliei de yucca este reglat astfel încât moliile adulte apar vara devreme –

exact când plantele de yucca sunt în floare.

Cum ar fi fost posibil ca un proces cum este relația simbiotică între molie și yucca să se dezvolte în etape treptate într-un proces evoluționar care procedează prin întâmplare oarbă. Ce secvență imaginabilă de mici schimbări de-a lungul a mii sau milioane de ani ar fi putut produce un aranjament perfect, beneficiar mutual între plantă și speciile de animale.

Darwinismul nu oferă nici un răspuns. Este clar că relația aceasta remarcabilă a apărut deodată sau nu s-ar fi dezvoltat deloc.

Simbioza între animale

Toate animalele sunt înzestrate cu un instinct de supraviețuire. Fiecare știe ce fel de mâncare are nevoie și un mod de evitare sau apărare contra oricărui animal. Totuși, din cauza relațiilor simbiotice, unele animale permit altor specii, care în mod normal ar fi servit ca prânz, să ducă activități de igienă și de apărare fără amenințări sau daune. Oamenii de știință au numit acest fenomen „*simbioza de curățat*.”

Este obișnuit ca un pește mare, cum ar fi rechinul, după ce a consumat pești mai mici, să aibă rămășițe de mâncare și paraziți îngropați în gingie în jurul dinților. Eventual particulele acestea pot cauza boli și acumulare periculoasă de material poate împiedica mâncatul. Dar anumite tipuri de pește mic există care sunt desemnate să funcționeze ca periute de dinți biologice și pot în siguranță să curețe dinții prădătorilor mai mari.

Peștii care curăță înoată fără frică în gura deschisă a peștelui mai mare și cu atenție mănâncă toate particulele și paraziții dintre dinți. Cum poate un pește prădător să-și controleze instinctul de a

avea un prânz gratuit numai prin închiderea gurii și mestecând, sau evită lovească din cauza iritării procesului de curățat. Toate acțiunile acestea merg contra instinctului de prezervare de sine al ambelor animale, totuși ei continuă metodic acțiunea de curățire. Unele specii chiar au amenajat echivalentul unor stații de curățire, unde peștii mai mari așteaptă, cu răbdare să le vină rândul în timp ce alții înaintea lor își au dinții curățați.

Un curățitor înaripat de crocodil

Asemenea simbioză de curățat poate fi găsită între speciile de păsări și reptile. În Egipt, fluierarul egiptean sare direct în botul deschis al crocodilului de Nil ca să scoată paraziții. După ce treaba este terminată, dacă crocodilul este flămând sau nu, pasărea întotdeauna pleacă neatinsă.

Cum este posibil ca asemenea animale diferite, care în mod normal au o relație de prădător-victimă, să devină parteneri într-o operație de curățire? Dacă procedurile acestea au evoluat, cum evoluționiștii pretind că trebuie să se fi întâmplat, cât de multe păsări trebuie să fi fost mâncate de vii înainte ca crocodilul să decidă că este în interesul lui să le lase să-i curețe dinții, și să le lase să scape? Prin contrast, cât de multe păsări ar fi continuat să curețe dinții crocodilului când ar fi privit cum unii din verii lor înaripați erau mâncați de vii de crocodili? Cu siguranță că ele erau conștiente instinctiv că existau căi mai bune și mai nepericuloase de a obține o mâncare.

Asemenea relații sofisticate între creaturi diverse indică un desen inteligent la bază și premeditare la lucru. Relațiile simbiotice sunt clare atât o mare provocare pentru darwinism cât și o dovadă mare pentru un Desenator sau Creator.

Cu mii de ani în urmă, în timp ce contempla minunile naturii din jurul lui, David a exclamat ceva care este adevărat azi cum a fost atunci: „Cât de multe sunt

lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de faptele Tale” (Psalm 104:24).

Uimitoarea migrare a păsărilor

Consideră o altă complexitate biologică enormă – cum păsări, cum sunt anumite feluri de berze, rațe, găște și măcăleandru, au câștigat capacitatea de a naviga cu precizie de-a lungul a mii de kilometri de teritoriu necunoscut dinainte și ajung exact în zona corectă și la momentul cel mai oportun al anului ca să se hrănească și să se înmulțească. Atunci, când iarna se termină în emisfera nordică, zboară mii de kilometri înapoi și ajung în siguranță în același loc al lor de cuibăț.

Experimente de radiolocație au dezvăluit că păsările acestea au moștenit puterea de a-și cartografi locația lor folosind stelele noaptea și soarele ziua. Ele interpretează subconștient datele astronomice și măsoară altitudinea, latitudinea și longitudinea să zboare fără greșală la un loc predeterminat. Ele au un ceas și un calendar intern care le dă de știre când să înceapă și să sfârșească migrațiile lor. Poate ce este cel mai surprinzător este că sunt în stare să-și ajungă destinația îndepărtată chiar și în prima lor călătorie – fără nici o experiență!

Spre exemplu, warblărul cu gâtul alb migrează în fiecare an din Germania în Africa. Remarcabil, când păsările adulte migrează ele își lasă puii acasă. Câteva săptămâni mai târziu, când păsările tinere sunt suficient de puternice, ele zboară instinctiv de-a lungul a mii de kilometri de pământuri și mări necunoscute să ajungă în același punct unde le așteptau părinții lor! Cum pot păsările acestea fără experiență să navigheze cu atâta precizie de-a lungul a mii de kilometri și să ajungă tefere să fie reunite cu părinții lor?

În America de Nord fluierarul auriu ocolește în jurul celei mai mari părți a emisferei de nord și de sud în migrarea sa. După ce își fac cuibul în Canada și Alaska, fluierarii încep călătoria lor din vârful de nord – estul Canadei și zboară peste ocean jos în Brazil și Argentina, o călătorie de mai mult de 2,400 de mile (3.000 km.). Când se termină sezonul, ei călătoresc înapoi nord, luând o rută diferită prin America de Sud și Centrală, după aceea în sus pe bazinul Mississippiului, până la locurile lor de cuibăț. Ei fac călătoria aceasta fără greș în fiecare an.

Dr. Huse comentează: „Cauzele migrațiilor și sensul de necrezut de direcție arătat de animalele acestea prezintă evoluționiștii cu una dintre cele mai imposibile probleme ale științei. Evoluționiștii sunt într-adevăr forțați să explice cum au putut aceste talente remarcabile să evolueze puțin câte puțin prin simple procese întâmplătoare aparte de orice inteligență conducătoare. Dezvoltarea aceasta bucată cu bucată a unui asemenea instinct se pare să fie foarte improbabilă pentru că instinctele migratorii sunt nefolositoare dacă nu sunt perfecte. Evident, nu este de nici un beneficiu să navigheze perfect peste numai jumătate de ocean (Căderea Evoluției, 1998, p. 34).

Dovada științifică: o alegere decisivă

Consideră cuvintele puternice ale apostolului Pavel: „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El” (Romani 1:20).

Cuvintele lui Pavel ne reamintesc că ne putem uita la minunile din jurul nostru ca să vedem dovezi convingătoare ale manoperei lui Dumnezeu, înțelegând nu numai că El este Creatorul dar întrezărind și ceva din natura și caracterul Lui.

Să luăm o privire la o floare specială, o orhidee cu numele științific de *Coryanthes*. Deși limbajul savantului este puțin tehnic, este important să citim relatarea în cuvintele proprii ale autorului așa cum descrie descoperirile sale, și pe cele ale unui alt om de știință, Dr. Cruger. Povestea aceasta este de necrezut și merită să fie citită.

O cadă de baie pentru albine construită în floare

Descrisă de un scriitor faimos și observator al minunilor naturii: „Orhideea aceasta are parte din labellumul ei, sau petala de jos, scobită într-o băiță mare, în care cad aproape continuu picături de apă aproape pură, produse de două coarne secretoare care stau deasupra ei; când băița este plină pe jumătate, apa se revarsă printr-un jghebul aflat la una din margini. Partea bazală a labellumului stă deasupra băiței, și este ea însăși scobită într-un fel de cameră cu două intrări; înăuntrul acestei camere sunt creste cărnoase ciudate. *Cel mai ingenios om, dacă nu ar observa ceea ce are loc, nu și-ar putea imagina niciodată scopul*

servit de aceste componente [accentuarea adăugată peste tot].

„Dar Dr. Cruger a observat mulțimi de albine vizitând florile gigantice ale acestei orhidee, nu pentru a suge nectar, dar ca să ciugulească din crestele din camera de deasupra băiței; în cursul acestei activități adesea ele se împing unele pe altele în băiță, și udându-și astfel aripioarele nu mai pot zbura dar sunt obligate să se strecoare prin pasajul format de jgheab sau de revărsare.

„Dr. Cruger a văzut o procesiune continuă de albine târându-se afară din baia lor nedorită. Pasajul este îngust, și este acoperit de coloană, astfel că o albină, forțându-și ieșirea, își freacă mai întâi spatele de stigma vâscoasă [partea lipicioasă a florii care primește polenul] și după aceea se freacă de glandele vâscoase ale maselelor de polen. Masele de polen sunt astfel lipite pe spatele albinei, care se întâmplă să fie prima care să se târască prin pasajul ultimei flori explorate, și sunt astfel transportate afară...

„Când albina, astfel încărcată, zboară la o altă floare, sau la aceeași floare a doua oară, și este împinsă de tovarășele ei în cada cu apă, și după aceea se târăște prin pasaj, masa de polen vine în contact mai întâi cu stigma vâscoasă, și se lipește de ea, și astfel floarea este fertilizată. Acum în sfârșit vedem folosirea completă a fiecărei părți a florii, a coarnelor secretoare de apă, a băiței pe jumătate plină cu apă, care le previne pe albine să zboare, și le forțază să se târască prin jgheab, și să se frece cu spatele de masele vâscoase de polen și de stigma lipicioasă, ambele *plasate exact la locul cel mai potrivit.*”

Desenul îl dezvăluie pe Creator

Aceste amănunte fascinante de desen ne arată complexitatea, varietatea și chiar puțin humor în lumea din jurul nostru. Mai multe scripturi recunosc că putem învăța despre Dumnezeu prin Creația Sa.

Unul dintre pasajele acestea este în Faptele Apostolilor 14. Apostolii Pavel și Barnabas au făcut furori în orașul Listra vindecând un om care fusese schilod, neputând să umple, din naștere. Idolatria era rampantă în orașul Listra, și reacția instinctivă a cetățenilor orașului la această minune a fost să li se închine lui Pavel și Barnabas!

Care a fost reacția celor doi oameni? Observă ce au spus ei poporului: „Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi; noi vă aducem o veste bună, ca să vă întoarceți dela aceste lucruri deșerte la Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul, pământul și marea, și tot ce este în ele. El, în veacurile trecute, a lăsat pe toate Neamurile să umble pe căile lor, măcar că, drept vorbind, nu s-a lăsat fără mărturie, întrucât v-a făcut bine, v-a trimes ploii din cer, și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug, și v-a umplut inimile de bucurie” (Faptele Apostolilor 14:15-17).

Slujitorii lui Dumnezeu au abătut aceste intenții greșite și au îndrumat poporul spre Dumnezeu Creatorul.

O orhidee care trage drept

Aici este un alt exemplu remarcabil a unui desen planificat cu atenție în lumea naturii dela același autor citat mai sus:

„Construcția florii într-o altă orhidee de rudenie apropiată, numită *Catasetum*, este mult diferită, deși servind

același scop; și este la fel de interesantă. Albinele vizitând florile acestea, la fel cu cele ale *Coryanthes*, pentru a mușca din labellum (buza); în cursul acestei activități inevitabil ating o proiecție lungă, subțire, senzitivă, pe care eu am numit-o antenă.

„Această antenă, când este atinsă, transmite o senzație, sau o vibrație, la o anumită membrană, care se rupe instantaneu; aceasta declanșează un arc prin care masa de polen este aruncată înainte, ca o săgeată, în direcția corectă, și aderă de spatele albinei prin extremitatea lipicioasă. Masa de polen a plantei masculine (pentru că sexele sunt separate în această orhidee) este cărată astfel la floarea plantei feminine, unde este pusă în contact cu stigma, care este destul de lipicioasă ca să rupă anumite fibre elastice, și să rețină polenul, efectuând astfel fertilizarea.

Aici vedem o altă ilustrație minunată a lucrului lui Dumnezeu. Totuși nu fiecare vede dovada creației în același fel. Omul de știință care a scris aceste observații ale minunilor lumii din jurul lui nu este altul decât Charles Darwin, și citatele sunt din cartea lui *Originea Speciilor* [Origin of the Species] (pp. 156-157).

Te surprinde aceasta? Ar trebui. Darwin a folosit exemplele acestea ca să arate capacitatea plantelor de a se adapta și a fi diferite în loc de a arăta varietatea în desen. Dece?

Părerii divergente despre dovezi

Dece nu vedem cu toții dovezile în același fel?

Charles Darwin nu a fost singurul om de știință din epoca lui care a interpretat ceea ce a studiat în creație ca o dovadă a vieții fără un Creator. Mulți alții au examinat ce vedem noi ca dovadă inspirată, fără dubiu, a lucrării lui

Dumnezeu și au conchis că Dumnezeu nu a fost amestecat.

Dar de ce ajung ei la concluzii atât de diferite, și de ce alții, încă, ajung la aceleași concluzii? Să examinăm un pasaj important din primul capitol al Romani: „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui [Dumnezeu], puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El” zice versul 20.

Pavel spune că creația este o poartă prin care noi Îl putem vedea pe Creator. Deși fiecare vede aceleași dovezi, fiecare alege cum să le interpreteze. Unii dintre filozofii dela început au făcut un efort conștient ca să-l respingă pe Dumnezeu. Ei au ales să interpreteze studiile lor într-un fel care l-ar exclude pe El. De atunci, cărturarii în câmpuri diferite de studiu au urmat în pașii lor.

Dar, pentru că există structuri naturale care nu pot fi explicate prin cauză și efect, cauze la întâmplare și cauze materiale, mulți oameni de știință au fost, și vor continua să fie, cu prejudecată în interpretările lor. Pentru că natura nu poate întotdeauna să explice natura, este perfect de rezonabil să deduci din structurile naturale că supranaturalul există – altfel multe din exemplele din lumea din jurul ar rămâne ne-explicate.

„Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțămuit; ci s-au datat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare” (Romani 1:20-23).

Noi avem de făcut o alegere importantă despre dovada unui Dumnezeu Creator. Trebuie să alegem dacă o vom crede sau nu. Alegerea noastră va avea un efect profund asupra vieților noastre.

Dacă Îl vedem pe Dumnezeu în ceea ce a făcut, atunci vom avea o reamintire continuă a puterii, grijei, scopului și chiar al humorului Lui. Dar, dacă nu Îl vedem pe Dumnezeu, atunci nu există nici o aluzie sau reamintire a scopului Lui pentru existența noastră. În consecință, periclităm lucrul normal al conștiinței noastre, dată de Dumnezeu pentru ca să punem la îndoială gândurile și acțiunile noastre proprii.

Credință și comportare

În restul Romani 1, Pavel spune deschis că decurg consecințe serioase dacă nu Îl recunoaștem pe Dumnezeu și creația Lui. Rațiunea devine substituită Duhului lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Eventual, gândirea oamenilor devine numai raționalizări care pot să justifice aproape orice fel de comportări.

Psalmul 14 confirmă aceasta: „Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu!” S-au stricat oamenii, fac fapte urâte; nu este nici unul care să facă binele” (versul 1). Ca și în Romani 1, versul acesta sugerează că oamenii, care aleg să nu creadă în Dumnezeu, nu văd nici o nevoie să se supună unui cod divin de comportare.

Totuși, după cum ne spune versul următor: „Domnul Se uită dela înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă de este vreunul care să aibă pricepere, și care să caute pe Dumnezeu” (versul 2).

Dumnezeu poate ghida și binecuvânta pe cei care, înțelepți, aleg să accepte dovezile și să creadă în El. Să facem o alegere corectă!

Uimitorul ciclu al somonului

Unele specii de somon arată migrații uimitor de complexe. Ieșind din ouă în curenți de apă, ei petrec primii ani de viață în lacuri și râuri de apă dulce. După ce cresc câțiva centimetri ei înoată în josul curentului la ocean, unde se adaptează la un mediu chimic complet diferit – apa sărată de mare – și petrec următorii câțiva ani de zile.

În timpul acesta migrează adesea mii de kilometri cât mănâncă și cresc. Eventual, spre sfârșitul vieții lor, ei părăsesc mediul oceanic și înoată în contra curentului până când ajung exact la porțiunea de râu unde ieșiseră din ouă cu ani în urmă. Acolo ei depun icrele lor și mor, prin descompunerea corpurilor lor producând hrana necesară ouălor nou depuse. După un timp ouăle produc o nouă generație de somoni, repetând acest ciclu uimitor.

Aceste adaptări numeroase sunt împotriva presupusei „schimbărilor numeroase, succesive, mici” ale teoriei evoluționare, la fel ca și a bunului simț. Dacă o specie este bine adaptată să trăiască în apă dulce, de ce să sufere schimbările fiziologice necesare să trăiască în apă sărată? Și care este rostul călătoriei enorme și istovitoare înapoi la locul original de naștere numai ca să aibă moarte sigură?

Cum pot speciile acestea, după ce au călătorit mii de kilometri, să găsească exact râul unde s-au născut câțiva ani mai devreme? Nici o explicație evoluționară plauzibilă nu a fost oferită.

Argumentul „organului rudimentar” al evoluției dezmințit

Cât de mulți studenți au fost învățați la școală despre așa zisele „organe rudimentare” ale corpului? Definiția obișnuită a organului rudimentar este o parte a corpului care a fost odată de folos în trecutul strămoșesc al speciei dar acum a devenit fără folos practic.

Evoluționiștii au folosit argumentul organului rudimentar pentru decade să arate presupusa evoluție a corpului animalelor și a omului. Ei au pretins că organe rudimentare sau de folosință diminuată, pe care Charles Darwin le-a numit rudimentare, dovedesc că corpurile au evoluat din forme mai primitive.

Însă, cercetările au arătat că presupusele structuri sau organe rudimentare ale corpului omenesc – așa ca apendicul, amigdalele și coccisul – nu sunt deloc „rudimentare,” dar sunt

structuri ale corpului foarte folositoare și cu scopuri bine definite.

Apendicul, probabil un exemplu perfect de presupus organ rudimentar, este cunoscut acum că are o funcție imunologică importantă, în special în primii ani de viață.

„Apendicul, la fel ca și fostele „rudimentare” amigdale și adenoide, este un organ limfoid (parte a sistemului imunologic al corpului) care produce anticorpi împotriva infecțiilor sistemului digestiv. Crezând că este numai o „rămășiță” evoluționară fără folos, mulți chirurghi odată extirpau chiar și apendicele sănătoși oricând se aflau în cavitatea abdominală. Astăzi, extirparea unui apendice sănătos în cele mai multe împrejurări ar putea fi considerată practică incompetentă a medicinei” (David Menton, Ph.D., *Coadă omenească și alte*

povești ale evoluției [The Human Tail and Other Tales of Evolution], St. Louis MetroVoice, Ianuarie 1994, vol. 4, No.1).

Amigdalele, mult timp crezute ca nefolositoare, acum sunt știute că au o funcție folositoare în sistemul imun. Ele acționează ca mecanisme de apărare contra infecțiilor tractului respirator superior și execută un serviciu important sistemului digestiv filtrând materialele străine care pot intra în corp prin gură sau nas.

„Doctorii au crezut odată că amigdalele erau pur și simplu rămășițe evoluționare, „fără folos” și le-au scos gândind că nu ar cauza nici o daună. Astăzi, sunt dovezi considerabile că sunt mai multe probleme pentru tractul respirator superior *după* scoaterea amigdalelor decât înainte, și doctorii sunt în general de acord că simpla mărire a amigdalelor este cu greu o indicație pentru operație” (J.D. Ratcliff, *Corpul tău și cum funcționează* [Your Body and How It Works], 1975, p. 137).

Noada, sau corect cunoscută ca coccis, este un alt presupus exemplu de structură rudimentară care a fost găsită să

aibă o funcție importantă – în special cu privire la abilitatea de a șede confortabil. Multă lume care a avut osul acesta eliminat are multă greutate să șadă.

Mai mult, diferiți mușchi atașați de coccis sunt importanți pentru ajutor la defecare și naștere, pentru susținerea organelor interne și menținerea închisă a intrării în canalul digestiv. De asemenea are o funcție importantă ca punct de inserție pentru câțiva mușchi și ligamente, inclusiv *gluteus maximus*, care este mușchiul mare din spatele coapsei și care ne ajută să mergem în picioare.

Lista a ceea ce au fost odată considerate organe rudimentare ale corpului nostru a scăzut dela aproape 100 la începutul secolului 20 la aproape zero în 2006, mulțumită cercetărilor și descoperirilor în câmpul anatomiei și fiziologiei omenești. Ceea ce fuseseră odată considerate organe fără folos sunt acum dovedite a fi chiar foarte folositoare, și totuși multe manuale de evoluție în școli și universități încă continuă să le folosească drept dovezi ale teoriei evoluționare.

Peștele momeală

În apele de lângă Hawaii înoată uimitorul pește momeală. Când vânează alți pești pentru mâncare își ridică aripa dorsală, care apare ca un peștișor mic, fără ajutor, complet cu o gură și un ochi.

Atunci stă nemișcat cu excepția aripioarei dorsale care se mișcă dintr-o parte în alta ca să facă momeala să apară că-și deschide și închide gura. Aripa însăși devine transparentă cu excepția părții de sus a aripioarei care apare ca un pește separat. Își schimbă culoarea într-un roșu viu, măbind iluzia unui pește mai mic. Creatura aceasta ne-pretențioasă a creat o iluzie optică care ar putea fi invidiată chiar și de un artist de efecte speciale dela Hollywood. Pentru un pește care se apropie momeala apare ca o pradă ușoară, și cum se apropie pentru pradă se găsește deodată în gura peștelui momeală.

Cum notează Dr. Huse: „Peștele momeală cu siguranță că exprimă mare ingenuitate, atenție la amănuntele biologice, și un sens de orientare spre un scop. Indiferent cum cineva ar răsuci rațiunea, nu se poate explica o asemenea minunăție în cadrul teoriei evoluționare. Un asemenea desen clar nu rezultă din simplă întâmplare dar în loc cere codificare atentă .și

deliberată în cadrul DNA al peștelui momeală, de un programator foarte capabil” (Huse, p. 36).

Dr. Huse a observat alte specii de pește care folosesc decepții similare pentru a prinde mâncare. Un tip de pește, dracul de mare, are o „undiță de pescuit” venind afară din spate lui, cu un bulb luminescent la capătul ei. Un altul, dracul de mare de adâncime, are un bulb luminos atârând din cerul gurii. El numai înoată cu gura deschisă, legănând momeala dintr-o parte în alta. Peștișori mici, atrași de expoziție, înoată chiar în gura dracului de mare” (Huse, p. 36).

El a observat de asemenea că dracul de mare poate să miște „momeala” lui într-o manieră care imită lucrul real: un drac de mare cu o momeală ca un peștișor o va mișca ca și cum ar înota în timp ce altul cu un apendice ca o crevetă o va mișca cu mișcarea rapidă de spate a crevetei. În situațiile când „momeala” peștelui este mușcată – cum e de așteptat să se întâmple în circumstanțele acestea – dracul de mare își poate crește din nou momeala în două săptămâni (Huse, p. 36).

Căutarea de alternative pentru Creator

De acum ți-ai dat seama probabil că evoluția ca o explicație pentru abundența varietăților formelor de viață pe pământ – ca să nu menționăm existența ta ca o ființă omenească gânditoare, rațională – pur și simplu nu este plauzibilă. Mai mult, noi abia am zgâriat suprafața (vezi „Cazul contra evoluției” la pagina 19, pentru sugestii de cărți care examinează subiectul în mult mai mare amănunt).

Atunci de ce sunt atâția oameni care se agață cu disperare de o credință cu atât de multe deficiențe?

Comentariile lui Pavel despre filozofii zilelor lui cu siguranță că sunt valabile în zilele noastre:

„Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțămuit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt

înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare.

“De aceea, Dumnezeu *i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor*; așa că își necinstesc singuri trupurile; *căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu*, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului...” (Romani 1:19-25).

Imoralitate și necredință fără limită au avut de a face mult cu negarea și refuzul de a se supune lui Creatorului Dumnezeu.

„Este evident că teoria lui Darwin nu mai are poziția pe care a avut-o câțiva ani în urmă,” adaugă Dr. Hayward. „O mică dar semnificativă minoritate de biologi au respins-o total, și acum caută o teorie mai bună s-o pună în loc. Până acum, însă, nu au reușit s-o găsească...Pe de altă parte, *cazul pentru existența Creatorului* este mai puternică astăzi decât a fost vre-odată. În fiecare ramură a științei este un corp de dovezi crescând că universul și conținutul lui au fost desemnate – că lucrurile nu ar putea fi în felul în care sunt ca rezultatul întâmplării.

„Dovada aceasta are atâta greutate încât unii oameni de știință eminenti care sunt necredincioși au avut curajul să-i dea față...Răspunsul cel mai rezonabil la întrebarea: Creație? Este cu siguranță: Da – creație de un oarecare fel” (Hayward, p. 65, accentuarea adăugată).

„Rezultanta realizare că viața a fost desenată de o inteligență,” scrie Dr. Behe, „este un șoc pentru noi în secolul al douăzecilea care am fost obișnuiți să credem că viața este rezultatul unor simple legi naturale” (Behe, p.252).

Nu este surprinzător că concluzii ca acestea nu au primit multă publicitate. Multă lume nu este conștientă de multele defecte ale Darwinismului și de voluminoasele descoperiri și concluzii științifice care contrazic teoria evoluției.

Consecințele acceptării teoriei lui Darwin au fost profunde. Daune enorme morale și sociale au fost cauzate în clasele de școală și pe societate. Teoria care l-a condus pe Darwin să renunțe la Biblie și să respingă existența lui Dumnezeu a avut un efect profund asupra altor milioane de oameni.

Nu este coincidentă că Karl Marx, „tatăl comunismului,” l-a întrebat pe Darwin dacă îi poate dedica *Das Kapital* (Capitalul), cartea sa monumentală asupra comunismului, în onoarea lui Darwin sau dacă i-ar putea scrie el introducerea. La urma urmei, Marx a crezut că Darwin a adus baza științifică pentru comunism. Darwin discret a refuzat oferta.

„Genocidul, bine-nțeles,” scrie Phillip Johnson, „este numai un nume șocant pentru procesul de selecție naturală prin care un bazin genetic înlocuiește un altul. Darwin însuși a explicat aceasta în *Descendența omului* [The Descent of Man], când a trebuit să aibă de a face cu absența „lipsa legăturilor” între maimuțe și om. Asemenea lipsuri erau de așteptat,

a scris el, în vederea extincțiilor care însoțesc evoluția.

„Cu sânge rece el a prezis că evoluția ar face spațiile acestea și mai largi în viitor, pentru că oamenii cei mai civilizați (adică europenii) vor extermina în curând restul speciei omenești și de acolo vor merge să omoare rubedenia noastră cea mai apropiată în lumea maimuțelor. Darwiniștii moderni nu atrag atenția asupra unor asemenea pasaje, care arată foarte vivid cât este de ușor să convertești tabloul naturii amorale inerente în naturalismul evoluționar într-un plan de acțiune” (*Gândirea în balanță* [Reason in the Balance], 1995, p. 144).

Mai târziu, Adolf Hitler a aplicat la rasa omenească principiul darwinist al „supraviețuirii celui mai adaptat.” În timpul celui de al doilea război mondial, Naziștii au sterilizat forțat mai mult de două milioane de oameni și au început exterminarea sistematică a oamenilor pe care Hitler i-a considerat inferiori. Naziștii au justificat atrocitățile lor raționalizând că ei făceau un serviciu umanității prin „curățirea genetică” ca să îmbunătățească rasele.

Atâta timp cât evoluția – cu implicațiile ei de amoralitate și mentalitatea supraviețuirii celui mai adaptat în rase „superioare” și „inferioare” – este acceptată și crezută, genocidul, cum arată sporadic curățiri etnice în diferite părți ale globului, va avea justificare științifică, chiar dacă cei mai mulți credincioși ai teoriei lui Darwin vor obiecta la concluzia aceasta.

Biblia profesează că, înainte de reîntoarcerea lui Isus Hristos, va avea loc un comerț mondial de ființe omenești. Sistemul acesta inuman va include negoțul cu „trupuri și suflete de oameni” (Apocalipsa 18:9-13, Biblia Ortodoxă Română). Ar putea fi aceasta posibil? Ceva trebuie numai să-și amintească de

holocaustul nazist. Sute de mii au fost forțați la munca de sclavi. Acei prea slabi, bolnavi, tineri sau bătrâni ca să muncească au fost exterminați fără milă.

Adu-ți aminte, evenimentele acestea au avut loc numai cu o generație

în urmă în ce au fost considerate cele mai avansate și luminate națiuni. Este posibil să se întâmple din nou, în special într-o lume în care atât de mulți au adoptat credința în relativismul moral și supraviețuirea celui mai bine adaptat.

Adaptări treptate?

Acum, cu înțelegerea noastră mai mare a sistemelor enorm de complexe și integrate care guvernează toate sistemele vii, vedem că teoria lui Darwin că toată viața a evoluat printr-un sistem de adaptare treptată poate fi respins cu ușurință și satisfăcător.

Dr. Behe însumează rezultatele multor ani de muncă în biochimia moleculară: „Simplicitatea care a fost crezută odată să fie baza vieții s-a dovedit a fi o fantomă: în loc, sisteme de o complexitate extraordinară, ne-reductibilă, umplu celula. Înțelegerea rezultantă că viața a fost desenată de o inteligență este un șoc pentru noi cei din al douăzecilea secol care ne-am obișnuit cu gândul că viața este rezultatul unor simple legi naturale” (Behe, p. 252).

Omul de știință Soren Lovtrup, admite: „Eu cred că într-o bună zi mitul darwinian va fi considerat cea mai mare înșelăciune în istoria științelor” (*Darwinismul: Respingerea unui mit* [Darwinism: The Refutation of a Myth], 1987, p. 422).

Creația și Evoluția: Explicația Biblică

Mai devreme am examinat slăbiciunile teoriei evoluției ca o explicație pentru extraordinara complexitate de forme de viață pe care le vedem în jurul nostru. Acum ne întoarcem la Biblie să vedem ce spune Creatorul Dumnezeu despre creația Sa.

Trebuie să păstrăm în minte că Dumnezeu nu explică de obicei tot ce este de știut despre un subiect într-un singur loc în Biblie. Cuvântul Lui nu este organizat astfel ca să ne putem duce la un singur pasaj și să citim toată dezvăluirea Lui despre un anumit adevăr.

Adevărurile lui Dumnezeu nu sunt dezvăluite în întregime odată. Deși adesea El ne produce o descriere pe larg a adevărului devreme în Scripturi, aflăm că mai târziu El completează multe dintre amănunte în alte părți ale Bibliei. Biblia însăși vorbește despre principiul acesta când spune că „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul...” (Evrei 1:1-2).

Natura dezvăluirii

Profeții Bibliei nu au înțeles întotdeauna semnificația profețiilor pe care ei le înregistrau sub inspirația lui Dumnezeu (Daniel 12:8-9). Cunoștința lor despre un anumit adevăr pe care l-au primit a fost uneori incompletă.

„Proorocii, cari au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe cari vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în cari chiar îngerii doresc să privească” (1 Petre 1:10-12).

Evident că profeții au avut numai cunoștințe parțiale despre adevărurile eterne dezvăluite lor. Acesta este de asemenea cazul raportului creației din Genesa 1. Dumnezeu avea să dezvăluie mai târziu mai multe amănunte. Mulți cititori ai Bibliei, totuși, au presupus eronat că tot ce are Biblia de spus despre creație este explicat acolo. Totuși Biblia adaugă amănunte mai târziu care clarifică raportul Genesei 1.

Consideră, spre exemplu, că Genesa 1:1 descrie: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” Ar putea să apară ca și cum versul acesta descrie începutul a tot ce exista, dar Dumnezeu mai târziu dezvăluie amănunte ale evenimentelor și condițiilor care avuseseră loc mai devreme.

Apostolul Ioan, scriind sub inspirația lui Dumnezeu, ne duce înapoi la un timp înaintea evenimentelor descrise în Genesa 1. „La început,” declară el „era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3, accentuarea adăugată peste tot).

Aici Biblia dezvăluie că, înaintea creației cerului și a pământului descrisă în Genesa 1, Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Dumnezeu a făcut totul prin Cuvânt. Nimic din aceasta nu este dezvăluit în relatarea Genezei, totuși amănuntele acestea ne ajută să înțelegem cine a fost Dumnezeu la început și la momentul creării pământului. Vedem că Ioan ne dă mai multă informație care ne ajută să înțelegem ce s-a întâmplat „la început” în Genesa 1. (Pentru o mai bună înțelegere cine și ce este Dumnezeu, și cum îi dovedește creația existența Lui, te rugăm să ceri copia ta gratuită Există Dumnezeu? Întrebarea fundamentală a vieții [Life's Ultimate Question: Does God Exist] sau coboar-o depe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .

La fel, Genesa 1:2 descrie că pământul „era pustiu și gol.” Această descriere schițată nu oferă nici o explicație de ce pământul era în condiția aceea. Totuși, Dumnezeu ne dă mai multe amănunte în alte părți ale Cuvântului Său. Noi trebuie să strângem și să considerăm toate scripturile legate de un anumit subiect pentru a avea o înțelegere completă.

Spre exemplu, într-un alt pasaj Dumnezeu explică cum au fost îngerii prezenți la creația pământului. Cartea Genezei nu menționează aceasta, dar este un adevăr important. Noi găsim amănuntul acesta înregistrat în cartea lui Job, unde Dumnezeu îl întreabă pe Job: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temeliele lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” (Job 38:4, 6-7). „Luceferii de dimineață” și „fiii lui Dumnezeu” – îngerii – s-au exaltat când au văzut că ia ființă miraculos pământul.

Revolta îngerilor

Cheia pentru a înțelege de ce pământul a fost „pustiu și gol” este legată de ce s-a întâmplat. Încă odată, nimic din istoria aceasta a îngerilor nu este descrisă în Geneză. Dar, mai târziu în Cuvântul Său, Dumnezeu a dezvăluit că a fost un mare înger, Lucifer, care s-a răzvrătit împotriva Lui. „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; ...mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt” (Isaia 14:12-14).

Aici Dumnezeu explică cum Lucifer a avut un scaun de domnie, reprezentând o poziție de conducere și autoritate. El s-a ridicat de undeva de jos încercând să răstoarne tronul lui Dumnezeu, dar a fost „doborât la pământ.”

Unde a fost locul acesta unde Lucifer și-a avut tronul? Isus Hristos, pe care L-am văzut mai devreme că fusese „Cuvântul” împreună cu Dumnezeu la creație, ne dezvăluie mai multe amănunte. „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer” ne spune El (Luca 10:18). Lucifer, care a devenit Satana, a fost aruncat din ceruri – pe pământ!

Biblia ne explică cum Satana a reținut autoritatea peste această planetă. Observă ce i-a spus Satana lui Hristos: „Diavolul L-a suit pe un munte înalt, i-a arătat într-o clipă, toate

împărățiile pământului, și I-a zis: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc” (Luca 4:5-6).

Hristos a rezistat ispitei dar nu a contrazis afirmația Satanei a autorității lui prezente. Biblia ne arată în multe locuri că Satana are autoritate peste pământ. El este numit chiar și „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4).

Nu este întâmplător că în Geneza 3, imediat după ce Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, Satana a apărut pe scenă. Pământul a fost – și încă este – domeniul lui. El fusese aruncat jos pe pământ înainte ca creația omului să fi avut loc. După cum am observat în relatarea ispitelor lui Hristos, Satana primise autoritatea peste pământ. El s-a răzvrătit atunci împotriva lui Dumnezeu într-o luptă din care a fost aruncat jos pe pământ, după cum a relatat Hristos.

Pământul este împărăția Satanei. Cartea lui Iov descrie pe Dumnezeu întrebând Satana, „De unde vii?” Și Satana a răspuns Domnului: „Dela cutreierarea pământului și dela plimbarea pe care am făcut-o pe el” (Iov 1:7).

Cum a devenit pământul pustiu și gol

În Genesa nu aflăm amănuntele creației inițiale, inspiratoare de venerație, creație, cu mult înaintea lui Adam și a Evei, despre care îngerii au cântat de bucurie. Nu citim cum a ajuns să fie creația aceea un haos – „pustiu și gol.”

Textul, totuși, ne oferă indicii. Observă cum Noua Versiune Internațională are o notație pe margine cu privire la traducerea Genezei 1:2: „Acum pământul a fost [posibil că a devenit] pustiu și gol...”

Ne dezvăluie Dumnezeu în altă parte a Cuvântului Său cum a ajuns pământul în starea aceasta de dezordine, „pustiu și gol”? El face unele aluzii în cartea lui Isaia. „Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, *l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit*” (Isaia 45:18).

Termenul pustiu aici este la fel cu cuvântul tradus „fără formă” din Genesa 1:2. Totuși Isaia îl înregistrează pe Dumnezeu spunând că El nu crease pământul inițial în starea aceasta. Alte Scripturi, cum sunt Isaia 34:11 și Ieremia 4:23, descriu devastarea similară a pământului folosind aceleași cuvinte traduse aici ca „pustiu și gol” din Genesa 1:2. Nu este nici un dubiu că cuvintele acestea descriu pământul ca fiind pustiu și gol.

Descrierea Genezei simplu nu ne oferă alte amănunte. Dar Biblia ca un total completează în alte locuri povestea. Piese care lipsesc sunt date în alte Scripturi, care ne spun cum s-a răzvrătit Satana împotriva lui Dumnezeu. Ele descriu încercarea lui de a-L răsturna pe Dumnezeu, și, ca rezultat al unei lupte supra-naturale, el a fost aruncat din nou pe pământ.

Vedem ce apare să fie o situație paralelă în Apocalipsa 12:7-9, care se pare că descrie o încercare a Satanei de a-L răsturna pe Dumnezeu puțin timp după reîntoarcerea lui Hristos. „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.”

Totuși Dumnezeu i-a permis Satanei să rețină autoritatea peste lumea prezentă. Satana chiar i-a oferit lui Hristos ocazia de a împărți conducerea peste pământul de sub stăpânirea lui.

Poți vedea deci, după ce examinăm toate Scripturile, că găsim cu mult mai multă informație care iluminează și explică relatarea Genezei.

Vârsta pământului: Indică Genesa 1 vre-un interval de timp?

Suntem introduși în relatarea creației pământului în Genesa 1:1-2: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric.”

Redactarea originală Ebraică, comparată cu alte pasaje din Scriptură, i-a indus pe unii să conchidă că între aceste două versuri este sugerat un considerabil interval de timp. Dacă într-adevăr este intenționat un asemenea interval de timp, atunci nu există nici o discrepanță între înregistrarea Biblică și descoperirile științifice care sugerează că pământul ar fi mult mai vechi decât câteva mii de ani. Dacă, pe de altă parte, nu există un asemenea spațiu, atunci pământul însuși ar trebui să fie numai circa 6000 de ani vechime – lucru pe care cei mai mulți oameni de știință îl consideră imposibil.

Sunt alte pasaje, la fel ca și istoria, care pot să arunce puțină lumină asupra acestei întrebări?

Unii savanți propun ca Genesa 1:2 ar trebui tradusă „Acum pământul a devenit pustiu și gol...” ca opus la traducerea obișnuită „pământul era pustiu și gol...” Alții desconsideră ideea cu totul. Ei presupun că cuvântul Ebraic original *hayah* trebuie tradus „era” și atunci presupun că pământul a fost creat original în felul acesta dezorganizat.

Însă, după cum se poate vedea din multe ajutoare de Biblie, ambele traduceri ale termenului sunt posibile. Numai contextul capitolului și al cărții pot determina care formă este corectă. Gleason-Archer, profesor de limbaje biblice, comentează. Ar trebui să fie observat în legătură cu aceasta că verbul *era* din Genesa 1:2 poate fi foarte bine

tradus ca „a devenit” și să fie interpretat să însemne: „Și pământul a devenit pustiu și gol.” Numai o catastrofă cosmică ar fi putut explica introducerea de confuzie haotică în perfecțiunea originală a creației lui Dumnezeu. Interpretarea aceasta cu siguranță că pare să fie susținută exegetic...” (*O supraveghere a introducerii la Vechiul Testament* [A Survey of Old Testament Introduction, Moody Press, Chicago, 1974, p. 184).

Într-o adnotare el adaugă: „Corect vorbind, verbul acesta *hayah* nu are niciodată semnificația de ființă statică cum este verbul de legătură „a fi.” Noțiunea lui de bază aceea de a deveni sau de a emerge ca așa și așa, sau a veni în a fi... Uneori o distincție este încercată de-a lungul liniilor următoare: *hayah* înseamnă „a deveni” numai când este urmat de prepoziția *le*; altfel nu are noțiunea explicită de a deveni. Dar distincția aceasta nu va rămâne sub analiză. În Genesa 3:20 traducerea corectă este: „Și a pus Adam femeii sale numele Eva, adică viață, pentru că ea era să fie [să devină] mama tuturor celor vii (Biblia Ortodoxă Română). Nici un „le” nu urmează verbul în cazul acesta. De asemenea în Genesa 4:20: „acesta [Jabal] a fost tatăl celor ce locuiesc în corturi” (BOR). Deci nu poate fi nici o obiecție gramaticală ridicată la traducerea Genezei 1:2 : „Și pământul a devenit pustiu și gol.”

Unii cărturari argumentează de asemenea contra folosirii verbului *hayah* ca „a deveni” în loc de „a fi” în Genesa 1:2 pentru că ei presupun că interpretarea aceasta a apărut numai recent, după ce geologia a dezvăluit straturi de pământ a fi foarte vechi. Astfel ei consideră

explicația aceasta ca o încercare disperată de a împăca raportul Genesei cu geologia modernă. Explicația că ar fi existat o perioadă indefinită de timp între creația inițială minunată descrisă în Genesa 1:1 și pământul devenind pustiu și gol în versul 2 a fost numită, uneori în derâdere, „teoria spațiului.” Ideea i-a fost atribuită lui Thomas Chalmers în secolul 19 și lui Cyrus Scofield în al 20-lea.

Totuși interpretarea că pământul „a devenit” pustiu și gol a fost discutată pentru aproape 2000 de ani. Cea mai devreme controversă cunoscută înregistrată asupra acestui punct a fost atribuită înțelepților evrei dela începutul celui de al doilea secol. Cărturarii evrei care au scris Targum din Onkelos, cea mai devreme versiune aramaică a Vechiului Testament, au tradus Genesa 1:2 ca „și pământul a fost făcut pustiu.” Limbajul original i-a condus la înțelegerea că ceva luase loc ce „făcuse pământul pustiu,” și ei au interpretat aceasta ca o distrugere.

Teologul catolic timpuriu Origen (186-254), în comentariile sale *De Principiis*, explică cu privire la Genesa 1:2 că pământul original fusese „aruncat jos” (Ante-Nicene Fathers [Fondatorii pre-niceni], 1917, p. 342).

În Evul Mediu, savantul flamand Hugo St. Victor (1097-1141), a scris despre Genesa 1:2: „Poate că s-a dezbătut destul despre chestiunile acestea până acum, dacă adăugăm numai aceasta, „cât de mult a rămas lumea în această dezordine înainte de re-comandarea obișnuită...să fie înmânată? (*De Sacramenti Christianae Fidei*, Cartea 1, partea 1, capitolul 6). Alți cărturari medievali cum ar fi Dionysius Peavius

and Pererius, au considerat de asemenea că a existat un spațiu între Genesa 1:1 and 1:2).

Conform cu The New Schaff – Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge [Noua Enciclopedia Schaff-Hezog de cunoștințe religioase], cărturarul olandez Simon Episcopus (1583-1643) a propovăduit că pământul fusese creat originar înainte de cele șase zile ale creației descrise în Genesa (1952, vol. 3, p. 302). Aceasta a fost aproximativ 200 de ani înainte ca geologia să descopere dovada originii vechi a pământului.

Aceste exemple numeroase arată că ideea unui interval între Genesa 1:1 și 1:2 are o istorie lungă. Orice pretenție că este de origine recentă – că a fost inventată simplu ca o încercare disperată de a împăca relatarea Genesei cu geologia – este fără temei.

Poate că tratamentul cel mai bun din ambele părți al acestei întrebări este dată de Arthur Custance în cartea sa (*Fără formă și gol: un studiu al semnificației Genesei 1:2* [Without Form and Void: A Study of the Meaning of Genesis 1:2]). Dr. Custance declară, „Pentru mine, chestiunea aceasta este importantă, și după ce am studiat problema pentru mai bine de 30 de ani și după ce am citit tot ce mi-a căzut în mână, pentru și contra, și după ce am adunat în propria mea bibliotecă aproape 300 de comentarii asupra Genesei, cel mai vechi fiind din 1670, sunt convins că există, cu mult mai multe motive să traducă Genesa 1:2 ca: „Dar pământul devenise o ruină și o dezolare etc. decât este pentru oricare dintre traducerile convenționale din versiunile noastre moderne” (1970, p. 7).

Pământul reînnoit și restaurat

Consideră o altă secție de Scriptură în care Dumnezeu l-a inspirat pe David să înțeleagă mai mult despre Creația Sa. „Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe

toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de făpturile Tale...Îți trimeți Tu suflarea: ele sunt zidite, și *înnoiești* astfel fața pământului” (Psalm 104:24, 30).

Suprafața pământului a avut nevoie de o reînnoire când Dumnezeu a creat formele prezente de viață pe care le vedem în jurul nostru. Deci ce descrie registrul fosil? Arată o serie de forme de viață fosilizate în depozite stratificate răspândite prin toată scoarța pământului. Omul, așa cum îl cunoaștem noi, făcut în imaginea lui Dumnezeu cu puteri creative și spirituale enorme, a lăsat înregistrări scrise care ne duc înapoi cu puțin mai mult de 5000 de ani.

Acesta este un spațiu foarte mic comparat cu ceea ce cei mai mulți oameni de știință consideră vârsta pământului și a stelelor bazat pe cercetările lor. Omul, într-un interval de timp necrezut de scurt, a construit piramidele – care până astăzi sfidează imitația lor. Omul a călătorit pe lună și a trimis rachete ca să exploreze sistemul nostru solar și mai departe. Asemenea realizări arată enormele diferențe între pământul dinainte de Adam și după.

Cât de mult timp au existat îngerii înainte ca omul să fi fost creat? Biblia nu ne dezvăluie răspunsul. Cât timp i-a trebuit lui Lucifer să convingă o treime dintre îngeri să se răzvrătească împreună cu el? (Apocalipsa 12:4). Amintește-ți, îngerii sunt ființe spirituale pentru care vârsta nu are consecințe (Luca 20:36). Orice durată de timp ar mai fi aceasta, poate milioane sau bilioane de ani, îngerii au fost creați și au existat înainte de crearea lui Adam și Eva și a zilelor de reînnoire descrise în Genesa.

Dece a creat Dumnezeu îngerii? „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14). Dumnezeu „nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim” (Evrei 2:5). Dumnezeu a creat îngerii ca să servească omenirea. Dumnezeu își îndeplinește planul Lui de mântuire pe pământ. Creația așteaptă pentru momentul glorios când omul va moșteni ceea ce Dumnezeu Tatăl a plănuțit dela bun început.

„Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii [irosirii] nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:18-21). (Pentru mai multe amănunte coboară depe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm broșurile *Care este destinul tău?* [What is Your Destiny?] și *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom]).

Genesa 1 și zilele creației

Ai știut că nici o piesă de istorie antică nu are mai multă bază științifică decât cartea Genesa, inclusiv descriția a zilelor de 24 ore ale creației?

În timpul ultimilor 150 de ani nici o parte din Biblie nu a fost atacată mai viguros decât raportul creației din primul capitol al Genesei. Darwiniștii au profitat mult de dovezile că pământul poate fi de o vechime de la cinci la 15 bilioane de ani.

Totuși, un studiu genealogic atent al registrului biblic combinat cu istoria sugerează unora că pământul nu a existat mai mult de 6000 de ani.

Înainte de a ne adresa acestei discrepanțe, să considerăm mai întâi cum Biblia, în povestirea Genesei, prezintă creația. Care este principiul organizator al raportului biblic al creației? Cum povestirea creației prezintă cititorului

actele creatoare ale lui Dumnezeu? Pe ce bazează Dumnezeu epica creației?

Povestea creației se bazează mai întâi pe o zi de 24 de ore, și după aceea pe o săptămână de șapte zile. (Genesa 1 descrie primele șase zile ale săptămânii creației; primele câteva versuri ale capitolului al doilea descriu ziua a șaptea).

Aflăm prin observație că pământul face o revoluție în jurul soarelui într-un an de zile. Rotindu-se în jurul axei sale în fiecare 24 de ore pământul produce succesiunea familiară a zilelor și nopților. Planeta se învâрте ca titirezul unui copil la un unghi constant către soare, menținând unghiul acesta în timp ce își face călătoria circulară.

Pământul se învâртеște exact de rapid pentru a produce un ciclu de 24 de ore (sau, mai precis, 24 de ore și 56 de minute). Revoluționează la un unghi puțin oblic față de planul de rotație, care produce cele patru anotimpuri anuale.

Ce are de a face Genesa 1 cu fenomenele acestea naturale? Putem lua în serios raportul Biblic al creației?

„Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întunec. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunecul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi” (Genesa 1:4-5). Vedem din această relatare că Dumnezeu a stabilit ciclul zilelor și nopților dela început. Ziua și noaptea sunt funcțiuni ale rotației pământului în jurul axei sale în timp ce orbitează în jurul soarelui. Este clar că redactarea Genesei descrie o perioadă de 24 de ore cu care suntem familiari. Observă în continuare că Dumnezeu a desemnat soarele să separeu ziua de noapte (versul 14).

Putem cuprinde imediat redactarea raportului creației biblice. Se potrivește contextului a ceva ce noi trăim în fiecare zi. Dela naștere și până la moarte trăim

într-o succesiune constantă de zile și nopți de 24 de ore. Câteva tablouri ale istoriei creației sunt încadrate de săptămâna de lucru de șase zile (*Noul Comentariu Biblic: revizuit* [The New Bible Commentary: Revized], 1994, p. 82).

Cât de lungi au fost zilele creației?

De când oamenii de știință și-au dat seama că vârsta pământului poate fi măsurată în bilioane de ani, lume bine intenționată a încercat să împace raportul biblic cu asemenea descoperiri științifice. Unii au teoretizat că cele șapte zile de 24 de ore ale creației au fost de fapt cu mult mai lungi – posibil epoci durând mii sau milioane de ani. Pentru a susține ideea aceasta, unii au susținut să cuvântul Ebraic „*yom*” înseamnă în Genesa 1 o măsură de timp nespecificată.

Este adevărat că *yom* poate însemna o perioadă indefinită așa ca în expresia „la sfârșitul zilei.” Dar contextul fiecărei zile din cele șase din Genesa 1, este foarte clar cât de lungă a fost fiecare zi a creației. Expresia „Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi” este repetată pentru fiecare din celelalte cinci zile.

Aici vedem „seară” egalată cu timpul nopții și „dimineață” egalată cu timpul zilei, și ambele împreună formează o zi. Redactarea „a fost o seară, și apoi a fost o dimineață” indică clar că aceasta este vorba despre zile de 24 de ore.

O rotație a pământului în jurul axei sale este semnificația fără greș a unei *zile* din relatarea creației. De-a lungul istoriei poporului evreu, seara a însemnat întotdeauna începutul unei zile noi, o perioadă specifică de 24 de ore.

Totuși, cum expresia aceea particulară nu încheie contul zile a șaptea (Genesa 2:1-3), unii au încercat să lungească de asemenea și Sabatul creației.

Ei raționează că ziua a șaptea a creației nu s-a terminat încă, chiar și după mii de ani. Astfel cele șase zile ale creației de mai devreme ar fi putut și ele să dureze pentru mii de ani. Dar susține Scriptura acest punct de vedere?

Biblia interpretează Biblia! Observă Genesa 1:14-19: „Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne cari să arate vremile, zilele și anii; și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.” Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.” Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra. Nu are nici un rost pentru ca semnificația *zilei* să schimbe dela o zi de 24 de ore la o perioadă nedeterminată durând milioane sau bilioane de ani în cuprinsul a câtorva propoziții.

Relatarea descriind datul celor Zece Porunci confirmă cât de lungă a fost fiecare zi a creației, inclusiv a șaptea zi de Sabat. Exodul 20:8-11 rezumă semnificația lor:

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă [Sabat], ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă [Sabat] închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea....Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul...iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.”

Definind când trebuie să ținem una dintre zilele de Sabat anuale a lui Dumnezeu, Ziua Ispășirii, Dumnezeu ne spune că, „seara zilei a noua până în seara următoare [24 de ore], să prăznuiți Sabatul vostru” (Leviticul 23:32). Același principiu se aplică la Sabatul săptămânal și toate zilele de sărbătoare anuale. (Pentru a obține o înțelegere mai bună a acestei porunci biblice poți cobora de pe Internet *Dela Apus la Apus: Sabatul de odihnă al lui Dumnezeu*, la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm.

Înțelegând Genesa 1:1-2

Primele două versuri din Biblie sunt hotărâtoare pentru discuția aceasta: „Prologul Genesei prezintă acele adevăruri istorice care sunt presupunerile necesare pentru o urmărire validă a cunoștinței omenești” (*Noul comentariu al Bibliei: revizuit* [The New Bible Commentary: Revised], p. 81). Deci să avem o privire proaspătă la Genesa 1:1-2.

Atât Noua Versiune Internațională [New International Version] cât și mai vechea Biblia de Referință Scofield [Scofield Reference Bible] sugerează că expresia „pământul era pustiu și gol” (versul 2) poate fi reprodusă „pământul a devenit pustiu și gol.” Cu alte cuvinte ceva a stricat creația originală descrisă în Genesa 1:1 și a făcut necesar ca Dumnezeu să restaureze ordine din haos – ceea ce El a făcut în timpul celor șase zile urmate de Sabatul de odihnă.

Companion Bible sugerează că, în versiunea King James (și cele mai multe traduceri ce au urmat) „verbul „a fi” nu este distinct de verbul „a deveni,” astfel că lecțiile transmise în aceste prime versuri sunt pierdute. Explică în continuare fără formă (pustiu) [Ebraicul *tohu*] este folosit pentru un eveniment ulterior care, nu știm

cât timp după Creație, a căzut asupra primei creații din Genesis 1:1.”

(Pentru un raport amănunțit al surselor de referință și raționamentului care indică posibilitatea de a redacta „a devenit” în loc de „era” vezi Vârsta pământului: Indică Genesis 1:1 un interval de timp?” p. 61).

Este suficient să spunem acum că Dumnezeu nu creează făcând mai întâi un haos (1 Corinteni 14:33). Dumnezeu i-a spus cherubului (înger) Lucifer „Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine” (Ezekiel 14:18). Dumnezeu este un Dumnezeu al perfecțiunii, al ordinii și al frumuseții. Este fie tărâmul Îngerilor sau fie Lumea Omului, care face dezordinea.

Comparând pasajele acestea diferite, putem trage concluzia că creația originală (Genesis 1:1) a precedat făcutul unui pustiu mare de către Satan (fostul Lucifer) și o treime dintre îngeri (Apocalipsa 12:4), care deveniseră demoni. Câtva timp mai târziu Dumnezeu a realizat o restaurare completă în timpul celor șase zile de 24 de ore fiecare, urmate de o zi de odihnă care a creat ziua a șaptea de Sabat (Exodul 20:11).

Spațiul de timp dintre Genesis 1:1 și 1:2 este o perioadă de timp nespecificată care ar putea acoperi o perioadă nespusă de ani, fiind responsabilă pentru „timpul profund” pe care geologii și alți oameni de știință l-au descoperit în ultimele două secole. Astfel, Biblia însăși rezolvă enigma. Nu trebuie ca să prelungim artificial lungimea celor șapte zile de 24 de ore ale zilelor creației pentru a rezolva problema.

Mai mult despre creație

Putem învăța câte ceva de fiecare dată când studiem relatarea magnifică a

creației în Genesis 1. Uneori un studiu al cuvintelor sau o traducere diferită, pot arunca o lumină nouă pe un pasaj și pot produce o înțelegere nouă.

Consideră cuvântul Ebraic *moed* în Genesis 1:14. Cuvântul acesta are o varietate de înțelesuri și este tradus în mai multe feluri, inclusiv „sezon,” „anotimpuri,” „vremi,” „timp desemnat,” „sărbători,” „praznice,” „congregație” și „adunare.” Traducătorii în general se uită la contextul versului pentru a determina alegerea potrivită a redactării.

Contextul Genezei 1:14-16 explică cum Dumnezeu a creat luminile în ceruri ca să marcheze timpul. În recunoașterea acestei concepții, cele mai multe Biblii traduc *moed* din Genesis 1:14 ca „anotimpuri.”

Este interesant de notat că același cuvânt Ebraic este folosit de Dumnezeu în Leviticul 23:2, 4 pentru a desemna anumite perioade specifice – ocazii desemnate ca „sărbători” și „convocări sfinte” când urmau să fie adunări publice pentru închinare. Recunoscând viitorul rol pe care cuvântul *moed* în desemnarea zilelor de sărbătoare, Biblia Engleză Revizuită traduce Genesis 1:14 astfel: „Dumnezeu a zis, să se facă lumini pe bolta cerului să separe ziua de noapte, și să servească ca semne atât pentru sărbători cât și pentru vremi și ani.”

Dela începutul timpului așa cum îl cunoaștem noi oamenii, *moed* în Genesis 1:14 anticipă intențiile lui Dumnezeu pentru binele omenirii. Dumnezeu a dat Sabatul la creație, imediat după ce l-a făcut pe om (Marcu 2:27). Dar El a dezvăluit sărbătorile biblice cu mult mai târziu „bisericii din deșert” (Leviticul 23, Faptele Apostolilor 7:38).

Așa cum este cazul cu Sabatul zilei a șaptea, sărbătorile anuale sunt importante pentru înțelegerea planului lui Dumnezeu pentru omenire. Totuși, numai

cunoștința despre existența lor nu este suficientă. Prin participarea activă la sărbătorile biblice în fiecare an, Creștinii simulează însăși planul lui Dumnezeu, mărinând înțelegerea scopului lui Dumnezeu (2 Petre 3:18).

Programul lor este împletit cu anotimpurile emisferei nordice. Anul lui Dumnezeu nu începe în mijlocul iernii ca în calendarele inventate de noi oamenii, ci primăvara când plantele verzi încolțesc din pământ, păsările zbor și creația în

general strălucește cu lumina și căldura reînviată.

Biserica Unită a lui Dumnezeu publică o broșură care explică semnificația sărbătorilor biblice anuale. Poți cobora copia ta de pe Internet la adresa următoare: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm a broșurii *Planul zilelor sfinte ale lui Dumnezeu: Promisiunea de speranță pentru omenire*.

Explicația Bibliei

Poate Biblia să explice în același timp înregistrarea fosilelor, dovezile indicând un pământ vechi și creația divină? Desigur că poate. Nu cunoaștem amănunțele a ceea ce s-a întâmplat înainte de epoca omului. Dar Hristos ne-a asigurat că atunci când el se va reîntoarce „Căci nu este nimic ascuns, care nu va fi descoperit, și nimic tănuit, care nu va ieși la lumină” (Marcu 4:22).

În loc de a umbla prin labirintul haotic, confuz al teoriei evoluționiste, noi trebuie să privim la Cuvântul lui Dumnezeu pentru reasigurare. Este acolo – direct dela Creatorul nostru – unde putem găsi adevărul asupra originii omului.

Poate că următorul citat de George Sim Johnson însumează cel mai bine adevărul acesta: „Cartea Genesei a rezistat bine sub evaluarea geologiei și arheologiei moderne. Fizica secolului douăzeci, mai mult, descrie începutul universului esențial în aceeași termeni cosmologici ca și Genesa. Spațiul, timpul și materia au ieșit din nimic într-o singură explozie de lumină favorabilă într-u totul vieții bazate pe carbon. Un număr crescând de chimiști și biologi sunt de acord că viața și-a avut originea în forme făcute din lut (vezi Genesa 2:7)...Aș spune că tot acesta este o dezvoltare curioasă pentru Darwiniști (Reader's Digest, Mai 1991, p. 31).

Dar lucrurile acestea nu sunt o „dezvoltare curioasă” pentru cei care cred cu credință, cum a făcut-o Hristos, în „orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Ei știu că asemenea adevăruri au fost înregistrate pentru omenire în Biblie, de mii de ani.

Este Biblia la care trebuie să ne întoarcem pentru standardele noastre morale, să descoperim singura noastră sursă adevărată de mântuire și, poate cel mai important, pentru credința noastră în invizibilul Creator Dumnezeu. Atunci nu am pune în dubiu originea adevărată a speciilor menționată în cartea epică, solidă ca o stâncă a creației, Genesa.

Are vre-o importanță ce crezi?

Am văzut povestea nespusă a evoluției: cum coloanele folosite să susțină evoluția – înregistrarea fosilelor, selecția naturală și mutațiile la întâmplare – nu au reușit

deloc să susțină teoria. Am văzut că evoluția nu poate explica multe din ceea ce vedem în lumea din jurul nostru. Am văzut cartea Genesei nu este în conflict cu

știința, dar, când considerăm dovezile ne oferă o explicație mult mai solidă.

Unde mergem de aici? Alegerea este a ta cum privești dovezile (și multe din sursele citate la pagina 19 te pot ajuta să afli mai mult).

Poți să accepți sau să reții părerea că nu există un Creator și noi suntem simplu rezultatul întâmplării, o serie de accidente norocoase. Poți decide pentru tine cum vei alege să trăiești și ce valori și principii vor determina cum îi vei trata pe alții. Poți crede că omul l-a creat pe Dumnezeu în loc de Dumnezeu pe om. Așa cum Pavel a indicat cu aproape 2000 de ani în urmă, mulți oameni sunt foarte mulțumiți să găsească moduri de gândire în jurul evidenței unui Creator (Romani 1:20-32).

Pe de altă parte, poți accepta dovada că există un Creator căruia îi pasă despre tine în moduri pe care nici nu poți începe să le examinezi.

Cu aproape 3000 de ani în urmă, regele David a înregistrat gândurile lui, în timp ce privea la minunatul cer al nopții. „Cînd privesc cerurile-lucrarea mâinilor Tale - luna și stelele pe cari le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gîndești la el?

Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” (Psalm 8:3-4).

El a înțeles că o Ființă, capabilă de a crea asemenea perfecțiune și splendoare, trebuie să aibă un plan și un scop mare pentru noi. Și într-adevăr are. Dumnezeu dorește să-ți dezvăluie scopul Lui pentru tine, să-ți arate calea afară din durerea și tristețea pe care noi înșine am adus-o asupra noastră prin respingerea căilor Lui. El oferă această invitație de necrezut: „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe cari nu le cunoști” (Ieremia 33:3).

Noi am rezumat unele dintre aceste „lucruri mari și puternice” în broșura noastră gratuită *Care este Destinul Tău?* Îți va arăta din Scripturi viitorul pe care Dumnezeu l-a plănuit pentru acei dispuși să creadă în El și să-I accepte invitația. Este un viitor ce depășește cu mult vacuumul fără scop sau morală, emoțional și spiritual, al evoluției.

„...ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvîntarea și blestemul” ne spune El. „Alege viața, ca să trăiești, tu și sămînța ta” (Deuteronom 30:19).

Alegerea este a ta!

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:

Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1927, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italia: La Buona Notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo Centre, Italy
Phone + Fax: (+39) 035-452.3573

Web site: www.labuonanotizia.org
E-mail: INFO@labuonanotizia.org

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Forenade Kyrka
P.O. Box 3535, 11174 Stockholm, Sweden
Phone: +44 020-8386-8467 Fax: 0046-0142-10340

AFRICA

Africa de Est - Kenya, Tanzania și Uganda:
United Church of God – Kenya
P.O. Box 75261, Nairobi, 00200 Kenya, E-mail:
kenya@ucg.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana, E-mail:
ghana@ucg.org Web site: www.ucgeastafrica.org

Malawi: P.O. Box 32257, Chichiri, Blantyre 3,
Malawi. Phone: (02) 226076;

E-mail: malawi@ucg.org

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius.
E-mail: mauritius@ucg.org

Nigeria: United Church of God – West Africa
P.O. Box 1715, Yaba, Lagos, Nigeria
Phone: 234-1-791-8009,

Web site: www.ucgnigeria.org

E-mail: nigeria@ucg.org

Africa de Sud, Botswana, Lesotho, Namibia, și Swaziland: United Church of God, Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,
South Africa. Phone and Fax: 043-748-1694

Web site: www.ucg-rsa.org

Zambia: P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia,

E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: P.O. Box 928, Causeway, Harare,
Zimbabwe. Phone: 011716271

E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122

Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God

P.O. Box 11081,
Laulala Beach state, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444

Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENȚIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org
E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Însărcinarea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuiele lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesaj de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină companie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia, care în mod sincer, caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru coborârea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibrary/easturopean/index.htm